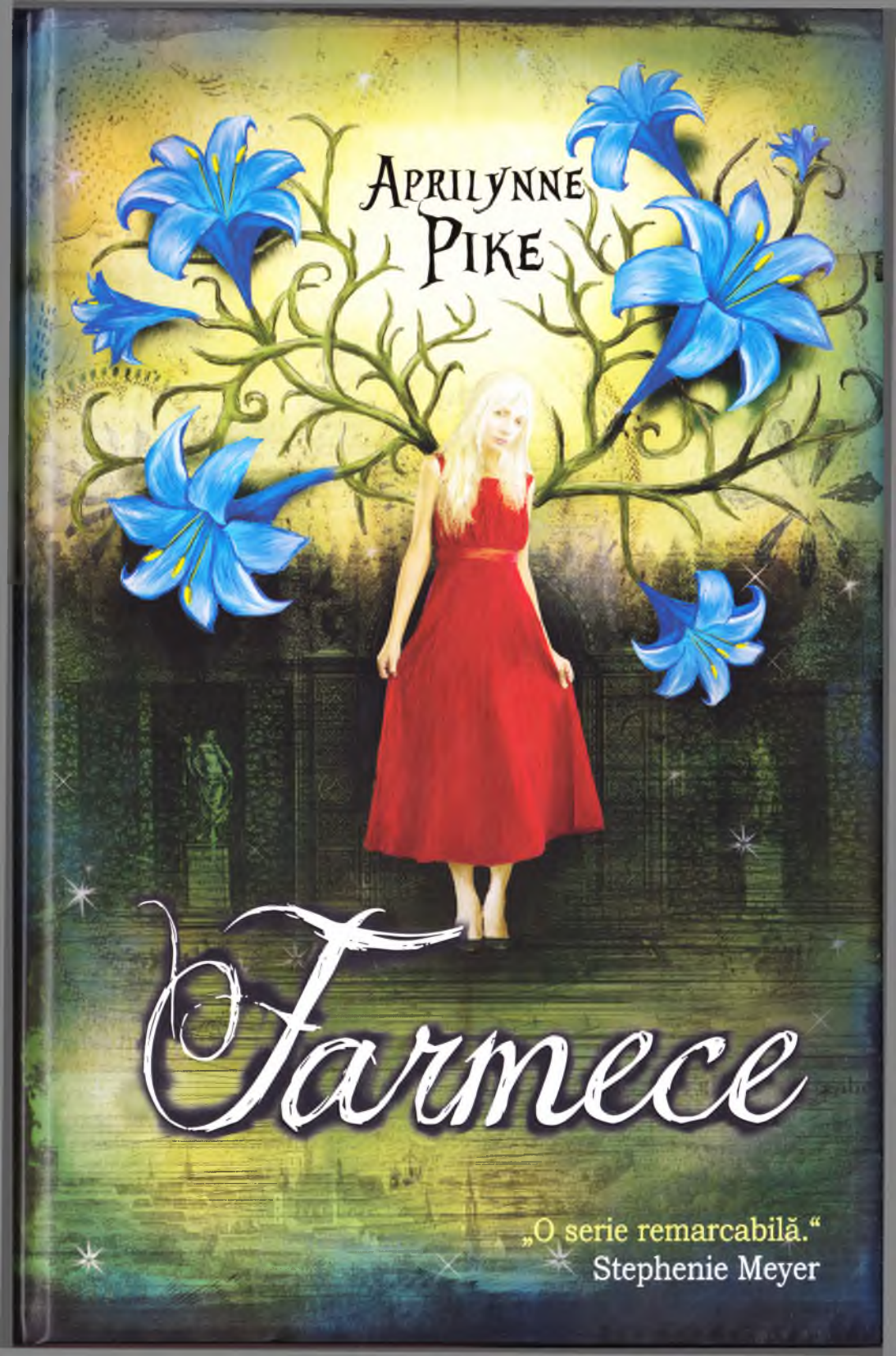
APRILYNNE PIKE
Farmece
„O serie remarcabilă.“
Stephenie Meyer

„– Eu nu pot să dau buzna să-mi declar intențiile. Nu pot să te iau pe sus. Trebuie să aștept și să sper că, într-o zi, tu o să-mi ceri asta.
– Și dacă nu? întrebă Laurel, cu voce aproape șoptită.
– Atunci bănuiesc că voi aștepta toată viața."

Au trecut șase luni de când Laurel a salvat tărâmul fermecat al zânelor. Acum, ea trebuie să-și petreacă vara acolo, pentru a-și dezvolta abilitățile de zână de toamnă. Dar familia ei umană și prietenii îi sunt încă în primejdie de moarte – iar intrarea în Avalon este mai vulnerabilă ca oricând. Va accepta oare Laurel ajutorul lui David, iubitul ei din lumea oamenilor, când va veni clipa să-și salveze prietena, sau se va întoarce către Tamani, înflăcăratul spirit al naturii care o iubește dintotdeauna?

„Surprizele și suspansul abundă în acest nou volum, așa că *Farmece* este și mai greu de lăsat din mână decât a fost *Aripi*. Laurel se transformă într-o tânără uimitoare. Conflictul din inima ei nu-i va mira pe cei care știu cum e să fii prins între două persoane pe care le iubești la fel de mult."

Romantic Times

Nu pierde continuarea poveștii în cartea a treia a seriei, *Iluzii*.

Bestseller internațional
Roman publicat în 30 de țări

Continuarea bestsellerului

Află mai mult pe:
www.litera.ro

ISBN 978-606-21-0070-4

LITERA

radio 21

APRILYNNE PIKE

Farmece

APRILYNNE PIKE

Farmece

Traducere din limba engleză
Laura Frunză și Mihaela Alexandrescu

LITERA®

Spells
Aprilynne Pike
Copyright © 2010 Aprilynne Pike

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 54 83 72;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe

www.litera.ro

Farmece
Aprilynne Pike

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Rodica Creţu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ana Cioclo

Seria de ficţiune a Editurii Litera
este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PIKE, APRILYNNE
Farmece / Aprilynne Pike; trad.: Laura Frunză şi Mihaela Alexandrescu. – Bucureşti: Litera Internaţional, 2012
ISBN 978-606-21-0070-4

I. Frunză, Laura (trad.)
II. Alexandrescu, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Lui Kenny – pentru toate lucrurile mărunte.
Şi pentru cele mari. Şi pentru tot restul.
Mulţumesc.

Capitolul 1

Laurel stătea în faţa cabanei, cercetând liziera, cu gâtul încordat. El era undeva acolo, privind-o. Faptul că ea nu-l vedea încă nu avea nici o importanţă.

Nu că Laurel n-ar fi vrut să-l vadă. Uneori simţea că vrea prea mult. O relaţie cu Tamani ar fi fost ca o joacă într-un râu învolburat. Un pas greşit, şi curentul nu i-ar mai fi dat drumul. Alesese să rămână cu David şi încă era de părere că făcuse o alegere corectă. Dar asta nu făcea revederea mai uşoară.

Şi nici nu-i putea împiedica mâinile să tremure.

Îi promisese lui Tamani că va veni să-l vadă când îşi va lua permisul de conducere. Deşi nu specificase o dată exactă, spusese totuşi *mai*. Acum era aproape sfârşitul lui iunie. El trebuia să-şi fi dat seama că ea îl evită. Acum avea să vină aici – primul care o întâmpina –, şi ea nu ştia dacă să fie nerăbdătoare sau să se teamă. Sentimentele i se amestecară într-o stare ameţitoare pe care nu o mai încercase niciodată – şi nu era sigură că voia să o mai încerce.

Laurel îşi dădu seama că strângea în pumn ineluşul pe care Tamani i-l dăduse anul trecut, cel pe care îl purta pe un lănţişor în jurul gâtului. Încercase să nu se gândească la el în ultimele şase luni. *Încercase*, recunoscu în sinea ei, şi *eşuase*. Se sili să-şi desfacă degetele din jurul ineluşului şi încercă să-şi determine braţele să i se legene încrezătoare, cu naturaleţe, de o parte şi de alta a corpului, în timp ce se îndrepta către pădure.

Când umbrele ramurilor căzură peste ea, o fâşie de verde şi negru se legănă jos dintr-un copac şi o ridică în braţe. Laurel ţipă de groază, apoi de încântare.

–Ţi-a fost dor de mine? o întrebă Tamani cu zâmbetul fermecător care o vrăjise de prima dată când îl cunoscuse.

Într-o clipă, totul părea de parcă nici nu trecuseră şase luni. Imaginea lui, senzaţia apropierii lui fură de ajuns ca să îi îndepărteze orice teamă, orice gând... orice hotărâre luată. Laurel îşi înfăşură braţele în jurul lui şi îl strânse cât putu de tare. N-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

–O să iau asta ca pe un „da", spuse Tamani cu un geamăt.

Ea se sili să-i dea drumul şi să facă un pas în spate. Se simţi ca şi cum ar fi încercat să facă un râu să curgă în amonte. Însă după câteva secunde reuşi şi rămase nemişcată, în tăcere, bucurându-se doar să-l privească. Acelaşi păr lung şi negru, zâmbetul fugar, ochii verzi fascinanţi. Laurel se simţi penibil şi privi în jos, jenată de expansivitatea salutului ei şi neştiind ce să mai spună.

–Te aşteptam mai devreme, zise Tamani în cele din urmă.

Acum, în prezenţa lui, i se părea ridicol că îi fusese frică. Dar îşi amintea încă senzaţia rece de teamă din stomac pe care o avusese de fiecare dată când se gândise că îl va vedea pe Tamani.

–Îmi pare rău.

–De ce nu ai venit?

–Mi-a fost teamă, spuse ea cu sinceritate.

–De mine? o întrebă Tamani zâmbind.

–Oarecum.

–De ce?

Ea inspiră profund. Tamani merita să ştie adevărul.

–E prea uşor să fiu aici cu tine. Nu am încredere în mine.

El zâmbi larg.

–Bănuiesc că nu am de ce să mă simt ofensat de asta.

Laurel îşi dădu ochii peste cap. În mod cert, absenţa ei îndelungată nu-i domolise îngâmfarea.

–Cum merg lucrurile?

–Bine. În regulă. Totul e bine, se bâlbâi ea.

El ezită.

–Ce mai fac prietenii tăi?

–Prietenii mei? întrebă Laurel. Poţi fi puţin mai explicit?

Laurel îşi atinse fără să vrea brăţara de argint de la încheietura mâinii. Tamani îi urmări mişcarea cu ochii, apoi stârni ţărâna cu piciorul.

–Ce mai face David? o întrebă el în cele din urmă.

–E foarte bine.

–Voi doi...? Tamani lăsă întrebarea în aer.

–Dacă suntem împreună?

–Cam aşa ceva.

Tamani aruncă încă o privire brăţării din argint cu decoraţiuni complicate. Un sentiment de frustrare îi umbri trăsăturile, transformându-i privirea într-o căutătură furioasă, dar el îl risipi cu un zâmbet.

Brăţara era un cadou de la David. I-o dăruise chiar înainte de Crăciun, anul trecut, când deveniseră în mod oficial un cuplu. Era o viţă delicată cu floricele ale căror petale se deschideau în jurul unor pistiluri de cristal. David nu spusese asta, dar Laurel bănuia că i-o dăduse ca răspuns la inelul de zână pe care ea îl purta încă în fiecare zi. Nu avea inima să-l pună deoparte şi se ţinuse de cuvânt: de fiecare dată când se gândea la inel, se gândea la Tamani. Mai avea sentimente faţă de el. Sentimente sfâşiate şi nesigure, da – dar suficient de puternice ca să se simtă vinovată când gândurile îi zburau într-acolo.

David era tot ce şi-ar fi putut dori de la un iubit. Totul, mai puţin ceea ce nu era, ce nu putea fi niciodată. Dar nici Tamani nu putea fi ce era David.

–Da, suntem, răspunse ea în cele din urmă.

Tamani tăcu.

–Am nevoie de el, Tam, spuse ea pe un ton blând, dar deloc spăşit. Nu putea – nu voia – să-şi ceară scuze pentru că îl alesese pe David. Ţi-am spus dinainte cum stau lucrurile.

–Desigur. Tamani îşi trecu palmele în sus şi în jos peste braţele ei. Dar el nu e aici acum.

–Ştii că n-aş putea face asta, se căzni ea să spună, dar abia şopti.

Tamani oftă.

–Atunci va trebui să accept lucrurile aşa cum sunt, nu?

–Da, dacă nu vrei să rămân singură.

El îşi trecu un braţ pe după umerii ei – un gest deja prietenesc.

–Nu ţi-aş dori asta niciodată.

Ea îl cuprinse cu braţele şi îl îmbrăţişă.

–Asta pentru ce e? o întrebă Tamani.

–Pentru că eşti cel care eşti.

–Ei bine, cu siguranţă nu voi refuza o îmbrăţişare, spuse el. Tonul îi era relaxat, glumeţ, dar îşi înfăşură celălalt braţ în jurul ei aprig, aproape cu disperare. Totuşi, înainte ca ea să se tragă din strânsoare, el îşi lăsă mâna să cadă, apoi arătă spre cărare. Haide, spuse. Pe aici.

Laurel îşi simţi gura uscată. Sosise clipa. Băgă mâna în buzunar şi pipăi probabil pentru a suta oară cartonaşul cu litere în relief. Apăruse pe perna ei într-o dimineaţă la începutul lunii mai, sigilat cu ceară şi legat cu o panglică argintie şi strălucitoare. Mesajul era concis – patru rânduri scurte –, dar îi schimbase viaţa.

Având în vedere natura regretabil de nepotrivită a educaţiei tale curente, eşti convocată la Academia din Avalon.

Te rugăm să te prezinţi la poartă în dimineaţa primei zile de vară. Prezenţa ta va fi necesară timp de opt săptămâni.

„Regretabil de nepotrivită." Mama ei nu fusese prea încântată de asta. Dar, la urma urmei, în ultima vreme mama ei nu fusese prea încântată de nimic care avea legătură cu zânele. După dezvăluirea iniţială că Laurel e o zână, lucrurile merseseră surprinzător de bine. Părinţii ei ştiuseră întotdeauna că fata lor adoptată avea ceva aparte. Oricât de nebunesc se dovedise până la urmă a fi adevărul – că Laurel era un copil schimbat, un copil de zâne lăsat în grija lor ca să moştenească pământul sacru al zânelor –, ei îl acceptaseră cu o uşurinţă surprinzătoare, cel puţin la început. Atitudinea tatălui ei nu

se schimbase, dar, în ultimele câteva luni, mama ei devenise din ce în ce mai îngrozită de ideea că Laurel nu era om. Încetase să mai vorbească despre asta, apoi refuzase să mai audă vorbindu-se despre asta, şi situaţia explodase de tot luna trecută, când Laurel primise invitaţia. De fapt, mai degrabă o convocare. Fusese nevoie de multe certuri cu Laurel – şi de multă putere de convingere din partea tatălui – pentru ca mama ei s-o lase să plece. De parcă la întoarcere avea, cine ştie cum, să devină încă mai puţin om decât la plecare.

Laurel era bucuroasă că evitase să le povestească de troli; nu avea nici o îndoială că n-ar mai fi ajuns niciodată aici dacă o făcea.

–Eşti pregătită? insistă Tamani, simţindu-i ezitarea.

Pregătită? Laurel nu era sigură dacă ar fi putut fi vreodată mai pregătită decât acum... sau mai puţin pregătită.

Îl urmă în tăcere prin pădurea în care copacii filtrau lumina soarelui şi le umbreau drumul. Cărarea nu era chiar o cărare, dar Laurel ştia unde duce. Curând ajunseră la un copac mic, noduros, o specie unică în pădure, altminteri banal ca înfăţişare. Deşi îşi petrecuse doisprezece ani din viaţă locuind în regiune şi explorând locurile, nu mai văzuse acest copac decât o singură dată –, atunci când îl adusese pe Tamani înapoi după ce se luptase cu trolii, rănit şi aproape inconştient. Atunci văzuse cum se transformă copacul şi zărise într-o străfulgerare ce se afla dincolo de el. Astăzi avea să intre pe poartă.

Astăzi avea să vadă cu ochii ei Avalonul.

În timp ce se afundau în pădure li se alăturară şi alte zâne, iar Laurel trebui să se stăpânească să nu-şi sucească gâtul ca să se holbeze la ele. Nu avea să se obişnuiască vreodată cu aceste gărzi frumoase şi tăcute, care nu-i vorbeau nicicând şi care rareori o priveau în ochi. Erau mereu acolo, chiar şi când ea nu le vedea. Ştia asta acum. Se întrebă fugitiv câte dintre ele o vegheaseră de când era copil, dar avu un sentiment absolut penibil. Una era să-i vadă părinţii poznele copilăreşti, şi alta să o supravegheze nişte santinele

supranaturale. Înghiţi în sec, se concentră asupra potecii şi încercă să se gândească la altceva.

Ajunseră curând, după ce trecură printr-un pâlc de conifere adunate protector în jurul copacului secular, răsucit. Zânele santinele formară un semicerc şi, la un gest aspru făcut de Shar – conducătorul lor –, Tamani îşi desprinse mâna din strânsoarea fermă a lui Laurel, ca să li se alăture. Înconjurată de vreo douăsprezece santinele, Laurel îşi agăţă degetele mari de curelele rucsacului. Respiraţia i se acceleră când toate santinelele puseră mâna pe scoarţa copacului, chiar în locul în care trunchiul lui viguros se despărţea în două crăci groase. Apoi copacul începu să vibreze în timp ce lumina poienii părea să se adune în jurul crengilor sale.

Laurel era hotărâtă să-şi ţină ochii deschişi de data asta, ca să privească toată transformarea. Dar, chiar în clipa când miji hotărâtă ochii în faţa strălucirii, un fulger puternic îi sili pleoapele să se închidă o fracţiune de secundă. Când se deschiseră din nou, copacul se transformase într-o poartă cu bare aurii, înalte, decorate cu viţe încolăcite punctate de flori violet. Doi stâlpi solizi, de o parte şi de alta, fixau poarta în pământ, dar altfel aceasta stătea în pământ de una singură, în pădurea luminată de soare. Laurel expiră fără să-şi dea seama că îşi ţinuse răsuflarea şi apoi şi-o ţinu iar când poarta începu să se deschidă.

De pe poartă se rostogoleau valuri de căldură tangibilă, şi, chiar şi la trei metri distanţă de ea, Laurel simţi mirosul aromat de viaţă şi de bogăţie de plante pe care îl recunoscu din anii de grădinărit cu mama ei. Dar parfumul acesta era mai puternic – pură lumină de vară strălucitoare. Simţi cum tălpile i se mişcau singure şi aproape trecuse prin poartă când ceva o trase de mână. Laurel îşi desprinse ochii de pe poartă şi tresări când văzu că Tamani ieşise din formaţie ca să îi ia cu delicateţe mâna într-a lui. O atingere pe cealaltă mână o făcu să se uite din nou înapoi spre poartă.

Jamison, bătrânul spirit al iernii pe care îl cunoscuse toamna trecută, îi ridică mâna liberă şi i-o puse pe braţul

lui ca un domn dintr-un film de epocă. Zâmbi afabil spre Tamani, dar cu subînţeles.

–Mulţumesc că ne-ai adus-o pe Laurel, Tam. O preiau eu de aici.

Tamani nu-şi retrase mâna imediat.

–O să vin să te văd săptămâna viitoare, spuse el încet, dar nu în şoaptă.

Toţi trei rămaseră astfel câteva secunde, încremeniţi în timp. Apoi Jamison îşi înclină capul şi îi făcu un semn lui Tamani. Acesta încuviinţă şi se întoarse la locul lui în semicerc.

Laurel îi simţi privirea asupra ei, dar deja se întorcea spre strălucirea puternică ce se revărsa din poarta aurie. Atracţia Avalonului era prea intensă ca să zăbovească prea mult chiar şi asupra regretului profund că îl părăsea pe Tamani atât de repede după revedere. Dar el va veni curând s-o vadă.

Jamison păşi în interiorul arcadei aurii şi îi făcu semn lui Laurel, chemând-o înăuntru şi eliberându-i mâna pe care i-o pusese pe braţul lui.

–Bine ai revenit! spuse el cu blândeţe.

Cu răsuflarea tăiată, Laurel făcu un pas în faţă şi trecu pragul, păşind în Avalon pentru prima dată. „Nu chiar pentru prima dată", îşi reaminti ea. „De aici am plecat."

O clipă nu văzu nimic altceva decât frunzele unui stejar imens aplecat deasupra ei şi pământ negru şi moale la picioare, acoperit de iarbă fină şi verde ca smaraldul. Jamison o conduse pe sub coroana înfrunzită şi lumina soarelui îi mângâie direct faţa, încălzindu-i obrajii instantaneu şi făcând-o să clipească.

Se aflau într-un fel de parc înconjurat de ziduri. Cărărui de pământ negru şi fertil şerpuiau prin vegetaţia bogată care se căţăra pe un zid de piatră. Laurel nu mai văzuse niciodată un zid de piatră atât de înalt – trebuie să le fi luat decenii întregi să construiască aşa ceva fără beton. Grădina era presărată cu pomi cu trunchiurile înfăşurate în lujeri plini de frunze care se încolăceau şi mai sus, în jurul ramurilor.

Pe ei, Laurel văzu nenumărate flori, care aveau însă corolele strânse, pentru a se proteja de căldura zilei.

Se întoarse să se uite la poartă. Acum era închisă şi dincolo de barele ei aurii nu vedea decât întuneric. Stătea în mijlocul parcului, nelegată de nimic – pur şi simplu dreaptă, în picioare, înconjurată de vreo douăzeci de santinele, toate femei. Laurel înclină capul. Era *totuşi* ceva acolo. Făcu un pas înainte şi în faţa ochilor ei se încrucişară două suliţe cu lama lată, cu vârfuri făcute parcă din cristal.

–E în regulă, Căpitane, se auzi vocea lui Jamison din spatele ei. Are voie să se uite.

Suliţele dispărură şi Laurel păşi în faţă, sigură că vederea îi juca feste. Dar nu, în dreapta porţii, la un unghi de nouăzeci de grade, era încă o poartă. Merse până când înconjură patru porţi, legate prin stâlpii solizi pe care Laurel îi recunoscu de pe partea cealaltă a intrării. De fiecare stâlp erau legate două porţi, şi toate formau un pătrat perfect în jurul întunericului straniu care persista în spatele lor, cu toate că Laurel ar fi trebuit să se poată uita printre zăbrele direct la santinelele aflate de partea cealaltă.

–Nu înţeleg, spuse Laurel, întorcându-se lângă Jamison.

–Poarta ta nu e singura, spuse acesta, zâmbind.

Laurel îşi aminti vag că Tamani îi povestise de patru porţi toamna trecută, atunci când venise la el julită şi plină de vânătăi după ce fusese aruncată de troli în râul Chetco.

–Patru porţi, spuse ea încet, îndepărtând partea neplăcută a amintirii.

–Către cele patru colţuri ale pământului. Un singur pas te poate duce acasă, în munţii Japoniei, pe culmile Scoţiei sau la gura râului Nil din Egipt.

–E uimitor, spuse Laurel, uitându-se la poartă. *Porţi?* Mii de kilometri dintr-un singur pas.

–Şi cel mai vulnerabil loc din tot Avalonul, spuse Jamison. Inteligent, nu ţi se pare? E o realizare extraordinară. Porţile au fost făcute de regele Oberon cu preţul propriei vieţi,

dar regina Isis a fost cea care a ascuns porţile pe partea cealaltă – şi asta abia acum câteva sute de ani.

–Zeiţa egipteană? îl întrebă Laurel, ţinându-şi respiraţia.

–A fost doar botezată după zeiţă, spuse Jamison, zâmbind. Oricât ne-ar plăcea să credem contrariul, nu toate figurile importante ale istoriei umane au fost zâne. Haide, *Am Fear-faire* ale mele se vor îngrijora dacă zăbovim prea mult.

–Cine?

Jamison se uită la ea cu o privire întrebătoare, apoi ciudat de tristă.

–*Am Fear-fairie*, repetă el. Gărzile mele de corp. Am cel puţin două cu mine întotdeauna.

–De ce?

–Pentru că sunt un spirit al iernii. Jamison mergea încet pe cărarea de pământ, părând că-şi cântăreşte vorbele în timp ce le rosteşte. Darurile noastre sunt cele mai preţioase, aşa că suntem respectaţi. Numai noi putem deschide porţile, aşa că suntem protejaţi. Şi Avalonul în sine este vulnerabil în faţa puterii noastre, aşa că nu trebuie să fim niciodată ameninţaţi de vreun duşman. Când ai multă putere...

–Ai şi o mare responsabilitate? încheie Laurel.

Jamison se întoarse spre ea zâmbind.

–Cine te-a învăţat asta?

Laurel tăcu, nedumerită.

–Ăă, Omul Păianjen? spuse ea, pierită.

–Bănuiesc că unele adevăruri sunt universale, râse Jamison, iar vocea lui răsună între zidurile masive de piatră. Apoi se întristă. E o expresie pe care noi, spiritele iernii, o folosim des. A rostit-o Arthur, regele britanic, după ce a fost martor la răzbunarea cumplită pe care trolii au pornit-o împotriva Camelotului. A crezut întotdeauna că distrugerea fusese vina lui, că el ar fi putut s-o împiedice.

–Şi ar fi putut?

Jamison le făcu semn celor două santinele care stăteau de o parte şi de alta a unor enorme uşi de lemn care se deschideau în ziduri.

–Probabil că nu, îi spuse el lui Laurel. Dar e bine oricum să ţinem minte vorbele lui.

Uşile se deschiseră fără zgomot, iar mintea lui Laurel se goli brusc de gânduri când ieşiră din grădină şi păşiră pe un deal.

O natură luxuriantă acoperea povârnişurile şi totul în jur, cât vedea cu ochii. Cărări negre şerpuiau printre pâlcuri de copaci, alternând cu păşuni largi pline de flori şi mănunchiuri multicolore din ceva ce Laurel nu reuşi să identifice – păreau nişte baloane gigantice în toate culorile posibile, aşezate pe jos şi sclipind ca bulele de săpun. Mai jos, într-un cerc care părea să înconjoare poalele dealului, se vedeau acoperişurile unor căsuţe şi Laurel identifică nişte puncte viu colorate mişcându-se şi care nu puteau fi decât alte zâne.

–Sunt... *mii* de zâne, spuse ea, fără să-şi dea seama că vorbeşte cu voce tare.

–Desigur, îi răspuse Jamison, cu bucurie în glas. Aproape toată specia locuieşte aici. Suntem peste optzeci de mii acum. Tăcu. Probabil ţie ţi se pare puţin.

–Nu, spuse Laurel repede. Adică, ştiu că oameni sunt mai mulţi, dar... niciodată nu mi-am imaginat atâtea zâne într-un singur loc.

Faptul era ciudat; o făcea să se simtă şi normală, dar şi neînsemnată. Mai cunoscuse şi alte zâne, desigur – pe Jamison, pe Tamani, pe Shar, santinelele pe care le zărise din când în când –, dar ideea că mii şi mii de astfel de făpturi locuiau acolo era aproape copleşitoare.

Jamison îi puse mâna pe şale.

–Vei avea timp să admiri priveliştea în altă zi, îi spuse el cu blândeţe. Acum trebuie să mergem la Academie.

Laurel îl urmă în jos, pe lângă zidul de piatră. Când dădură colţul, se uită în sus şi respiraţia i se tăie din nou. La vreo patru sute de metri în susul pantei, un turn imens se ridica spre cer din mijlocul unei clădiri întinse ieşite parcă direct din *Jane Eyre*. Nu arăta chiar ca un castel, ci mai degrabă ca o bibliotecă grandioasă, construită din lespezi

cenuşii, pătrate, şi cu acoperişuri abrupte şi ascuţite. Fiecare zid era punctat de ferestre largi, iar printre ţigle lucarnele străluceau ca faţetele unor prisme. Fiecare suprafaţă era împânzită de plante agăţătoare, încadrată de flori, întrezărită printre frunze sau găzduind în vreun alt fel plante de o infinită varietate.

Jamison răspunse singur la întrebarea pe care Laurel, mută de admiraţie, nu reuşise s-o formuleze. Arătă cu mâna înspre clădire şi spuse:

–Academia din Avalon.

Capitolul 2

În timp ce mergeau spre Academie, Laurel zări o altă clădire prin luminişurile din pădure. Chiar în vârful dealului, un pic mai sus de impunătorul edificiu al Academiei, se aflau ruinele părăginite ale unui castel. Laurel clipi şi mişi ochii; poate că „părăginite" nu era cuvântul potrivit. Cu siguranţă stăteau să se prăbuşească, dar plante verzi şerpuiau printre plăcile de marmură albă ca nişte frânghii care ar fi cusut zidurile, iar deasupra se întindea coroana unui copac imens, protejând jumătate din castel sub frunzele ei.

–Ce e clădirea aceea? întrebă Laurel când o zări din nou.

–Acela este Palatul de Iarnă, spuse Jamison. Acolo locuiesc eu.

–Nu e periculos să trăieşti acolo? îl chestionă ea cu suspiciune.

–Ba da, bineînţeles, îi răspunse Jamison. E unul dintre cele mai periculoase locuri din tot Avalonul. Dar *eu* sunt în siguranţă acolo, şi la fel şi ceilalţi locatari.

–O să se prăbuşească? întrebă Laurel, uitându-se la un colţ al castelului legat ca un corset cu şireturi verzi-albăstrui.

–Nu, în mod cert, îi răspunse Jamison. Noi, spiritele iernii, avem grijă de palatul acesta de mai bine de trei mii de ani. Rădăcinile arborelui sequoia cresc acum odată cu castelul, au devenit parte integrantă din el tot atât cât şi marmura originală. Copacul n-ar lăsa niciodată castelul să se prăbuşească.

–De ce nu construiţi unul nou?

Jamison tăcu vreme de câteva minute şi Laurel se temu că întrebarea îl jignise. Dar, când răspunse, Jamison nu părea supărat.

–Castelul nu e numai o casă, Laurel. Protejează multe lucruri – pe care nu putem risca să le mutăm doar de dragul confortului sau pentru a ne satisface vanitatea cu o clădire nouă şi elegantă. Jamison făcu semn din nou spre destinaţia lor din piatră cenuşie. Pentru asta avem Academia.

Laurel privi dintr-odată castelul cu alţi ochi. În locul împletiturii de verdeaţă pe care o percepuse la prima vedere observa acum ordinea şi disciplina în dantelăria verde. La colţuri stăteau proptele solide, o reţea de rădăcini susţinea bucăţi mari de zid – copacul devenise cu adevărat parte din castel. Sau poate castelul devenise parte din copac. Tot edificul părea să se odihnească mulţumit în îmbrăţişarea rădăcinilor sale răsfirate.

După următoarea curbă, ajunseră la ceva ce Laurel crezu că era un gard din fier forjat. La o privire mai atentă, îşi dădu seama că, de fapt, era un zid viu. Ramuri se împleteau, se îndoiau şi se înfăşurau una în jurul celeilalte în modele complicate, ca un bonsai neverosimil de complex. Doi paznici, o femeie şi un bărbat, stăteau la poartă, amândoi în armuri ceremoniale intens albastre, completate cu coifuri strălucitoare cu pene. Îi făcură o plecăciune adâncă lui Jamison şi fiecare se întinse spre propria jumătate de poartă.

–Haide, spuse Jamison, făcându-i lui Laurel semn să intre când o văzu că ezită la poartă. Te aşteaptă.

Campusul Academiei zumzăia de lume. Zeci de zâne lucrau prin curte. Unele erau îmbrăcate în rochii elegante, vaporoase, sau în pantaloni subţiri din mătase şi aveau cărţi în mâini. Altele purtau haine din bumbac ţesut în casă şi se ocupau cu săpatul şi tunsul pomilor. Iar altele culegeau flori, căutând în tufişurile dese exemplarele perfecte. Când Jamison trecea împreună cu Laurel, majoritatea zânelor se opreau din muncă şi făceau o plecăciune din talie. Toată lumea înclina, cel puţin respectuos, capul.

–Oare... Laurel se simţi stupidă că punea o asemenea întrebare. Îmi fac mie plecăciuni?

–E posibil, răspunse Jamison. Dar bănuiesc că majoritatea îmi fac mie.

Tonul lui relaxat o prinse pe Laurel pe picior greşit. Dar, în mod evident, Jamison era obişnuit să i se facă plecăciuni. Nici nu se oprea să răspundă la salut.

–Ar fi trebuit să îţi fac şi eu o plecăciune când ai venit la poartă? îl întrebă Laurel cu vocea tremurând uşor.

–O, nu! spuse Jamison imediat. Tu eşti o zână de toamnă. Tu te pleci doar în faţa Reginei. Un semn de respect din cap e mai mult decât suficient în cazul tău.

Laurel rămase într-o tăcere nedumerită cât timp trecură pe lângă alte zâne. Se uită la cele care doar îşi înclinau capul. Ele o priviră în ochi în vreme ce le depăşea şi ea nu ştiu cum să le interpreteze căutătura. Unele păreau curioase; altele se uitau urât. Multe priviri era de necitit. Laurel lăsă capul în jos cu timiditate şi se grăbi să ţină pasul cu Jamison.

Când se apropiară de uşile înalte de la intrare, doi valeţi le deschiseră şi Jamison o conduse pe Laurel într-un foaier spaţios cu un tavan boltit făcut în întregime din sticlă. Lumina soarelui pătrundea prin el, hrănind sutele de ghivece de plante care decorau încăperea. Foaierul era mai puţin aglomerat decât curtea, deşi erau şi aici câteva zâne care stăteau pe fotolii sau la birouri mici şi citeau din cărţi.

O zână mai în vârstă – „nu la fel de bătrână ca Jamison", se gândi Laurel, deşi era greu să-ţi dai seama cu zânele – se apropie de ei şi înclină din cap.

–Jamison, ce plăcere! Zâmbi către Laurel. Bănuiesc că ea este Laurel; vai, dar ce te-ai schimbat!

Laurel se sperie un moment, apoi îşi aminti că petrecuse şapte ani în Avalon înainte să plece să stea cu părinţii ei. Faptul că *ea* nu-şi amintea de nimeni nu însemna că nici ei nu-şi aminteau de ea. Se simţea ciudat de stânjenită să se întrebe câte dintre zânele pe lângă care trecuse în grădină îşi aminteau un trecut pe care ea nu-l putea rememora.

–Mă numesc Aurora, spuse zâna. Eu le predau novicilor, unii mai avansaţi decât tine, dar alţii în urma ta. Râse,

de parcă ar fi făcut o glumă bună. Haide să-ţi arăt camera ta. Am făcut ordine – am înlocuit lucrurile de copil cu unele de adult –, dar, în afară de asta, am lăsat-o aşa cum era, pentru clipa când aveai să te întorci.

–Am o cameră aici? o întrebă Laurel înainte să se poată controla.

–Desigur, spuse Aurora fără să se uite în urmă. Asta e casa ta.

Casă? Laurel se uită în jur, la foaierul sobru, la balustradele ornate ale scării şerpuite, la ferestrele luminoase şi la lucarne. Chiar fusese asta casa ei? Îi părea – o simţea – străină. Privi în spate spre Jamison, care venea după ea, dar el nu se holba la nimic. Cu siguranţă, încăperile din Palatul de Iarnă erau şi mai grandioase.

La etajul al treilea se apropiară de un coridor mărginit de uşi negre din lemn de cireş. Pe fiecare era pictat câte un nume, într-o caligrafie înflorită, cu litere strălucitoare. *Mara, Katia, Fawn, Sierra, Sari.* Aurora se opri în faţa unei uşi pe care scria clar *Laurel.*

Laurel simţi cum i se încordează pieptul şi timpul păru să se scurgă cu încetinitorul cât timp Aurora apăsă pe clanţă şi deschise uşa. Aceasta alunecă în balamalele silenţioase peste un covor moale, crem, dezvăluind o cameră mare, cu un perete făcut în întregime din sticlă. Ceilalţi pereţi erau acoperiţi de la tavan până la podea de draperii de un satin verde pal. Jumătate din tavan era înlocuit de o lucarnă care lumina un pat enorm acoperit cu o cuvertură de mătase şi încadrat de perdele transparente atât de fine încât unduiau în briza slabă care intra pe uşa deschisă. Piese de mobilier modeste, dar bine executate – un birou, o comodă, un şifonier – completau peisajul. Laurel păşi înăuntru şi privi încet în jurul ei, căutând ceva familiar, ceva care să o facă să se simtă acasă.

Şi totuşi, deşi era una dintre cele mai frumoase camere pe care le văzuse vreodată, nu şi-o amintea. Nici un zvâcnet al memoriei, nici o scânteie de recunoaştere. Nimic. O copleşi

un val de dezamăgire, pe care încercă însă să-l ascundă când se întoarse spre Jamison şi Aurora.

–Mulţumesc, le spuse ea, sperând că zâmbetul nu îi e prea încordat.

Ce importanţă avea că nu-şi amintea? Era aici, acum. Asta era cel mai important.

–Te las să despachetezi şi să te înviorezi puţin, spuse Aurora. Privirea îi căzu peste maioul şi pantalonii scurţi de blugi ai lui Laurel. Aici, la Academie, poţi purta orice doreşti; însă cred că vei găsi hainele din şifonier un pic mai confortabile. Ţi-am ghicit măsura, dar ţi se pot face haine noi începând de mâine-dimineaţă. Ăăă... pantalonii ăştia... pe care îi porţi – materialul arată de parcă ar irita îngrozitor.

Un mormăit de-al lui Jamison o făcu pe Aurora să stea mai dreaptă.

–Sună din clopoţelul acesta, spuse ea, arătând cu degetul, dacă ai nevoie de ceva. Avem personal care îţi stă la dispoziţie. Poţi face ce doreşti timp de o oră, apoi voi trimite pe unul dintre instructorii noştri de noţiuni fundamentale să începeţi lecţiile.

–Astăzi? întrebă Laurel, un pic mai tare decât intenţionase.

Privirea Aurorei zvâcni o clipă spre Jamison.

–Jamison şi Regina în persoană ne-au instruit să folosim la maximum timpul pe care îl petreci aici. E şi aşa destul de scurt.

Laurel încuviinţă, cuprinsă deodată de un amestec de nerăbdare şi nervozitate.

–Bine, spuse ea. Voi fi gata.

–Te las atunci.

Aurora se întoarse şi se uită la Jamison, dar el îi făcu semn cu mâna.

–Mai stau câteva momente înainte să mă întorc la palat.

–Desigur, spuse Aurora, salutând cu o mişcare a capului, după care îi lăsă singuri.

Jamison rămase în prag, cercetând camera. Când sunetul paşilor Aurorei dispăru pe coridor, vorbi.

–N-am mai fost aici de când te-am dus să locuieşti cu părinţii tăi acum treisprezece ani. Se uită la ea. Sper că nu te deranjează că intri direct în pâine. Avem foarte puţin timp.

Laurel clătină din cap.

–Nu-i nimic. Doar că... am o mulţime de întrebări.

–Şi pe cele mai multe va trebui să mai aştepţi până să le poţi pune, spuse Jamison cu un zâmbet care îndulci asprimea cuvintelor. Timpul pe care îl petreci aici e mult prea preţios ca să fie irosit pe discuţii despre obiceiurile şi moravurile din Avalon. Ai mulţi ani de acum încolo ca să înveţi aceste lucruri.

Laurel încuviinţă, deşi nu era sigură că e de acord.

–În plus, adăugă Jamison cu o privire poznaşă, sunt sigur că prietenul tău Tamani va fi mai mult decât încântat să răspundă la orice întrebare pe care i-o vei pune.

Se întoarse să plece.

–Când ne mai vedem? îl întrebă Laurel.

–Voi veni după tine la finalul celor opt săptămâni, spuse el. Şi o să am grijă să putem discuta atunci anumite lucruri, mai promise el.

Îşi luă rămas-bun şi plecă, trăgând uşa după el şi lăsând-o pe Laurel cu un sentiment pătrunzător de singurătate.

Rămasă în picioare în mijlocul camerei, Laurel se răsuci în cerc, încercând să observe totul în jur. Nu-şi amintea locul, dar avea un sentiment de confort – şi îşi dădu seama că, într-un anumit fel, gusturile nu i se schimbaseră. Verdele fusese mereu culoarea ei preferată şi, în general, alesese simplitatea în locul modelelor complicate. Baldachinul era un pic copilăresc, dar, la urma urmei, îl alesese într-o altă viaţă.

Se duse la birou şi se aşeză, remarcând că scaunul era cam mic. Trase sertarul şi găsi coli groase de hârtie, călimări cu cerneală, pene de gâscă şi un caiet dictando cu numele ei pe el. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că numele îi părea atât de familiar pentru că fusese caligrafiat cu scrisul ei de fetiţă. Cu mâini tremurânde, deschise caietul

la prima pagină. Era o listă de cuvinte în latină, probabil nume de plante. Frunzări caietul şi găsi mai multe liste. Până şi cuvintele englezeşti i se păreau lipsite de sens. Cât de descurajant că la şapte ani ştiuse mai multe decât ştia acum, la şaisprezece! „Sau douăzeci", se corectă ea, „sau ce vârstă se presupune că am acum." Încercă să nu se gândească prea mult la vârsta ei adevărată; nu făcea decât să-şi amintească de cei şapte ani din viaţa ei de zână pe care acum nu-i putea rememora. Se simţea de şaisprezece ani; din punctul ei de vedere, *avea* şaisprezece ani. Puse caietul la loc, se ridică şi se apropie de şifonier.

Înăuntru erau câteva rochii de vară şi câteva fuste lungi până la gleznă, făcute dintr-un material uşor, delicat. În sertare găsi bluze ca nişte ii şi tricouri cu mâneci foarte scurte. Laurel îşi frecă ţesăturile de obraz. Îi plăcea nespus atingerea lor mătăsoasă. Probă mai multe haine şi alese o rochie de vară roz-deschis, apoi continuă să cerceteze camera.

După câteva clipe se apropie de fereastră şi peisajul de jos îi tăie respiraţia. Camera dădea spre cea mai mare grădină de flori pe care o văzuse vreodată; straturi de flori în toate nuanţele inimaginabile se înşirau dedesubt într-o cascadă de culori aproape la fel de întinsă ca terenul din faţa Academiei. Îşi apăsă degetele pe geam în timp ce încerca să cuprindă peisajul cu privirea. Faptul că o cameră cu o privelişte atât de frumoasă stătuse goală în ultimii treisprezece ani i se păru o pierdere enormă.

O bătaie în uşă o sperie. Se repezi în prag, aranjându-şi în grabă rochia. Se opri un moment să-şi netezească părul, apoi deschise uşa.

–Eşti Laurel, da? spuse un spirit înalt, cu o voce plăcută, profundă, studiind-o atent. Hm, nu te-ai schimbat aşa de mult.

Luată un pic prin surprindere, Laurel nu putu decât să se holbeze la el. Văzuse poze ale ei din copilărie; se schimbase enorm.

Spiritul era îmbrăcat cu nişte pantaloni de in, care arătau ca de yoga, şi o cămaşă verde-închis dintr-un material

mătăsos, desfăcută la piept într-un mod care nu părea deloc senzual. Laurel se gândi la propria tendinţă de a purta maiouri pentru a-şi expune mai mult din pielea capabilă de fotosinteză şi decise că era vorba de acelaşi lucru. Bărbatul avea o atitudine distinsă, formală, contrazisă aproape total de faptul că nu purta nici pantofi, nici şosete.

–Eu sunt Yeardley, profesor de noţiuni fundamentale. Pot să intru? o întrebă spiritul, înclinând capul.

–Da, desigur, se bâlbâi Laurel, deschizând uşa mai mult.

Yeardley intră şi zâna din spatele lui îl urmă îndeaproape.

–Acolo, spuse Yeardley, indicând biroul lui Laurel.

Zâna stivui un morman de cărţi pe birou, făcu o plecăciune adâncă spre Laurel şi spre Yeardley şi ieşi cu spatele, apoi se întoarse şi o porni pe hol.

Laurel se răsuci spre profesorul care nu-şi luase ochii de la ea.

–Ştiu că Jamison e nerăbdător să începi cursurile, dar, ca să fiu sincer, nu pot să încep să-ţi predau nici măcar lecţiile iniţiale până nu capeţi un minimum de cunoştinţe pe baza cărora să putem construi ceva.

Laurel deschise gura să vorbească, îşi dădu seama că era depăşită de situaţie şi o închise la loc.

–Am adus ceea ce eu consider a fi noţiunile esenţiale, de bază, pe care trebuie să le ai ca să poţi trece la adevăratul studiu. Te sfătuiesc să începi imediat.

Laurel se uită la teancul de cărţi.

–Toate acelea? îl întrebă ea.

–Nu. Asta e doar prima jumătate. Mai am un teanc, după ce le termini pe acestea. Crede-mă, spuse profesorul, sunt un minimum minimorum. Se uită pe o hârtiuţă pe care o scosese dintr-o geantă de pe umăr. Una dintre elevele noastre – se uită la ea – care, apropo, e la nivelul la care ar fi trebuit să fii tu, în circumstanţe mai favorabile, a fost de acord să te mediteze. Va fi la dispoziţia ta zi-lumină şi n-ar trebui să-i fie greu să-ţi explice toate conceptele de bază, aşa că nu te sfii să îi ceri ajutorul. Sperăm că nu-ţi va lua mai

mult de două săptămâni să acumulezi cunoştinţele pe care le-ai uitat de când ne-ai părăsit.

Simţind că-i vine să intre în pământ de ruşine, Laurel rămase nemişcată, cu pumnii încleştaţi.

–Se numeşte Katia, continuă Yeardley, fără să bage în seamă reacţia lui Laurel. Bănuiesc că va veni în curând să se prezinte. Nu lăsa ca firea ei sociabilă să te distragă de la studiu.

Laurel dădu din cap mecanic, cu ochii aţintiţi asupra teancului de cărţi.

–Atunci te las la treabă, spuse el, întorcându-se pe călcâiele goale. După ce vei citi toate cărţile, putem începe cursurile obişnuite. Se opri în pragul uşii. Personalul tău mă poate chema după ce ai terminat, dar nu te opri până nu citeşti cu atenţie fiecare carte. Pur şi simplu nu are rost.

Plecă fără să-şi ia la revedere şi închise uşa după el cu un pocnet care risipi liniştea adâncă din cameră.

Laurel trase aer în piept şi se apropie de birou. Examină cotoarele câtorva dintre cărţile scoase parcă dintr-o bibliotecă secularã: *Fundamentele botanicii, Originea elixirelor, Enciclopedia completă a ierburilor folosite în apărare, Anatomia trolilor.* La ultimul titlu se strâmbă.

Întotdeauna îi făcuse plăcere să citească, dar aceste cărţi nu erau tocmai poveşti. Îşi mută privirea către fereastra panoramică din partea cealaltă a camerei şi observă că soarele începuse deja să coboare în partea de apus a cerului.

Oftă. Nu la asta se aşteptase de la ziua aceea.

Capitolul 3

Laurel stătea cu picioarele încrucişate pe pat, cu o foarfecă în mână, decupând fişe din coli de hârtie. Cu o zi înainte îi trebuise mai puţin de o oră ca să-şi dea seama că avea nevoie de fişe. Şi de markere colorate. Un an de studiu al biologiei cu David o transformase, se părea, într-o elevă metodică. Dar a doua zi dimineaţa fusese deznădăjduită să descopere că personalul, aşa cum li se spunea tuturor servitoarelor – zâne tăcute, îmbrăcate simplu – care mişunau prin Academie, habar nu avea ce sunt acelea fişe. Ştiau însă ce sunt foarfecele, aşa că Laurel îşi făcea acum propriile fişe din coli de carton subţire. Markerele colorate erau totuşi o cauză pierdută.

Se auzi o bătaie delicată în uşă.

–Intră, strigă Laurel, îngrijorată că va împrăştia bucăţele de hârtie peste tot dacă se va ridica să deschidă.

Uşa se deschise uşor şi un cap mic şi blond se iţi din spatele ei.

–Laurel?

Laurel renunţase să mai încerce să-i recunoască pe cei pe care îi ştiuse poate cândva, aşa că dădu pur şi simplu din cap şi aşteptă ca necunoscuta să se prezinte.

Văzu, după tunsoarea scurtă, un surâs larg, pe care îl întoarse automat. Era o uşurare să vadă pe cineva zâmbindu-i. Cina din seara anterioară fusese un dezastru total. Laurel fusese convocată pe la ora şapte să coboare la masă. Se repezise în jos pe scări, în spatele unei zâne care îi arătase drumul spre salon – ar fi trebuit să se prindă cum stau lucrurile la auzul cuvântului „salon“ în loc de „cantină“ –, în rochia ei de vară, cu tălpile goale, cu părul încă prins

în coadă. În momentul în care intrase în sală, îşi dăduse seama că făcuse o greşeală. Toată lumea îmbrăcase cămăşi şi pantaloni de mătase sau fuste şi rochii lungi până în pământ. Era practic un eveniment la care se cerea ţinută de gală. Mai rău, Laurel fusese scoasă în faţa tuturor de către Aurora, care dorise să-i ureze bun venit şi s-o prezinte celorlalte zâne de toamnă. Sute de zâne de toamnă care n-aveau nimic mai bun de făcut decât să se uite la ea.

Notă pentru sine: *Îmbracă-te elegant la cină.*

Dar asta fusese seara trecută. Acum Laurel vedea un zâmbet sincer, care îi era adresat ei.

–Intră, spuse Laurel.

Nu-i păsa prea mult cine era zâna sau de ce se afla acolo, dar arăta prietenoasă. Mai mult, avea un pretext să ia o pauză.

–Eu sunt Katia, spuse zâna.

–Laurel, răspuse ea automat.

–Ei, da, ştiu asta, râse Katia uşor. Toată lumea ştie cine eşti *tu*.

Jenată, Laurel coborî privirea.

–Sper că îţi place aici, la Academie, continuă Katia, vorbind ca o gazdă perfectă. Eu ştiu că sunt mereu puţin neliniştită când călătoresc. Nu dorm prea bine, adăugă, venind să se aşeze lângă ea pe pat.

Laurel îi evită privirea şi scoase un sunet de încuviinţare fără să spună de fapt ceva, întrebându-se cât de departe putuse Katia să călătorească în Avalon.

În realitate, Laurel *nu* dormise bine. Spera că e din cauza noului mediu, aşa cum sugerase Katia. Dar de mai multe ori se trezise brusc din coşmaruri, şi nu din cele obişnuite, cu troli, arme îndreptate spre Tamani, ea îndreptând arma spre Barnes sau valuri îngheţate prăbuşindu-se deasupra ei. Noaptea trecută nu ea fusese cea care fugea de Barnes, abia mişcându-şi picioarele; ci părinţii ei, David, Chelsea, Shar şi Tamani.

Laurel se ridicase din pat şi se dusese la fereastră, îşi lipise fruntea de sticla rece şi se uitase în jos la luminile ce licăreau

împrăştiate prin întunericul de sub ea. Părea o contradicţie să vină în Avalon ca să înveţe să se protejeze pe sine şi pe cei dragi, şi, făcând asta, să îi lase vulnerabili. Deşi, dacă trolii o vânau *pe ea,* poate că familia ei era mai în siguranţă când ea se afla departe. Toată situaţia îi scăpase de sub control, habar n-avea ce să facă. Ura să se simtă neajutorată – inutilă.

–Ce faci? o întrebă Katia, trezind-o din reveria ei mohorâtă.

–Fac fişe.

–Fişe?

–Ăă, nişte instrumente de studiu pe care le foloseam aca... în lumea oamenilor, spuse Laurel.

Katia ridică una dintre fişele tăiate.

–Sunt doar bucăţele de carton sau mai e ceva ce eu nu văd?

–Nu. Doar atât. Destul de simplu.

–Atunci de ce le faci tu singură?

–Poftim? Laurel clătină din cap, apoi ridică din umeri. Pentru că aveam nevoie de fişe, cred.

Katia făcu ochii mari, cu o expresie inocentă şi întrebătoare pe chip.

–Nu ar trebui să studiezi din greu cât eşti aici? Aşa mi-a spus Yeardley.

–Da, dar fişele mă vor ajuta să învăţ mai bine, insistă Laurel. Merită să-mi pierd timpul să le fac.

–Nu la asta m-am referit.

Katia râse, apoi se apropie de clopoţelul de argint pe care Aurora *i-l* arătase lui Laurel cu o zi în urmă şi sună din el. Clinchetul lui limpede se auzi prin cameră preţ de câteva secunde, însufleţind aerul.

–Super! spuse Laurel, iar Katia se uită la ea nedumerită.

Câteva secunde mai târziu, o zână între două vârste apăru în prag. Katia smulse foarfeca din mâna lui Laurel şi adună teancul de coli de carton.

–Foile de aici trebuie tăiate în dreptunghiuri de aceste dimensiuni, spuse ea, dându-i o fişă abia tăiată de Laurel. Şi e urgent, aşa că apucă-te de ele înainte de orice altceva.

–Desigur, spuse femeia cu o mică reverenţă, de parcă ar fi vorbit cu o regină, nu cu o zână de cel puţin două ori mai tânără ca ea. Doriţi să le fac aici, ca să le aveţi pe măsură ce sunt gata, sau să le iau în altă parte şi să mă întorc cu toate?

Katia se uită la Laurel şi ridică din umeri.

–Pe mine nu mă deranjează dacă stă aici; are dreptate, probabil le vom folosi imediat ce sunt gata.

–E în regulă, murmură Laurel, simţindu-se prost să îi ceară unei femei adulte să îndeplinească o sarcină atât de neînsemnată.

–Poţi să stai acolo, spuse Katia, arătând spre bancheta de lângă fereastra lui Laurel. Lumina e bună.

Femeia încuviinţă cu o mişcare a capului, duse cartoanele la fereastră şi începu imediat să le taie în dreptunghiuri perfecte.

Katia se aşeză pe pat lângă Laurel.

–Acum arată-mi ce faci cu fişele astea şi o să văd cum te pot ajuta.

–Pot să-mi tai singură cartonaşele, şopti Laurel.

–Păi, da, desigur, dar poţi să-ţi petreci timpul mai avantajos.

–Îmi imaginez că şi ea poate să-şi folosească timpul mai bine, replică Laurel, făcând semn cu bărbia înspre zână.

Katia ridică privirea şi se uită la ea cu naivitate.

–Ea? Nu prea cred. E doar o zână de primăvară.

Laurel se indignă.

–Cum adică doar o zână de primăvară? E o persoană, are sentimente.

Katia păru nedumerită.

–N-am spus că n-ar avea. Dar asta e meseria ei.

–Să-mi taie mie fişele?

–Să facă orice lucru de care au nevoie zânele de toamnă. Hai să zicem aşa, continuă Katia pe acelaşi ton vesel şi relaxat, probabil am ajutat-o să nu mai stea degeaba, aşteptând ca una dintre celelalte zâne de toamnă să aibă nevoie de ceva. Acum, la treabă, altfel o să pierdem tot timpul pe care ni-l economiseşte ea. Hai, să văd la ce carte eşti.

*

Laurel stătea întinsă pe burtă, cu ochii aţintiţi în gol deasupra cărţii. Deja nu mai citea; citise toată dimineaţa şi cuvintele începuseră să-i plutească în faţa ochilor, aşa că nu mai reuşea decât să se uite la ele fără să mai înţeleagă nimic. În uşa ei din lemn de cireş, bogat ornamentată, care acum stătea deschisă, se auzi o bătaie. Laurel ridică privirea şi văzu o zână de primăvară mai în vârstă, cu ochi blânzi, roz, şi cu ridurile acelea perfect simetrice cu care nu era obişnuită încă.

–Ai un musafir în atrium, spuse zâna, aproape în şoaptă.

Personalul format din zâne de primăvară fusese instruit să fie foarte silenţios în jurul lui Laurel şi să evite s-o deranjeze tot timpul.

Şi ceilalţi elevi, la fel, se părea. Laurel nu vedea pe nimeni în afară de Katia, poate doar la cină, unde toată lumea se holba la ea. Dar aproape terminase ultima carte – şi acum aveau să urmeze cursurile propriu-zise. Nu-şi dădea seama dacă ăsta era un lucru bun sau rău, dar măcar era *altfel*.

–Un musafir? întrebă Laurel. Trecură câteva secunde până când creierul ei obosit de atâta studiu reacţionă. Apoi abia se abţinu să nu strige de bucurie. *Tamani!*

Laurel coborî câteva şiruri de scări şi o luă pe un traseu puţintel mai lung, ca să poată trece printr-un coridor rotund, din sticlă, mărginit de flori în toate culorile curcubeului. Erau superbe. La început, Laurel nu văzuse decât culorile splendide, aşternute ca nişte cearşafuri scânteietoare în toate grădinile Academiei. Dar florile erau mai mult decât simple decoraţii – erau uneltele zânelor de toamnă. Le ştia pe toate acum, după aproape o săptămână de studiu, şi le înşiră, din reflex, în minte. Nemţişor albastru şi piciorul-cocoşului roşu, frezii şi cale galbene, flori flamingo pestriţe şi – cea mai recentă favorită a ei – orhideea cymbidium cu petalele ei albe, delicate şi miezul roz-închis. Atinse cu degetele orhideele tropicale în timp ce trecea pe lângă ele, recitând automat în minte întrebuinţările lor cele mai întâlnite. *Vindecă otrăvirea cu flori*

galbene, blochează temporar fotosinteza, devin fosforescente când sunt amestecate în proporţii corecte cu măcriş.

Nu avea aproape nici un context pentru aceste liste de informaţii aride, dar, graţie fişelor – pe care, trebui să recunoască fără tragere de inimă, zâna de primăvară le tăiase mai bine decât ea –, le memorase.

Lăsă în urmă coridorul plin de flori şi se grăbi spre scară, sărind câte două trepte odată. Îl observă pe Tamani sprijinit de un perete în apropiere de intrarea principală şi reuşi să se abţină să-i strige numele şi să fugă spre el. Cu greu.

În locul cămăşilor largi şi al pantalonilor scurţi cu care o obişnuise, Tamani purta acum o tunică strâmtă peste nişte pantaloni negri. Părul îi era pieptănat cu atenţie pe spate şi chipul lui arăta altfel acum, fără toţi zulufii aceia care îl împodobeau de obicei. Când Laurel ridică braţele să-l îmbrăţişeze, Tamani făcu un gest scurt cu mâna ca s-o oprească. Ea rămase pe loc, nedumerită; apoi el zâmbi şi se aplecă uşor din talie, cu capul înclinat în acelaşi gest de respect pe care personalul format din zâne de primăvară insista să-l folosească.

–Mă bucur să te văd, Laurel. Tamani făcu semn spre uşă. Mergem?

O clipă, Laurel îl privi ciudat, dar când el îi făcu iar semn cu capul spre ieşire, ea îşi încleştă maxilarul şi ieşi pe uşile Academiei. O porniră pe aleea principală, care, în loc să fie dreaptă ca aleile din cartierul ei de acasă, şerpuia printre petice de flori şi verdeaţă. Şi, din nefericire, printre alţi elevi, zâne şi spirite de toamnă. Laurel le simţea privirile urmărind-o şi, chiar dacă majoritatea încercau să-şi ascundă curiozitatea în spatele cărţilor, unele căscau gura de-a dreptul.

Urmă o plimbare lungă şi tăcută, în răstimpul căreia Laurel tot aruncă priviri furişe către Tamani, care insista să meargă la doi paşi în urma ei. Îi vedea o urmă de zâmbet jucăuş în colţurile gurii, dar Tamani nu spunea nimic. După ce trecură de porţi, el o opri atingând-o uşor cu mâna pe spate şi făcu semn cu capul spre un şir lung de tufişuri

înalte. Ea o luă într-acolo şi, imediat ce Academia dispăru din vedere în spatele tulpinilor ascuţite, o pereche de braţe puternice o ridică de la pământ şi o învârti.

–Mi-a fost aşa de dor de tine, spuse Tamani zâmbind din nou, cu zâmbetul pe care îl aştepta Laurel.

Ea îşi înfăşură braţele în jurul lui şi îl ţinu mult timp aşa. El îi amintea de viaţa ei din afara Academiei, era o ancoră aruncată spre lumea ei, spre locul pe care ea încă îl numea „casă". I se părea straniu să accepte faptul că, în decursul a numai câteva zile, cea mai directă legătură a ei cu Avalonul devenise acum cea mai puternică legătură a ei cu lumea oamenilor.

Şi, în plus, Tamani era ceea ce era. Şi asta însemna destul de multe.

–Îmi pare rău de toate astea, spuse el. Academia ţine foarte mult la regulile de etichetă dintre zânele de primăvară şi cele de toamnă şi n-aş vrea să ai necazuri. De fapt, cred că mai degrabă eu aş avea necazuri, dar oricum... hai să evităm necazurile.

–Dacă trebuie.

Laurel zâmbi larg şi îşi întinse mâinile spre părul lui, ciufulindu-i zulufii obişnuiţi. Îl apucă de mâini, încântată să fie din nou în compania unei persoane cunoscute şi prietenoase.

–Mă bucur atât de mult că ai venit! Simţeam că înnebunesc dacă mai petreceam încă o seară tot studiind.

Tamani deveni serios.

–E dificil, sunt sigur, dar e important.

Ea îşi privi tălpile goale, murdare de noroi.

–Nu e chiar *aşa* de important.

–Ba e. Habar n-ai cât de mult avem nevoie de lucrurile pe care le fac zânele de toamnă.

–Dar eu nu pot să fac nimic! Nici n-am început cursurile. Laurel oftă şi clătină din cap. Chiar nu ştiu cât pot învăţa în mai puţin de două luni.

–N-ai putea să revii... din când în când?

–Ba cred că da. Laurel ridică din nou capul. Dacă voi fi invitată.

–O, vei fi... *invitată*. Tamani zâmbi când rosti cuvântul, de parcă îl găsea extrem de amuzant. Îţi spun eu.

O privi în ochi şi Laurel se simţi hipnotizată. Avu un moment de nervozitate, dar se întoarse şi porni mai departe.

–Deci, unde mergem? îl întrebă ea, încercând să-şi acopere stinghereala.

–Să mergem?

–Jamison a spus că mă duci să-mi arăţi împrejurimile. N-am decât câteva ore la dispoziţie.

Tamani părea complet nepregătit pentru o asemenea discuţie.

–Nu cred că s-a referit la...

–N-am făcut nimic altceva decât să memorez nume de plante timp de – Laurel socoti în minte – şase. Zile. La rând. Vreau să văd Avalonul!

Pe chipul lui Tamani apăru un zâmbet ştrengăresc. Dădu din cap.

–Foarte bine, atunci. Unde ai vrea să mergem?

–Eu... n-am idee. Laurel se întoarse spre el. Care e cel mai bun loc din Avalon?

El trase aer în piept, apoi ezită. După încă un moment, spuse:

–Vrei să mergem într-un loc unde sunt şi alte zâne sau vrei să fim doar noi doi?

Laurel privi în jos, la poalele dealului. O parte din ea voia să fie doar cu Tamani, dar n-avea încredere în ea însăşi ca să petreacă aşa de mult timp singură cu el.

–Nu putem să facem câte puţin din amândouă?

Tamani zâmbi larg.

–Sigur. Atunci ce-ar fi să...

Ea îi puse degetul arătător pe buze.

–Nu, nu-mi spune. Hai să mergem!

Drept răspuns, Tamani arătă spre poalele dealului şi zise:

–Ia-o tu înainte.

Laurel se simţi cuprinsă de un tremur de încântare pe măsură ce Academia devenea din ce în ce mai mică în spatele lor. Trecură pe lângă zidurile înalte de piatră în care era încastrată poarta şi curând cărarea lor se bifurcă în drumuri care şerpuiau printre clădiri aruncate ici-colo – dar fără să fie pavate. Laurel simţea sub tălpi acelaşi pământ negru, moale şi bogat în nutrienţi care acoperea aleea de la poartă până la Academie. Solul îi răcorea tălpile goale şi îi energiza paşii. Era de zece ori mai plăcut decât oricare alt drum pe care mai mersese vreodată.

Cu cât se îndepărtau mai mult de Academie, cu atât străzile deveneau mai aglomerate. Intrară într-un fel de târg în aer liber, unde sute de zâne stăteau adunate în pragul uşilor, se adunau în magazine cu vitrine şi se înghesuiau lângă chioşcuri înţesate cu tot felul de mărfuri sclipitoare. Totul era multicolor şi radios, iar lui Laurel îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că scânteierile viu colorate pe care le vedea străfulgerând prin mulţime erau florile zânelor de vară. O zână trecu prin faţa ei, ţinând în mână un fel de instrument cu coarde şi cu o inflorescenţă uimitoare, semănând cu o floare tropicală. Era de un roşu sângeriu, vărgat cu dungi de un galben intens, şi avea vreo zece petale late, terminate în unghiuri ascuţite, la fel ca floarea de degeţel pe care Laurel o studiase cu numai o zi în urmă. Dar era enormă! Petalele inferioare pluteau la câţiva centimetri deasupra solului, în timp ce petalele superioare se arcuiau deasupra capului zânei, ca o coroană imensă.

„Ce bine că nu sunt o zână de vară", se gândi Laurel, amintindu-şi cât se chinuise să îşi ascundă propria floare cu mai bine de un an înainte. „Chestia aia n-ar fi încăput niciodată sub o bluză."

În orice parte s-ar fi uitat, vedea inflorescenţe tropicale, într-o varietate aparent nesfârşită. Zânele de vară erau, în plus, îmbrăcate altfel. Purtau veşminte din acelaşi material lejer şi strălucitor din care erau croite şi hainele lui Laurel şi ale colegelor ei, dar mai lungi şi mai fluide, cu volane,

ciucuri şi alte podoabe care fluturau în aer sau cu trene care măturau pământul în jurul lor. „Ţipătoare", se gândi Laurel. „La fel ca florile lor."

Se uită în urmă ca să se asigure că nu îl pierduse pe Tamani, dar el era acolo, la doi paşi în urma ei.

–Aş vrea să-mi arăţi tu drumul, spuse Laurel, sătulă să-şi tot sucească gâtul după el.

–Nu acela e locul meu.

Laurel se opri.

–Locul tău?

–Te rog, nu face scandal, spuse Tamani, împungând-o cu vârfurile degetelor ca să înainteze. Aşa e aici.

–E o chestie legată de zânele de primăvară? îl întrebă Laurel, ridicând vocea un pic.

–Laurel, te rog! o imploră Tamani, privind în toate părţile. Discutăm despre asta mai târziu.

Ea se uită urât la el, dar el refuză să-i întâlnească privirea, aşa că Laurel cedă pentru moment şi porni mai departe. Se plimbă printre chioşcuri o vreme, încântată de clopoţeii de vânt strălucitori şi de ţesăturile mătăsoase expuse de vânzătoarele care, uneori, erau îmbrăcate şi mai extravagant decât cumpărătoarele.

–Ce-i asta? întrebă ea, ridicând un şirag uimitor de diamante strălucitoare – probabil adevărate – alternând cu perle micuţe şi flori delicate din sticlă.

–E pentru păr, îi explică un spirit înalt, amabil, cu părul stacojiu. Cu degetele ascunse în nişte mănuşi albe, scorţoase, care lui Laurel îi părură mult prea elegante, atinse capătul şiragului, acolo unde un pieptene era ascuns cu atenţie în spatele unui mănunchi de floricele din sticlă. Evident, fiind de sex masculin, vânzătorul nu purta nici o floare, dar îmbrăcămintea sugera că şi el era un spirit de vară. Îmi daţi voie?

Laurel se uită la Tamani, care zâmbi şi aprobă cu o înclinare a capului. Ea se răsuci şi vânzătorul îi fixă cu atenţie bijuteria în păr, apoi o conduse la o oglindă mare,

aflată în partea opusă a chioşcului. Laurel surâse văzându-şi imaginea din oglindă. Lănţişorul argintiu îi atârna chiar într-o parte, acolo unde îşi făcea cărarea în păr, şi-i cobora pe umeri. Strălucea în soare, scoţând în evidenţă şuviţele luminoase din părul ei blond.

–E superb, spuse ea, cu răsuflarea tăiată.

–Doriţi să-l purtaţi sau vi-l pun într-o cutie?

–A, nu pot...

–Ba da, spuse Tamani încet. Arăţi minunat.

–Dar eu... Laurel îl ocoli pe vânzător şi veni lângă Tamani. Nu am cu ce să plătesc şi cu siguranţă nu o să te las *pe tine* să-l plăteşti.

Tamani râse încet.

–Aici nu plăteşti pentru lucruri, Laurel. Asta e o idee... foarte omenească. Ia şiragul. Vânzătorul va fi încântat că îi apreciezi munca.

Laurel se uită la spiritul care rămăsese ceva mai încolo, neputând să audă ce vorbeau.

–Serios?

–Da. Spune-i că îţi place şi că o să-l porţi la Academie; asta e toată plata pe care şi-o doreşte.

Era de necrezut. Laurel se simţi neliniştită, incapabilă să-şi alunge impresia că într-o clipă va apărea o zână de la securitate care o va aresta. Dar Tamani nu i-ar face o farsă ca asta... nu?

Se mai uită o dată în oglindă, apoi zâmbi către vânzător, sperând că nu avea pe chip o expresie forţată.

–Este foarte, foarte frumos, spuse ea. Aş dori să-l iau să-l port la Academie, dacă se poate.

Spiritul îi întoarse zâmbetul şi făcu o plecăciune uşoară. Laurel se îndepărtă cu paşi mici. Nu o opri nimeni.

Abia după câteva minute reuşi să-şi învingă sentimentul că tocmai furase ceva. Începu să fie atentă la zânele care forfoteau în jur. Multe dintre ele luau obiecte din vitrine şi din chioşcuri fără să ofere altceva decât complimente

şi recunoştinţă. După câteva minute de observaţii asupra „cumpărătoarelor", îşi impuse să se liniştească.

–Ar trebui să luăm ceva şi pentru tine, zise ea, întorcându-se spre Tamani.

–O, nu. Pentru mine, nu. Eu nu fac cumpărături de aici. Piaţa mea e un pic mai jos, spre poalele dealului.

–Atunci aici ce e?

–Piaţa de Vară.

–Vai, spuse Laurel, neliniştindu-se din nou. Dar eu sunt o zână de toamnă. N-ar fi trebuit să iau şiragul.

Tamani râse.

–O, nu! Zânele de iarnă şi de toamnă fac cumpărături oriunde vor. Sunt prea puţine ca să aibă o piaţă a lor.

–Aha! Laurel se gândi un minut. Deci aş putea şi eu să cumpăr din piaţa voastră?

–Cred că da, dar nu ştiu dacă ai vrea s-o faci.

–De ce nu?

Tamani ridică din umeri.

–Nu e aşa de frumoasă ca Piaţa de Vară. Adică, locul în sine e frumos; totul în Avalon e superb. Dar noi nu avem nevoie de accesorii şi decoraţiuni. Avem nevoie de îmbrăcăminte, de mâncare şi de uneltele necesare pentru meseriile noastre. Eu îmi cumpăr armele de acolo, precum şi elixirele şi poţiunile de care am nevoie pentru trusele de santinelă – acestea sunt trimise acolo de la Academie. Zânele de vară au nevoie de lucruri ţipătoare; asta face parte din meseria lor. Mai ales cele de la teatru. Dar, dacă te uiţi mai îndeaproape, mai ales în unele magazine mai mari, o să găseşti mărfuri mai tehnice. Vopsele şi echipamente pentru decoruri, instrumente muzicale, unelte pentru bijutieri – lucruri de genul ăsta. Tamani zâmbi larg. Chioşcurile sunt pline de obiecte strălucitoare, ca să reflecte soarele şi să atragă mai mulţi cumpărători.

Râseră amândoi şi Laurel ridică mâna şi-şi atinse pieptenele cel nou. Se întrebă un moment cât ar valora bijuteria

în California, dar îndepărtă repede gândul. Nu era ceva pe care să-l vândă vreodată, aşa că nu conta.

Mulţimea se rări pe măsură ce se îndepărtară de piaţă. Drumul larg de pământ era acum mărginit de case, şi Laurel privea în toate părţile, minunându-se. Toate locuinţele erau făcute din acelaşi tip de sticlă sablată ca şi fereastra panoramică din camera ei. Sferele mai mari şi transparente care dădeau înspre stradă erau clar sufragerii; bulele mai mici, în culori pastelate, îngrămădite în laterale şi în spate erau probabil dormitoare. În spatele fiecărei clădiri erau strânse perdele imense din mătase în culori pastelate, dar Laurel văzu că puteau fi trase peste pereţii de sticlă pentru a proteja noaptea intimitatea locatarilor. Fiecare casă strălucea în soare şi multe dintre ele erau decorate cu şiraguri de cristale şi prisme care reflectau lumina în mii de scânteieri, la fel ca prismele pe care Laurel le avea în camera ei de acasă. Tot cartierul strălucea atât de puternic că te orbea, iar Laurel îşi dădu seama că acestea erau „baloanele" pe care le văzuse din vârful dealului când sosise aici cu Jamison.

–Sunt foarte drăguţe, murmură ea.

–Aşa e. Îmi place să mă plimb prin cartierele zânelor de vară.

Locuinţele sclipitoare începură să se rărească şi în curând Laurel şi Tamani o luară din nou în josul dealului. Drumul larg traversa o pajişte de trifoi cu petice de flori pe ici, pe colo; Laurel mai văzuse asemenea poieni doar în filme. Şi, chiar dacă se obişnuise cu aerul din Avalon – întotdeauna mirosind a pământ proaspăt şi a plante înflorite –, aici aroma era mai puternică; vântul care îi mângâia faţa purta mirosurile în toate părţile. Laurel inspiră profund, savurând briza răcoritoare.

Se opri când îşi dădu seama că Tamani nu mai era lângă ea. Se uită înapoi după el. Ghemuit la marginea cărării, Tamani îşi ştergea mâinile de trifoiul moale.

–Ce faci? îl întrebă ea.

Tamani sări în picioare, ruşinat.

–Eu... ăăă, mi-am uitat mănuşile, spuse el încet.

Laurel rămase o clipă nedumerită, apoi observă că trifoiul strălucea puţin.

–Porţi mănuşi ca să acoperi polenul? ghici ea.

–Aşa e politicos, răspunse el, dregându-şi vocea.

Laurel se gândi la plimbarea lor şi îşi dădu seama că toţi bărbaţii din Piaţa de Vară purtau mănuşi. Acum înţelegea. Se grăbi să schimbe subiectul, ca să-l scoată pe Tamani din starea vizibilă de stinghereală.

–Deci, ce urmează? îl întrebă ea, ţinând mâna streaşină la ochi ca să poată vedea ce se află în depărtare, pe drum.

–Te duc în locul meu preferat din Avalon.

–Serios? spuse Laurel şi, de nerăbdare, uită pentru o clipă că îi ceruse să o surprindă.

El zâmbi cu blândeţe.

–Acasă. Te duc s-o cunoşti pe mama mea.

Capitolul 4

Pe Laurel o trecu un fior. În mintea ei se luptau neliniştea şi nedumerirea.

–Pe mama ta?

–Eşti... de acord?

–Mi-ai spus că zânele nu au mamă.

Tamani deschise gura, apoi o închise şi îşi încreţi fruntea, aşa cum făcea mereu când era prins cu jumătăţi de adevăr.

–De fapt, n-am spus niciodată că zânele nu au mamă, zise el încet. Am spus că lucrurile sunt altfel aici. Şi aşa şi sunt.

–Dar tu – eu... am presupus că din moment ce zânele se nasc din seminţe – ai spus că avem singure grijă de noi! se răsti Laurel un pic nervoasă.

–Aşa e, spuse Tamani, încercând s-o potolească. Adică, în cele mai multe cazuri. Aici maternitatea nu e chiar acelaşi lucru ca în lumea oamenilor.

–Dar tu ai o mamă?

Tamani încuviinţă şi Laurel îşi dădu seama că el ştia ce întrebare urmează.

–*Eu* am o mamă? O mamă zână, vreau să spun?

Tamani tăcu un moment şi Laurel înţelese că nu voia să răspundă. În cele din urmă, Tamani ridică din umeri, vag, abia vizibil, şi clătină din cap.

Laurel fu copleşită de şoc şi de dezamăgire. Nu mai conta faptul că, în ciuda tensiunilor din familie la plecarea ei, simţea foarte mult lipsa mamei şi îi era tare dor de casă. Se luptă cu lacrimile. Se întoarse pe călcâie şi o porni mai departe în josul dealului, bucuroasă că nu era nimeni prin preajmă.

–De ce nu? îl întrebă ea supărată.

–Pur şi simplu nu ai.

–Dar tu ai. Tu de ce ai o mamă?

Ştia că vorbeşte ca un copil răsfăţat, dar nu-i păsa.

–Pentru că eu nu sunt o zână de toamnă sau de iarnă.

Laurel se opri şi se întoarse din nou spre Tamani.

–Deci? Ne-am născut în mod diferit?

Tamani clătină din cap.

–Sămânţa din care m-am născut a fost făcută de două zâne, da?

Tamani ezită, apoi încuviinţă.

–Şi unde sunt? Poate că...

–Nu ştiu, spuse Tamani, tăindu-i vorba. Nimeni nu ştie. Arhivele au fost distruse, încheie el mai încet.

–De ce?

–Zânele de toamnă şi de iarnă nu stau cu părinţii lor. Ele sunt copiii Avalonului; copiii Coroanei. Nu e ca în lumea *oamenilor*, adăugă el. Relaţiile nu sunt la fel.

–Deci relaţia pe care o ai tu cu mama ta nu seamănă cu cea pe care o am eu cu mama mea de acasă? întrebă Laurel.

Ştia că, dacă numeşte „acasă" un loc din afara Avalonului, Tamani se va supăra, dar era prea furioasă ca să-i mai pese.

–Nu asta am vrut să spun. Când faci o sămânţă, e doar o sămânţă. E foarte preţioasă pentru că poartă în ea o viaţă nouă, dar relaţia nu începe cu sămânţa. Începe atunci când vlăstarul înfloreşte şi este dus acasă la părinţii lui – dar numai zânele de primăvară şi cele de vară locuiesc cu părinţii lor. Cei... care au făcut sămânţa ta...

–Părinţii mei, îl întrerupse Laurel.

–Bine. Părinţii tăi au fost poate dezamăgiţi când au aflat că nu vei fi vlăstarul lor, că nu vei merge niciodată acasă cu ei, dar cel mai probabil au sărbătorit faptul că şi-au adus contribuţia la vigoarea societăţii. Din punctul lor de vedere, nu erai încă o persoană. Nu le-a fost dor de tine, pentru că nu te-au cunoscut deloc.

–Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

–Da, ar trebui. Tamani îi puse mâna pe umăr şi o opri înainte ca Laurel să revină pe drumul central. Pentru că ştiu cât de altruistă eşti. Ai prefera să poţi să te reuneşti cu nişte părinţi pierduţi de mult, care au suferit ani întregi după tine, sau ai prefera ca ei să nu fi suferit deloc cât timp ai fost crescută de părinţi umani care te iubesc?

Laurel înghiţi în sec.

–Nu m-am gândit la asta.

Tamani zâmbi delicat şi ridică o mână către faţa ei, îi dădu o şuviţă de păr după ureche şi îşi lăsă degetul mare să se odihnească pe obrazul ei.

–Crede-mă, nu e uşor să-i fie cuiva dor de tine. Nu i-aş dori asta nimănui.

Fără să vrea, Laurel îşi lăsă obrazul în mâna lui Tamani. El se apropie până când fruntea i se lipi de a ei, cuprinzându-i cu palmele obrajii şi coborându-i-le apoi în jos pe gât. Abia când vârful nasului îl atinse pe al ei – într-o alunecare fugară –, Laurel îşi dădu seama că el avea de gând s-o sărute. Şi că nu era tocmai sigură că voia să-l oprească.

–Tam, şopti ea.

Buzele lui erau doar la o răsuflare distanţă de a ale ei. Degetele lui Tamani se încordară puţin pe gâtul ei, dar el se opri şi se dădu înapoi.

–Îmi pare rău, spuse el. Mişcă din cap, astfel încât buzele lui îi atinseră fruntea, nu gura, apoi se trase de lângă ea şi arătă spre drumul larg care traversa pajiştea. Hai să mergem! Ar trebui să te aduc înapoi la Academie într-o oră.

Laurel încuviinţă, neştiind exact ce simţea mai intens – uşurare, dezamăgire, singurătate, regret.

–Cum... au ştiut că aveam să fiu o zână de toamnă? întrebă Laurel, încercând să găsească un subiect mai neutru.

–Bobocul tău s-a deschis toamna, îi răspunse Tamani simplu. Toate zânele ies din boboc în anotimpul lor.

–Boboc?

–Floarea din care te-ai născut.

–Aha!

Laurel nu mai avea decât întrebări care i-ar fi întors la problema părinţilor-zâne, aşa că tăcu, încercând să digere informaţiile – iar Tamani făcu la fel. Mai merseră o vreme, până când întâlniră tot mai mulţi trecători şi la marginea drumului începură să apară din ce în ce mai multe case. Erau diferite de cele pe care Laurel le văzuse în Piaţa de Vară. Zări aici lujeri căţărători similari cu cei de pe clădirea Academiei, cu flori care se deschideau când răsărea luna. Dar, în locul pereţilor transparenţi cu care se obişnuise, aceste clădiri erau construite din lemn şi scoarţă de copac – colibe solide, căsuţe, câteva cabane cu acoperişuri de stuf. Erau fermecătoare, pitoreşti – li se potrivea orice alt cuvânt din basme pe care îl auzise vreodată pentru a descrie nişte căsuţe. Dar în aer simţea ceva diferit.

– De ce nu sunt transparente casele astea? întrebă Laurel.

– Acestea sunt casele zânelor de primăvară, răspunse Tamani din stânga ei.

– Şi...?

– Şi ce?

– Ce importanţă are asta?

– Zânele de vară au nevoie să absoarbă cantităţi uriaşe de lumină solară pentru a-şi crea iluziile şi lumina necesară pentru artificii. Au nevoie să stea la soare cât mai mult posibil. În plus, adăugă el după o scurtă pauză, aceste case sunt mai uşor de ridicat şi de întreţinut. La urma urmei, suntem foarte multe spirite ale primăverii.

– Câte?

Tamani ridică din umeri.

– Nu ştiu exact. Vreo optzeci la sută din populaţie.

– Optzeci? Serios? Şi câte zâne de vară?

– Păi, aş zice vreo cincisprezece la sută. Poate o idee mai mult.

– Aha!

Laurel nu întrebă de zânele de toamnă. Putea să facă şi singură calculele. Tamani îi spusese că zânele de iarnă sunt cele mai rare, una, poate, la o generaţie, dar că zânele de toamnă erau şi ele puţine. Laurel presupuse că, în subconştientul ei, îşi dăduse seama că zânele de toamnă nu sunt prea numeroase, dar nu înţelesese exact cât de limitat era numărul lor. Nici nu era de mirare că nu aveau piaţă proprie.

Casele deveneau din ce în ce mai dese şi acum vedea şi zâne în jurul lor. Unele aveau mănuşi şi unelte de grădinărit în mâini, dintre care unele îi erau necunoscute lui Laurel, în ciuda pasiunii mamei ei pentru munca în grădină. Altele erau ocupate să spele în faţa casei haine prea delicate ca să fie ale lor. Laurel observă mai multe căruţe încărcate cu alimente, de la fructe şi legume proaspete la mâncăruri gata pregătite înfăşurate în frunze de viţă sau în petalele unor flori enorme care miroseau vag a gardenii.

O zână de primăvară care trecu în grabă pe lângă ei căra o prăjină asemănătoare cu un toiag de păstor, de al cărei vârf curbat atârna un vas mic. Avea legate pe piept cel puţin o duzină de fiole. Laurel aruncă o privire întrebătoare peste umăr, dar Tamani zâmbi şi îi arătă cu degetul.

Laurel se întoarse şi îşi dădu seama că murmurul scăzut al mulţimii creştea ca volum şi ca timbru. Dar abia când un roi de insecte bâzâitoare apărură ca din senin, Laurel înţelese de ce. Îşi înăbuşi un ţipăt, căci se trezi învăluită într-un roi de albine foarte energice.

Dispărură însă la fel de repede precum veniseră. Laurel se întoarse şi văzu cum roiul se pierde în mulţime, urmând-o pe zâna de primăvară cu toiagul de păstor. Laurel îşi aminti din lecturile ei cum animalele, insectele şi „alte forme inferioare de viaţă" puteau fi influenţate şi chiar controlate prin miros. Se opri un moment să se întrebe care era utilitatea unor albine domesticite într-o societate de plante, dar gândurile îi fură întrerupte de râsul lui Tamani.

– Scuze, spuse el chicotind. În colţul gurii îi rămăsese încă agăţat un zâmbet. Dar ar fi trebuit să-ţi vezi faţa.

Laurel se simţi tentată să se enerveze, dar bănui că, *într-adevăr*, faţa ei arătase destul de nostim.

– Merg pe drumul cel bun? îl întrebă ea de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun.

–Da, îţi spun eu când trebuie să coteşti.

–Suntem pe teritoriul zânelor de primăvară acum, nu? De ce e atât de important să mergi în spatele meu? Îmi dă senzaţia că m-am rătăcit.

–Îmi cer scuze, spuse Tamani cu o voce încordată. Dar aşa e aici. Trebuie să mergi în spatele unei zâne care e cu mai mult de un rang peste tine.

Laurel se opri şi Tamani aproape se ciocni de ea.

–Asta e cea mai mare tâmpenie pe care am auzit-o vreodată. Se întoarse spre Tamani. Şi refuz s-o accept.

Tamani oftă.

–Uite ce e, tu eşti suficient de sus ca să ai asemenea standarde; eu, nu. Se uită la mulţimea de trecători din jur şi spuse în cele din urmă, foarte încet: Dacă nu fac asta, nu tu o să ai necazuri, ci eu.

Laurel nu voia să renunţe, dar nici nu voia ca Tamani să fie pedepsit pentru idealurile ei. Se mai uită o dată la chipul lui plecat, apoi se întoarse şi merse mai departe. Era din ce în ce mai conştientă că ieşea în evidenţă; mai mult decât în Piaţa de Vară. În afară de uneltele specifice meseriei lor, toţi cei din jur arătau... cam... ca Tamani. Erau îmbrăcaţi în ţesături simple, pânză groasă, fasonate, în pantaloni scurţi sau fuste lungi până la glezne. Dar, ca toate zânele, erau chipeşi şi curaţi. În loc să arate ca membrii obişnuiţi ai claselor de jos – cu chipuri trudite şi haine ponosite –, păreau mai degrabă nişte actori care *se prefăceau* a aparţine clasei muncitoare.

Mult mai puţin fermecător era faptul că toţi cei care îi întâlneau privirea se opreau din conversaţie, zâmbeau şi făceau aceeaşi plecăciune din talie pe care o făcuse şi Tamani când o aşteptase la Academie. După ce ea şi Tamani treceau, zânele îşi reluau discuţia. Câteva îl salutară pe Tamani şi încercară să spună ceva. El le făcu semn să se îndepărteze, dar un cuvânt anume ajunsese de mai multe ori la urechile lui Laurel.

–Ce e o Amestecătoare? îl întrebă ea când ajunseră într-o zonă cu mai puţină lume.

Tamani ezită.

–E un pic cam ciudat de explicat.

–A, bine, atunci nu contează, pentru că în relaţia asta n-a trebuit niciodată să-mi explici lucruri ciudate.

Sarcasmul ei îi aduse lui Tamani un zâmbet timid pe faţă.

–E un termen folosit de zânele de primăvară, îi răspunse el evaziv.

–Haide! Şi adăugă, tachinându-l: Spune-mi sau o să merg *lângă* tine.

Când el nu răspunse, ea încetini şi apoi se roti repede şi se aşeză chiar lângă el.

–Bine, spuse el în şoaptă, împingând-o uşor înapoi în faţa lui. O Amestecătoare e o zână de toamnă. Nu e un cuvânt urât, adăugă el repede. E doar... o poreclă. Dar noi nu i-am spune niciodată unei zâne de toamnă aşa ceva în faţă.

–Amestecătoare? se miră Laurel, încercând cuvântul şi plăcându-i cum îl simţea pe limbă. Pentru că preparăm tot felul de chestii, adăugă ea râzând. Ni se potriveşte.

Tamani ridică din umeri.

–Şi o zână de vară ce e?

Tamani se încordă un pic.

–O Scânteietoare.

Laurel râse şi câteva din zânele de primăvară îmbrăcate în haine vesele se uitară la ea, apoi se întoarseră la treaba lor cu un pic prea mult elan.

–Şi zânele de iarnă?

Tamani clătină din cap.

–A, nu facem niciodată glume pe seama zânelor de iarnă. Niciodată, adăugă el cu tărie.

–Şi voua cum vă spuneţi? îl mai chestionă ea.

–Menitori, spuse Tamani. Toată lumea ştie asta.

–Poate toată lumea din *Ţara Menitorilor*, spuse Laurel. Dar eu nu ştiam.

Tamani pufni când ea spuse *Ţara Menitorilor*.

–Ei bine, acum ştii.

–Ce înseamnă?

–Menitor, ca în ade-*meni*-re. Asta e ceea ce facem noi. Adică ceea ce *ştim* să facem. În general, doar santinelele se folosesc de abilitatea asta.

–Aha! spuse Laurel, zâmbind larg. Menitori. M-am prins. De ce numai santinelele se folosesc de ea?

–Hm, începu el nesigur, ţii minte anul trecut, când am încercat să te ademenesc pe tine?

–A, da, aşa e! Aproape uitasem. Laurel se întoarse spre el, prefăcându-se supărată. Ce m-am înfuriat atunci pe tine!

Tamani chicoti şi ridică din umeri.

–Chestia e că n-a funcţionat foarte bine pentru că tu eşti o zână. Aşa că numai santinelele – şi în special cele care lucrează în afara Avalonului – au de obicei ocazia să-şi folosească această abilitate pe fiinţe care nu sunt zâne.

–E logic.

Curiozitatea ei odată satisfăcută, Laurel porni mai departe. Degete blânde îi atinseră talia, ghidând-o prin mulţimea numeroasă.

–La dreapta aici, spuse Tamani. Aproape am ajuns.

Laurel se bucură când văzu că fac dreapta pe o străduţă laterală mai puţin aglomerată. I se părea că sare în ochi şi îi era jenă; îşi dori să îl fi rugat pe vânzătorul cel înalt din chioşc să pună bijuteria pentru păr într-o cutie. Nimeni pe aici nu purta nimic nici pe departe asemănător.

–Am ajuns?

–Casa de colo, spuse Tamani, făcându-i semn. Aceea cu jardinierele mari în faţă.

Se apropiară de o căsuţă mică, dar fermecătoare, făcută dintr-un trunchi de copac golit, deşi copacul nu semăna cu nimic din ceea ce văzuse vreodată Laurel. În locul unui trunchi gros care să crească drept, avea o bază lată care creştea rotundă, ca un dovleac uriaş din lemn. Trunchiul se îngusta la vârf şi continua să crească şi să producă ramuri şi frunze care umbreau casa.

–Cum de creşte aşa?

–Prin magie. Casa asta a fost un dar oferit mamei mele de către Regină. Zânele de iarnă le pot cere copacilor să crească oricum vor ele.

–De ce a primit mama ta un dar de la Regină?

–Drept mulţumire pentru serviciile ei deosebite ca grădinar.

–Grădinar? Dar nu există o mulţime de grădinari?

–O, nu. E un domeniu foarte specializat. Una dintre cele mai prestigioase poziţii la care poate aspira o zână de primăvară.

–Serios? spuse Laurel cu scepticism.

Văzuse zeci de grădinari numai în jurul Academiei.

Tamani se uită ciudat la ea, apoi înţelese la ce se gândea Laurel.

–Nu ca grădinarii oameni. Pe aceia noi îi numim îngrijitori şi, da, sunt o mulţime. Bănuiesc că tu ai considera-o pe mama... o moaşă.

–Moaşă?

Tamani auzi poate întrebarea, dar nu răspunse. Ciocăni încet la uşa din lemn de frasin a ciudatei căsuţe, apoi o deschise fără să aştepte vreun răspuns.

–Am venit.

Din interiorul casei se auzi un chiţăit şi o spumă de fuste colorate se înfăşură pe picioarele lui Tamani.

–O, Doamne, ce e asta? Tamani desprinse o zână mică de picioarele lui şi o ridică deasupra capului. Ce e lucruşorul ăsta? Cred că e o floare de scoruş de munte!

Fetiţa chiţăi de plăcere când Tamani o strânse la piept.

Părea să aibă nu mai mult de un an, era cu puţin mai mare decât un bebeluş. Dar mergea drept şi ochii ei trădau inteligenţă. Inteligenţă şi ştrengărie – Laurel fu sigură de asta fără să-şi dea seama de ce.

–Ai fost cuminte azi? o întrebă Tamani.

–Desigur, spuse zâna cea mică, vorbind mult mai clar decât ar fi crezut vreodată Laurel că poate rosti un copil aşa de mic. *Întotdeauna* sunt cuminte.

–Excelent. Tamani se întoarse şi privi în interiorul casei. Mamă? strigă el.

–Tam! Ce surpriză! Nu ştiam că vii azi.

Laurel ridică privirea şi, brusc, se simţi intimidată când o zână mai în vârstă intră în cameră. Femeia era frumoasă, cu o faţă aproape fără riduri, cu ochi de un verde palid, exact ca a lui Laurel, şi cu un zâmbet larg adresat lui Tamani. Nu păru s-o fi observat încă pe Laurel, pe jumătate ascunsă în spatele lui, în prag.

–N-am ştiut nici eu până azi-dimineaţă.

–N-are importanţă, spuse femeia, cuprinzând faţa lui Tamani cu palmele şi sărutându-l pe obraji.

–Am adus musafiri, spuse el cu voce joasă.

Femeia se întoarse spre Laurel şi, o clipă, un nor de îngrijorare îi învălui chipul. Dar apoi o recunoscu şi zâmbi.

–Laurel! Ia te uită! Nu te-ai schimbat mai deloc.

Laurel îi întoarse zâmbetul, dar acesta i se şterse de pe faţă când mama lui Tamani îşi înclină capul şi se îndoi din talie.

Tamani trebuie s-o fi simţit încordându-se, pentru că o strânse de mână pe mama lui şi spuse:

–Laurel a avut parte de suficiente formalităţi într-o singură zi. În casa asta e doar ea însăşi.

–Cu atât mai bine, spuse mama lui Tamani, zâmbind. Apoi făcu un pas în faţă şi luă capul lui Laurel în mâini, aşa cum făcuse şi cu Tamani mai devreme, şi o sărută pe amândoi obrajii. Bine ai venit!

Lui Laurel îi dădură lacrimile. Era cea mai călduroasă primire pe care i-o făcuse cineva, în afară de Tamani, de când sosise în Avalon. Simţi că-i e foarte dor de mama ei.

–Mulţumesc, spuse ea încet.

–Intră, intră; nu e nevoie să stai în prag. Avem suficiente ferestre pentru asta, spuse mama lui Tamani, făcându-le semn să intre. Şi, dacă tot lăsăm formalismul la o parte, îmi poţi spune Rhoslyn.

Capitolul 5

Interiorul casei era asemănător cu camera în care locuia Laurel, doar că totul arăta mai simplu. Flori de piciorul-cocoşului tratate să strălucească în întuneric – „cu scoarţă de frasin şi esenţă de levănţică", recită Laurel automat în minte – atârnau de căpriori şi se legănau uşor în briza delicată care intra pe cele şase ferestre deschise. Perdelele nu mai erau din mătase, ci dintr-un material care semăna cu bumbacul, la fel husele scaunelor. Podelele de aici erau de lemn moale, nu acoperite cu covoare pluşate, aşa că Laurel se şterse bine de praful de pe picioare pe preşul gros de la intrare înainte să păşească în casă. Pe pereţi atârnau câteva tablouri în acuarelă, încadrate în rame din sticlă.

–Sunt minunate, spuse Laurel, apropiindu-se de un tablou ce reprezenta un strat de flori cu tulpini foarte înalte, fiecare cu un singur boboc în vârf, gata să înflorească.

–Mulţumesc, spuse Rhoslyn. M-am apucat de pictat când m-am pensionat. Îmi face plăcere.

Laurel se întoarse spre alt tablou, unul care îl avea în centru pe Tamani. Zâmbi văzând cât de bine îi redase Rhoslyn chipul bosumflat. Ochii din portret erau serioşi şi se uitau la ceva de dincolo de ramă.

–Eşti foarte pricepută, spuse Laurel.

–Prostii. Mă distrez doar cu nişte materiale aruncate de zânele verii. Totuşi, nu poţi greşi niciodată când pictezi un subiect aşa de chipeş cum e Tamani al nostru, spuse ea, cuprinzându-i talia cu braţele.

Laurel se uită la ei – Rhoslyn, mai mică de statură chiar şi decât ea, se uita cu mândrie la Tamani, care o balansa

pe micuţa zână pe şoldul lui, în timp ce ea se agăţa de pieptul lui. Laurel se simţi un moment dezamăgită când îşi dădu seama că Tamani avea o viaţă care nu o includea pe ea; dar se dojeni singură pentru asta. Nici viaţa ei nu-l includea pe el, aşa că era o dovadă egoism din partea ei să-şi dorească mai mult decât era ea însăşi dispusă sau capabilă să-i dea. Zâmbi spre Tamani şi îşi dădu gândurile sumbre la o parte.

–E sora ta? îl întrebă ea, arătând spre micuţa zână.

–Nu, răspunse Tamani, şi Rhoslyn râse.

–La vârsta mea? spuse ea, zâmbind. Cerule, nu! Tam e cel mai mic copil al meu şi chiar şi pentru el am fost cam bătrână.

–Ea este Rowen, spuse Tamani, împungând-o pe mica zână în coaste. *Mama* ei e sora mea.

–Ah! E nepoata ta, spuse Laurel.

Tamani ridică din umeri.

–Noi nu prea folosim alte denumiri aici în afară de „mamă", „tată", „frate" şi „soră". Toţi aparţinem comunităţii şi ne ajutăm între noi cu copiii. O gâdilă pe mica zână, şi ea chiţăi încântată. Rowen are parte de atenţie suplimentară pentru că e mai strâns legată de noi decât alte zâne, dar, dincolo de asta, nu avem prea multe pretenţii. Suntem toţi o mare familie.

–Aha!

Era un concept care lui Laurel îi plăcu şi îi displăcu în acelaşi timp. Ar fi fost interesant să faci parte dintr-o societate în care toţi oamenii se considerau membri ai familiei tale. Dar i-ar fi fost dor de legăturile pe care le avea cu familia ei, ce-i drept nu foarte extinsă.

Laurel clipi surprinsă când o micuţă vietate, care semăna cu o veveriţă violet cu aripi roz, ca de fluture, se cocoţă pe umărul lui Rowen. Nu ştia dacă fusese acolo cu câteva momente în urmă. În timp ce o privea, Rowen îi şopti ceva animăluţului, apoi râse încet, de parcă făcuse o glumă pe care o înţelegeau numai ele.

–Tamani? şopti Laurel, fără să-şi ia ochii de la ciudata creatură.

–Ce? răspunse Tamani, urmărindu-i privirea.

–Ce e chestia aia?

–Animăluţul ei de companie, răspunse Tamani, înăbuşindu-şi un zâmbet. Cel puţin pentru moment. Îl schimbă în mod regulat.

–Mai e nevoie să-ţi spun că m-am pierdut cu totul?

Tamani găsi un scaun şi o puse pe Rowen înapoi pe podea, apoi îşi întinse picioarele în faţă.

–Închipuie-ţi un prieten imaginar care nu e chiar aşa de imaginar.

–E imaginar?

–E o iluzie. Tamani zâmbi larg, căci Laurel continua să pară bulversată. Rowen, spuse el cu o voce caldă, e o zână de vară.

Rowen zâmbi cu timiditate.

Rhoslyn se lumină la faţă.

–Suntem foarte mândri de ea.

–Fabricarea unui tovarăş imaginar de joacă e una dintre primele manifestări ale magiei unei zâne de vară. Rowen şi-i face pe ai ei de la două săptămâni după ce a ieşit din boboc. E ca şi cum ar avea o păturică sau o jucărie specială, numai că e mult mai distractiv. În primul rând, jucăriile mele preferate nu se mişcau niciodată aşa.

Laurel se uită cu precauţie la veveriţa violet.

–Deci nu e reală?

–E doar un pic mai reală decât prietenii imaginari ai altor zâne.

–E uimitor!

Tamani îşi dădu ochii peste cap.

–Ba deloc. Ar trebui să-i vezi pe eroii salvatori pe care îi invocă pentru a o salva de monştrii de sub pat. Tăcu o clipă. Pe care tot ea îi inventează.

–Unde sunt părinţii ei?

–Sunt în oraşul de Vară în după-amiaza asta, spuse Rhoslyn. Rowen aproape a atins vârsta la care trebuie să înceapă studiile şi ei discută cu regizorul ei.

–Aşa de mică?

–Are aproape trei ani, răspunse Tamani.

–Serios? se miră Laurel, studiind-o pe fetiţa care se juca pe podea. Pare mult mai mică, spuse ea încet şi tăcu. Şi se poartă ca şi cum ar fi mult mai mare. Voiam să te întreb despre asta.

Rowen se uită în sus la Laurel.

–Sunt ca oricare altă zână de vârsta mea. Nu-i aşa?

Întrebarea îi era adresată lui Tamani.

–Eşti perfectă, Rowen.

O ridică în poala lui şi vietatea roz-violet i se aşeză în creştetul capului.

Laurel se sili să se uite în altă parte, deşi se întrebă dacă mai e nepoliticos să te holbezi în situaţia în care lucrul la care te holbezi nu există cu adevărat.

–Hai să-ţi spun ceva despre Laurel, îi zise Tamani lui Rowen. Ea e foarte specială. Locuieşte în lumea oamenilor.

–La fel ca tine, spuse Rowen simplu.

–Nu chiar ca mine, spuse Tamani, râzând. Laurel locuieşte *cu* oamenii.

Rowen făcu ochii mari.

–Serios?

–Da. De fapt, nici n-a ştiut că e o zână până anul trecut, când a înflorit.

–Ce credeai că eşti? o întrebă Rowen.

–Am crezut că sunt om, la fel ca părinţii mei.

–Ce prostie! spuse Rowen, neacceptând ideea. Cum ar putea o zână să fie om? Oamenii sunt ciudaţi. Şi înfricoşători, adăugă ea după o scurtă pauză. Apoi şopti ca şi cum ar fi spus un secret: Sunt *animale*.

–Nu sunt înfricoşători, Rowen, spuse Tamani. Şi arată exact ca noi. Dacă n-ai şti nimic despre zâne, ai crede şi tu că eşti om.

–O, eu n-aş putea niciodată să fiu om, răspunse Rowen cu seriozitate.

–Ei bine, nici nu va trebui să fii vreodată, spuse Tamani. O să fii cea mai frumoasă zână de vară din Avalon.

Rowen zâmbi şi coborî pleoapele cu falsă modestie, şi Laurel nu avu nici o îndoială că Tamani avea dreptate. Cu părul acela şaten moale şi cârlionţat şi genele lungi, era mai drăguţă decât oricare alt bebeluş văzut vreodată de Laurel. Apoi Rowen îşi deschise gurita ca un boboc de trandafir într-un căscat.

–E timpul să faci nani, spuse Rhoslyn.

Rowen se îmbufnă.

–Dar vreau să mă joc cu Laurel.

–Laurel se va întoarce altă dată, spuse Rhoslyn, cu privirea îndreptată spre Laurel, de parcă voia să testeze adevărul acestei promisiuni. Laurel dădu repede din cap, neştiind dacă aşa avea să fie. Poţi dormi în patul lui Tam, adăugă Rhoslyn când Rowen tot nu se dădu dusă. Sper că nu te superi, îi spuse ea lui Tamani, care clătină din cap.

Mica zână se mai lumină la faţă şi Rhoslyn o conduse pe holul îngust, lăsându-i pe Tamani şi pe Laurel singuri.

–Chiar are numai trei ani? îl întrebă Laurel.

–Da. Şi e foarte normală pentru o zână de vârsta ei, spuse Tamani, întinzându-se în fotoliul mare.

Laurel îl privea fascinată. Nu-l mai văzuse niciodată aşa de relaxat.

–Mi-ai spus că zânele cresc altfel, dar eu... Laurel nu mai continuă.

–Nu m-ai crezut? o întrebă Tamani, zâmbind larg.

–Te-am crezut. Dar să văd cu ochii mei e altceva. Se uită la el. Zânele sunt vreodată bebeluşi?

–Nu în sensul pe care îl foloseşti tu.

–Şi eu eram mai mare decât Rowen când m-am dus să locuiesc cu părinţii mei?

Tamani dădu din cap, cu un zâmbet agăţat în colţul buzelor.

–Aveai şapte ani. Aproape.

–Şi tu şi cu mine – am fost colegi de şcoală?

El chicoti.

–La ce mi-ar fi folosit mie cursurile zânelor de toamnă?

–Şi atunci cum ne-am cunoscut?

–Petreceam mult timp la Academie cu mama.

Rhoslyn intră din nou în cameră cu ceşti cu nectar cald de heliconie, de parcă simţise că se vorbea despre ea. Laurel îl mai gustase o dată la Academie, unde fusese informată că băutura aceasta dulce era printre cele mai iubite în Avalon şi că deseori se găsea destul de greu. Se simţi onorată că era servită cu aşa ceva aici.

–Ce e un grădinar? întrebă Laurel, adresându-i-se acum lui Rhoslyn. Tamani spunea că e ca o moaşă.

Rhoslyn ţâţâi din limbă cu dispreţ.

–Tamani şi cuvintele lui luate de la oameni. Nu ştiu ce e aceea o „moaşă", dar un grădinar e un îngrijitor care se ocupă de bobocii care germinează.

–Aha! Laurel era încă nedumerită. Dar nu au grijă părinţii lor de ei?

Rhoslyn clătină din cap.

–Nu tot timpul. Bobocii au nevoie de îngrijire constantă, foarte specializată. Toţi avem sarcinile noastre zilnice şi, dacă fiecare mamă şi-ar lua liber un an sau mai mult ca să aibă grijă de bobocul ei, prea multe lucruri ar rămâne nefăcute. În plus, un cuplu ar putea decide să facă o sămânţă doar ca să scape de un an de muncă, iar o viaţă nouă e mult prea importantă ca să fie creată dintr-un motiv aşa de frivol.

Laurel se întrebă ce ar spune Rhoslyn despre nenumăratele motive frivole din care oamenii făceau copii, dar nu zise nimic.

–Bobocii sunt îngrijiţi într-o grădină specială de la Academie, continuă Rhoslyn, la fel ca toate celelalte plante şi flori importante. Vlăstarele de primăvară şi de vară învaţă să lucreze privindu-i pe alţii, de obicei urmărindu-şi părinţii, aşa că Tamani petrecea mult timp la Academie cu mine.

–Şi eu eram acolo?

–Desigur. Din momentul în care ţi s-a deschis bobocul, la fel ca toate celelalte zâne de toamnă.

Laurel ridică privirea spre Tamani, şi acesta încuviinţă.

–Din prima ta zi de viaţă. Aşa cum ţi-am spus şi eu. Părinţii tăi nu te cunosc.

Laurel dădu din cap cu tristeţe.

–Lui Laurel îi vine greu să accepte faptul că nu are părinţi aici, explică Tamani încet.

–O, nu-ţi face griji! o dojeni Rhoslyn. Separarea e o parte importantă a educaţiei tale. Părinţii n-ar fi decât o piedică.

–Poftim? Cum aşa? întrebă Laurel, un pic deranjată de tonul relaxat cu care Rhoslyn – mamă şi ea – expedia chestiunea părinţilor ei necunoscuţi.

–E foarte probabil ca părinţii tăi să fi fost spirite ale primăverii; habar n-ar fi avut să educe un vlăstar tânăr de toamnă. O zână de toamnă trebuie să se elibereze de asemenea legături întâmplătoare cu zânele inferioare, spuse ea calmă, de parcă nu vorbea despre sine însăşi. Ea trebuie să înveţe să îşi cultive mintea pentru a face munca la care este menită. Zânele de toamnă sunt foarte importante pentru societatea noastră. Şi, deşi ai petrecut un timp scurt la Academie, sunt sigură că ai înţeles asta.

Mintea lui Laurel se agăţă de expresia „legături întâmplătoare". Părinţii erau mult mai mult de atât. Sau aşa ar fi trebuit să fie.

În ciuda confortului din casa lui Tamani, Laurel îşi dădu seama că voia să scape de conversaţia asta.

–Tamani, spuse ea deodată, am mers foarte departe, sunt îngrijorată că voi întârzia la Academie.

–O, nu-ţi face griji! o linişti Tamani. Am mers de-a lungul unui mare cerc, la periferiile regiunilor locuite. Nu suntem departe de pădurile Reginei, iar acestea sunt chiar învecinate cu Academia. Totuşi, continuă el, adresându-i-se mamei lui, ar trebui să mergem. Am promis personalului Academiei că va fi o vizită scurtă.

Tamani se uită la Laurel cu îngrijorare în ochi, dar ea întoarse capul.

–Desigur, spuse Rhoslyn cu căldură, fără să-şi dea seama de tensiunea pe care o crease. Mai vino când vrei, Laurel. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Laurel zâmbi amorţită. Simţi cum Tamani îşi împleteşte degetele cu ale ei şi o trage spre uşă.

–Te mai întorci, Tam? întrebă Rhoslyn chiar înainte ca ei să treacă pragul.

–Da. Trebuie să mă întorc la poartă la răsăritul soarelui, dar rămân în seara asta.

–Bine. Rowen va pleca până te întorci. O să-ţi pregătesc patul.

–Mulţumesc.

Laurel îşi luă la revedere şi plecă, pornind înapoi spre drumul principal, pe care merseseră cu doar o oră în urmă. Când Tamani dădu drumul mâinii ei şi îşi reluă locul la câţiva paşi în spate, ea mormăi ceva incoerent şi îşi încrucişă braţele la piept.

–Te rog, nu te purta aşa, spuse Tamani încet.

–Nu pot, spuse Laurel. Felul în care vorbea ea...

–Ştiu că nu eşti obişnuită cu aşa ceva, Laurel, dar aşa stau lucrurile aici. Sunt sigură că nici o altă colegă de-a ta nu se gândeşte la asta.

–Ele nu ştiu altceva. Tu, da.

–De ce? Pentru că eu ştiu cum procedează oamenii? Tu presupui că modul vostru de viaţă e mai bun.

–Chiar *e* mai bun! spuse Laurel, răsucindu-se să-l privească în faţă.

–Poate pentru oameni, o contrazise Tamani cu voce puternică, dar scăzută. Însă oamenii nu sunt zâne. Zânele au alte nevoi.

–Deci vrei să spui că îţi place metoda asta? Să iei zânele de lângă părinţii lor?

–Nu vreau să spun că vreuna dintre variante e mai bună. N-am locuit printre oameni suficient de mult ca să-i pot judeca. Dar gândeşte-te în felul următor, spuse el, punând o mână pe umărul ei – şi atingerea lui îndulci duritatea cuvintelor. Dacă am trăi şi noi în Avalon aşa cum faceţi voi în lumea oamenilor? De fiecare dată când o zână de primăvară ar da naştere unui vlăstar de toamnă, acesta ar veni să stea cu părinţii săi. Ei ar avea posibilitatea să-l crească. Doar că el i-ar părăsi ca să se ducă să studieze la Academie douăsprezece ore pe zi. Părinţii nu l-ar vedea niciodată. N-ar înţelege nimic din ce face el. Şi, pe deasupra, nici nu ar avea o grădină acasă – o grădină care lui i-ar fi necesară ca să-şi facă temele –, aşa că ar fi plecat paisprezece, şaisprezece ore pe zi. Lor le-ar fi dor de el; lui i-ar fi dor de ei. Dar nu s-ar vedea niciodată. În cele din urmă ar *ajunge* nişte străini, doar că acum părinţii ar şti ce pierd. Şi asta ar durea, Laurel. I-ar durea şi pe ei şi l-ar durea şi pe el. Spune-mi tu dacă aşa ţi se pare mai bine.

Laurel rămase şocată când înţelese logica lui Tamani. Oare avea dreptate? Detesta fie şi numai gândul la asta. Şi totuşi, argumentaţia asta avea o eficienţă brutală pe care nu o putea nega.

–Nu spun că e mai bine, continuă Tamani, pe un ton blând. Nu spun nici măcar că trebuie să înţelegi, dar să nu crezi că nu avem sentimente doar pentru că deosebim clasele superioare de cele inferioare. Avem motivele noastre.

Laurel dădu încet din cap.

–Dar taţi aveţi? îl întrebă ea pe un ton scăzut, fără urmă de mânie. Tu ai tată?

Tamani îşi pironi privirea în pământ.

–Am avut, spuse el încet, cu vocea gâtuită.

Laurel se simţi copleşită de un sentiment de vinovăţie.

–Îmi pare rău. N-am vrut să... Îmi pare rău.

Îi atinse umărul, vrând să poată face mai mult de atât.

Tamani îşi încleştase maxilarul, dar se sili să zâmbească.

–E în regulă. Doar că mi-e dor de el. A trecut abia o lună.

„O lună." Chiar când o aşteptase pe ea să vină să-l viziteze. „Şi eu n-am venit." Laurel îşi simţi pieptul golit de aer.

–Eu... n-am ştiut.

Laurel tăcu, iar el zâmbi.

–E în regulă, serios. Ştiam cu toţii că se va întâmpla.

–Serios? De ce a murit?

–N-a murit, de fapt. A fost de fapt opusul morţii.

–Cum adică?

Tamani trase aer adânc în piept şi expiră încet. Când se uită din nou la Laurel, era acelaşi dintotdeauna – suferinţa fusese ascunsă.

–O să-ţi arăt cândva. E ceva ce trebuie să vezi ca să înţelegi.

–Dar nu putem să...?

–Nu avem timp astăzi, spuse Tamani, întrerupând-o pe un ton în care abia se simţea o urmă de încordare. Haide! Aş face bine să te duc înapoi, ca să mă mai lase şi data viitoare să te iau.

–Săptămâna viitoare? întrebă Laurel plină de speranţă.

Tamani clătină din cap.

–Chiar dacă aş avea atâta permisie în Avalon, pe tine nu te-ar lăsa să pleci de la cursuri. În câteva săptămâni.

Laurel găsi ciudată şi tulburătoare noţiunea de „permisie în Avalon" – dar nici pe departe la fel de tulburătoare ca ideea de a fi închisă în Avalon pe termen nelimitat. „În câteva săptămâni?" Ar fi putut la fel de bine să spună pentru totdeauna. Putea doar să spere că următoarea etapă din educaţia ei va trece mai repede decât perioada în care stătuse închisă în camera ei cu un teanc de manuale.

Capitolul 6

A doua zi dimineaţa, Laurel se studie în oglindă, întrebându-se cum ar trebui să arate un elev-ucenic. După eşecul de la prima cină în Avalon, se chinuise să se îmbrace corespunzător, dar, când întreba pe cineva ce ar trebui să poarte, nu primea decât încurajarea zâmbitoare de a „purta hainele în care te simţi mai confortabil". Se gândi la părul ei – legat într-o coadă –, dezlegă panglica şi îl lăsă să-i cadă pe umeri. Când tocmai începuse să-l strângă din nou, în uşă se auzi o bătaie. Laurel deschise şi se trezi faţă în faţă cu chipul zâmbitor al Katiei.

–M-am gândit să vin să îţi arăt unde trebuie să mergi în prima zi de cursuri, turui aceasta veselă.

–Grozav, spuse Laurel, zâmbind uşurată.

Se uită la ţinuta Katiei – o fustă lungă şi largă şi o bluză fără mâneci, cu decolteu rotund. Laurel era îmbrăcată cu o rochie de vară până la glezne, făcută dintr-un material care se legăna în bătaia vântului şi îi foşnea printre picioare când mergea. Hotărî că ţinuta ei era destul de asemănătoare cu a Katiei, aşa că nu avea să arate chiar atât de diferită de ceilalţi.

–Eşti gata? întrebă Katia.

–Da, spuse Laurel. Stai să-mi iau geanta.

Îşi puse pe umeri rucsacul, la care Katia se uită cu coada ochiului. Cu fermoarele lui groase şi negre şi ţesătura din nailon – şi, pe deasupra, şi cu emblema cu Transformers pe care David i-o lipise în glumă cu fierul de călcat –, contrasta puternic cu geanta din pânză de pe umărul Katiei.

Ieşiră pe uşă şi, după ce cotiră de câteva ori, ajunseră într-un coridor lung, mărginit de ferestre din sticlă sablată

care luceau în lumina soarelui şi le proiectau reflexiile în geamul opus. În timp ce mergea, Laurel privea imaginile acestea şi, o clipă, nu-şi mai dădu seama care era a ei. Katia avea aproape aceeaşi înălţime şi părul tot blond, deşi al ei era scurt şi cârlionţat în toate direcţiile în jurul capului. Majoritatea zânelor de la Academie îşi colorau părul şi ochii cu ajutorul dietei, aşa încât cele cu părul roşu, verde sau albastru erau mult mai multe decât blondele şi brunetele. Era o abordare interesantă a modei care, în alte circumstanţe, lui Laurel i-ar fi plăcut. Însă deocamdată era prea ocupată să înţeleagă nuanţele codului vestimentar neoficial al Academiei.

Ajunseră la un set de uşi duble, dinspre care venea un miros de pământ fertil, umed.

–Azi facem cursuri aici, spuse Katia. Ne întâlnim în săli diferite, în funcţie de proiecte. Dar, cam în jumătate dintre cazuri, cursurile se ţin aici.

Deschise uşa şi din încăpere răbufni murmurul conversaţiilor. În spatele uşii se afla o sală de curs cum Laurel nu mai văzuse niciodată. În mod normal, ea ar fi numit-o seră. Camera era înconjurată de jardiniere pline cu tot soiul de plante, aşezate lângă ferestrele înalte din podea până în tavan; în acoperişul ascuţit erau montate lucarne şi în cameră era cald şi umed, ca la tropice. Laurel se simţi imediat recunoscătoare pentru materialul subţire al rochiei şi înţelese de ce garderoba ei conţinea atât de multe piese similare.

Nu existau pupitre, deşi în mijlocul sălii era o masă lungă plină cu echipamente de laborator. Laurel şi-l imagină pe David entuziasmat de ele: pahare Berzelius, eprubete, pipete şi lamele, chiar şi câteva instrumente care semănau cu microscoapele şi şiruri întregi de sticle pline cu lichide colorate.

Dar nu se vedea nici un pupitru. Laurel fu puţin surprinsă să îşi dea seama că se simţea uşurată. Îşi aminti de vremurile când mama ei o şcolise acasă.

La vederea zânelor adunate acolo, Laurel simţi un fior pe şira spinării. Zumzetul conversaţiei, uşor înăbuşit de vegetaţia abundentă, umplea încăperea; în sală mişunau

vreo sută de zâne, care îngrămădite în faţa jardinierelor, care adunate în cerc şi flecărind. După câte îi spusese Aurora, ucenicii alături de care urma să studieze Laurel aveau vârste cuprinse între cincisprezece şi patruzeci de ani, în funcţie de talentul şi de sârguinţa lor, aşa că era greu de spus câte avea în comun Laurel cu ei. Nu recunoştea aproape pe nimeni din încăpere; doar câte un chip pe ici, pe colo, de la cinele în grup. Asta îi conferea un mare dezavantaj, pentru că era sigură că majoritatea şi-o aminteau dinainte – într-un mod în care ea nu-şi putea aminti.

În timp ce Laurel stătea cu picioarele îngheţate pe podeaua umedă din piatră, Katia le făcu semn cu mâna unor fete strânse în jurul unui pomişor care semăna cu un arbust mare de rodie.

–Mai durează câteva minute până vin profesorii, spuse ea, şi vreau să îmi verific părul înainte să ajungă ei aici. Te deranjează?

Laurel clătină din cap. „Să mă deranjeze? Nu ştiu ce altceva să fac."

Katia se duse spre un ghiveci în care se afla un copăcel plin de frunze şi scoase un caiet de notiţe din geanta de umăr.

„Păr", se gândi Laurel automat. „Bun pentru vindecare; neutralizează majoritatea otrăvurilor. Sucul din florile de păr protejează împotriva deshidratării."

–Ce faci cu el? o întrebă ea.

–Încerc să-l fac să crească mai repede, spuse Katia, uitându-se cu atenţie la câteva semne de pe trunchiul pomişorului. E o poţiune destul de rudimentară, dar nu reuşesc să-i prind şpilul. Luă o fiolă cu un lichid verde-închis şi o ridică în soare. Dacă îţi trebuie o poţiune vindecătoare, ţi-ai găsit Amestecătoarea potrivită.

Laurel clipi auzind-o pe Katia că foloseşte porecla cu atâta lejeritate; la urma urmei, Tamani îi sugerase că era un cuvânt folosit de zânele de primăvară şi chiar îi dăduse de înţeles că nu era chiar politicoasă. Însă Katia se părea că e de altă părere.

–Dar, când trebuie să îmbunătăţesc ceva care deja funcţionează, atunci o dau rău de tot în bară, încheie Katia, fără să observe reacţia lui Laurel.

Laurel înconjură încăperea cu privirea. Unele zâne ridicară capul şi îi întâlniră ochii, altele se uitară în altă parte, altele zâmbiră şi câteva o fixară cu privirea până când Laurel întoarse capul. Dar, când dădu peste o zână înaltă, cu ochi violet şi breton şaten-închis, Laurel fu surprinsă să-şi dea seama că era ţinta unei căutături răutăcioase. Zâna cea înaltă îşi aruncă părul lung peste umăr şi, în loc să întoarcă pur şi simplu capul, se răsuci cu spatele spre Laurel.

–Hei, Katia! şopti Laurel. Cine e fata aceea?

–Care? întrebă Katia, un pic neatentă.

–În partea cealaltă a camerei. Cu părul lung, şaten, şi ochi violet.

Katia privi repede într-acolo.

–A, e Mara. S-a uitat urât la tine? N-o băga în seamă. Îţi poartă pică.

–Pică? Laurel aproape ridică tonul. Dar nici nu mă cunoaşte!

Katia îşi muşcă buza de jos, şovăind.

–Ascultă, spuse ea încet, nimănui nu-i place să vorbească despre faptul că tu nu-ţi aminteşti mai nimic. Noi facem toate poţiunile de uitare, adăugă ea repede, înainte ca Laurel s-o poată întrerupe. Învăţăm cum să le preparăm încă din primii ani. Eu am făcut prima mea serie reuşită la zece ani. Dar ele sunt pentru oameni, pentru troli – adică pentru animale. În cazul zânelor nu funcţionează la fel.

–Aşa cum suntem imune şi la ademenire? întrebă Laurel.

–Nu chiar. Dacă zânele ar fi imune la magia zânelor de toamnă, nu am putea folosi poţiunile binefăcătoare. Dar poţiunile făcute pentru animale nu funcţionează identic în cazul plantelor şi care zână în toate minţile ar fierbe intenţionat o poţiune ca să fure amintirile alteia? Adică, zânele de toamnă au studiat cândva otrăvurile menite pentru zâne – cu mult timp înainte să înmuguresc eu –, dar a existat pe atunci o zână care... a mers prea departe, spuse Katia, cu vocea aproape şoptită. Aşa că această practică e descurajată azi. Îţi trebuie permisiune specială şi numai ca să citeşti cărţi despre asta. Tu eşti un caz special, pentru că nu trebuia să poţi să le dezvălui ceva oamenilor, chiar şi din greşeală. Dar o zână amnezică printre noi – să fiu sinceră, o victimă a unei magii pe care noi nu mai avem voie nici măcar s-o studiem – e ca un tabu umblător. Nu te supăra că ţi-o spun.

Katia făcu semn din cap înspre Mara. Mara urăşte cel mai tare situaţia asta. Acum câţiva ani a depus cerere să studieze otrăvurile pentru zâne şi a fost refuzată, chiar dacă e cea mai bună din clasă şi e expertă în otrăvurile pentru animale.

–Şi mă urăşte din cauza asta? se miră Laurel, nedumerită.

–Urăşte că eşti dovada vie a existenţei unei poţiuni pe care ea nu ştie s-o facă. Dar, mai mult decât atât, te cunoaşte – sau te-a cunoscut. Aproape toate te-am cunoscut, într-o măsură mai mică sau mai mare.

–Oh, spuse Laurel încet.

–Înainte să mă întrebi, află că eu nu te-am cunoscut înainte să fii aleasă ca altoi şi, chiar şi după aceea, te-am văzut doar de la distanţă. Dar Mara, spuse ea, arătând cu capul înspre zâna cea înaltă şi zveltă, era prietenă bună cu tine.

–Serios? spuse Laurel, simţindu-se prost că trebuia să afle de la altcineva cine îi fuseseră prietenii, dar şi nedumerită că o prietenă din trecut se putea uita aşa de urât la ea.

–Da, însă Mara a fost şi ea în competiţie pentru a deveni altoi, şi a fost foarte supărată când tu, şi nu ea, ai primit locul. A văzut în rezultatul acesta un eşec personal, în loc să ia lucrurile aşa cum erau de fapt – că, întâmplător tu îndeplineai condiţiile mai bine decât ea. Se pare că factorul hotărâtor a fost faptul că erai blondă, zise Katia, fluturând din mână. Spuneau că oamenilor le plac copiii blonzi.

Laurel se înecă auzind aceste vorbe şi tuşi aşa de tare să-şi dreagă glasul, că mai toate zânele se răsuciră spre ea. Până şi Mara întoarse capul să se uite încă o dată urât.

–Bănuiesc că de atunci se zbate să arate tot ce poate, spuse Katia. E foarte talentată; a devenit ucenic mai repede

decât noi toţi. E pregătită să devină calfă şi, din punctul meu de vedere, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Katia se întoarse spre copacul ei. N-are decât să se ducă să studieze cu *ei*, mormăi ea.

Laurel îşi răsuci şi ea corpul în aceeaşi direcţie, dar continuă să tragă cu coada ochiului la Mara. Zâna zveltă şi delicată se sprijinea de o masă cu graţia şi frumuseţea unei balerine, dar privirea ei cuprindea toată încăperea, o cântărea şi părea să o considere sub nivelul ei. Oare era posibil ca ele două să fi fost vreodată prietene?

Un grup de zâne de vârstă mijlocie intră în sală şi cea din faţă bătu din palme ca să atragă atenţia elevelor.

–Vă rog să vă adunaţi, spuse ea cu o voce surprinzător de scăzută.

Dar sunetul se difuză în toată încăperea, în care se lăsase o linişte totală. Toate zânele încetaseră orice conversaţie şi se întorseră către instructori când aceştia intrară.

„Ei bine", se gândi Laurel, „asta e o diferenţă faţă de şcoala de acasă".

Zânele se adunară din toate părţile camerei şi se aşezară într-un cerc larg în jurul celor aproximativ douăzeci de profesori. Zâna care le chemase luă cuvântul.

–Începe cineva un proiect nou astăzi?

Se ridicară câteva mâini. Imediat, celelalte zâne se dădură la o parte ca să le facă loc colegelor să vină în faţă. Pe rând, fiecare zână – uneori câte un grup mic – descrise proiectul pe care îl începea, scopul lui, cum plănuia să-l ducă la îndeplinire, cât timp credea că o să dureze şi alte detalii. Răspunseră la câteva întrebări de-ale profesorilor şi chiar la unele puse de celelalte eleve.

Toate proiectele păreau foarte complexe şi zânele foloseau o mulţime de expresii pe care Laurel nu le înţelegea, precum „receptori monastuolo", „matrice cu rezistenţă eucariotică" şi „vectori caprilici hleocroftici". După câteva minute de ascultat, mintea începu să-i zboare aiurea. Aruncă o privire în jur, în timp ce zânele îşi făceau prezentarea. Celelalte zâne stăteau

şi ascultau în tăcere. Nimeni nu se foia; aproape nimeni nu şuşotea, ba, dacă o făceau, părea să fie despre proiectul descris. Dură aproape o jumătate de oră până fură prezentate toate proiectele şi toată lumea rămase tăcută şi atentă.

Era un pic cam ciudat.

–A încheiat cineva vreun proiect ieri? întrebă instructorul, după ce toată lumea terminase de raportat.

Se mai ridicară câteva mâini şi din nou mulţimea făcu loc elevelor să iasă în faţă.

În timp ce zânele povesteau despre proiectele încheiate, Laurel privi prin sală cu alţi ochi. Plantele care creşteau aici erau la fel de variate precum cele de afară, dar păreau alese la întâmplare. Multe erau înconjurate de teancuri de hârtii, echipamente de laborator sau ţesături aranjate strategic, astfel încât să filtreze lumina soarelui. Sala nu era de fapt o seră; era un laborator de cercetări.

–Când am observat proiectul tău săptămâna trecută, nu părea să meargă bine.

Unul dintre profesori, un spirit cu voce groasă, profundă, interoga o zână micuţă şi brunetă care părea destul de tânără.

–Nici nu a mers, spuse zâna simplu, fără ruşine sau timiditate. Până la urmă, s-a dovedit un eşec total.

Laurel se încordă, aşteptând să audă şuşoteli batjocoritoare şi chicote.

Dar nu se auzi nimic.

Privi în jur. Celelalte zâne erau foarte atente. De fapt, câteva dintre ele încuviinţau din cap în timp ce zâna îşi descria eşecul. Nimeni nu părea descurajat câtuşi de puţin. Încă o diferenţă majoră – şi bine-venită – faţă de şcoala de acasă.

–Deci ce ai de gând să faci acum? întrebă acelaşi profesor.

Zâna nu se fâstâci deloc.

–Trebuie să studiez mai mult, ca să văd de ce nu a funcţionat serul, dar, după ce termin de citit, aş vrea s-o iau de la capăt. Sunt hotărâtă să găsesc o modalitate de a reintroduce folosirea poţiunii cu viridefaeco în Avalon.

Instructorul se gândi un moment.

–De acord, spuse el în cele din urmă. Încă o dată. Apoi va trebui să te întorci la studiile tale obişnuite.

Tânăra zână dădu din cap şi mulţumi înainte să revină în cerc.

–Altcineva? întrebă instructorul principal. Zânele se uitară în jur după mâini ridicate, dar nu mai era nici una. Înainte să plecaţi, spuse profesorul, cred că toată lumea ştie că Laurel s-a întors printre noi, deşi pentru scurtă vreme.

Toţi ochii se întoarseră spre Laurel. Răsăriră şi câteva zâmbete, dar cele mai multe erau priviri curioase.

–Laurel va fi alături de noi în următoarele săptămâni. Vă rog să îi permiteţi să vă observe fără restricţii. Răspundeţi-i la întrebări. Nu va fi nevoie să amestece ceva, mai ales dacă e vorba despre o poţiune mai delicată, dar vă rog să vă faceţi timp să îi explicaţi ce preparaţi, cum şi de ce. Liber.

Profesorul mai bătu o dată din palme şi zânele se împrăştiară.

–Şi acum ce facem? îi şopti Laurel Katiei.

Zumzetul conversaţiei se reinstală în sală, dar lui Laurel i se părea încă normal să şoptească după liniştea din ultima oră.

–Ne apucăm de treabă, spuse Katia simplu. Eu am două proiecte pe termen lung la care lucrez acum şi apoi exersăm.

–Exersăm?

–Facem poţiuni şi seruri simple pentru celelalte zâne din Avalon. Noi învăţăm să le preparăm de mici, dar se consideră că numai elevii din ciclul superior sunt suficient de pricepuţi ca să pregătească produsele efectiv distribuite populaţiei. Avem norme lunare şi eu m-am concentrat atât de mult asupra copăcelului meu, că am rămas un pic în urmă.

–Şi toate... lucraţi pur şi simplu? Orice vreţi?

–Păi, proiectele avansate trebuie aprobate de profesori. Ei vin periodic aici şi ne verifică. Dar altfel, da, ne alegem singure proiectele.

Procesul acesta îi aminti lui Laurel de anii pe care îi petrecuse învăţând la domiciliu cu mama ei, care concepuse programa în jurul intereselor ei personale şi o lăsase să

înveţe totul în ritmul propriu. Zâmbi acestei amintiri, chiar dacă încetase de mult să o mai implore pe mama ei să revină la sistemul acela – în mare parte mulţumită lui David şi prietenei ei Chelsea.

Dar aici Laurel nu avea un proiect al ei şi nu i se părea că plimbatul prin sală o va ajuta să înveţe efectiv ceva. Chiar şi după două săptămâni de memorat utilizările plantelor, nu ştia suficiente lucruri ca să adreseze colegilor ei întrebări semnificative. Aşa că, atunci când văzu un chip familiar intrând în cameră, fu uşurată – o emoţie pe care se îndoise că o va simţi vreodată la vederea feţei severe a lui Yeardley, instructorul de noţiuni fundamentale.

–E gata? întrebă Yeardley, adresându-se Katiei în loc să o interpeleze direct pe ea.

Katia zâmbi şi o împinse pe Laurel în faţă.

–Vă stă la dispoziţie.

Laurel îl urmă pe Yeardley la o masă plină de echipamente de laborator. Fără s-o salute, profesorul începu să îi pună întrebări din al doilea set de cărţi pe care le citise în ultima săptămână. Laurel nu se simţea perfect stăpână pe răspunsuri, dar Yeardley păru destul de mulţumit de progresul ei. Băgă mâna în geanta din pânză atârnată pe umăr şi scoase... alte cărţi.

Laurel se simţi dezamăgită.

–Credeam că am terminat de citit, spuse ea fără să se poată abţine.

–Niciodată nu *termini* de citit, zise Yeardley, de parcă „terminat" era un cuvânt urât. Fiecare castă are propria natură. Magia de primăvară este socială; are la bază empatia. Zânele de vară trebuie să-şi cultive simţul frumosului; fără artă, magia lor e slabă. Esenţa magiei noastre stă în inteligenţă; cunoştinţele acumulate prin studiu atent reprezintă rezervorul din care îşi trage seva intuiţia noastră.

Lui Laurel asta nu-i suna deloc a magie, ci mai degrabă a muncă asiduă.

–Acestea fiind spuse, cărţile sunt ale mele, nu ale tale.

Fata reuşi să-şi înăbuşe un suspin de uşurare.

–Laurel.

Ea ridică privirea auzindu-i tonul. Nu era sever, aşa cum fusese cu un moment în urmă. Era încordat – îngrijorat, chiar –, dar avea în el o blândeţe care nu existase mai devreme.

–În mod normal, în acest moment aş începe să predau poţiunile rudimentare. Loţiuni, seruri de curăţare, elixire nutritive – lucruri de felul ăsta. Ceea ce predăm de obicei învăţăceilor. Dar tu va trebui să revii la un moment mai puţin serios ca să le înveţi sau să le studiezi de una singură. Eu o să te învăţ cum pot fi folosite plantele în scopuri defensive. Jamison a insistat şi sunt total de acord cu el.

Laurel încuviinţă, simţind cum e cuprinsă de frenezie. Nu era încântată doar că începe adevăratele cursuri, ci şi de motivul acestei curse accelerate: ameninţarea trolilor. Asta era ceea ce aşteptase.

–O perioadă îţi va fi imposibil să reproduci majoritatea lucrurilor pe care ţi le voi preda, însă va fi un început. Sper că vei munci din greu, în primul rând spre folosul tău, nu al meu.

–Desigur, răspunse Laurel cu sinceritate.

–Te-am pus să citeşti despre o varietate de plante şi utilizările lor. Ceea ce poate nu-ţi dai seama încă este că a face poţiuni, seruri, elixire şi altele asemenea nu ţine numai de amestecarea ingredientelor în proporţiile corecte. Există întotdeauna nişte reguli generale – reţete, să le zicem –, dar procesul şi rezultatul diferă de la o zână la alta. Noi, la Academie, nu vă învăţăm să urmaţi reţetele, ci să vă urmaţi intuiţia – să aveţi încredere în abilitatea voastră înnăscută şi să vă folosiţi cunoştinţele despre natură pentru a îmbunătăţi viaţa locuitorilor din Avalon. Pentru că cel mai important ingredient din orice amestec eşti *tu* – zâna de toamnă. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce faci tu, chiar dacă urmează ritualurile cu o precizie infailibilă.

Yeardley băgă mâna în geantă şi scoase un ghiveci mic, cu o plăntuţă verde în el, cu bobocii închişi.

–Trebuie să înveţi să simţi sufletul naturii cu care lucrezi, continuă el, atingând planta cu blândeţe, şi să formezi o legătură cu ea, atât de strânsă, atât de intimă, încât să ştii nu numai cum să îi foloseşti componentele în interesul tău – căută într-un şir de sticle şi ridică una, o deschise şi îşi turnă o picătură din conţinutul ei pe degete –, dar şi cum să îi dezvolţi potenţialul şi s-o faci să înflorească aşa cum nimeni altcineva n-o poate face.

Atinse cu grijă bobocii închişi cu degetul umed şi, când îşi trase mâna înapoi, ei se deschiseră şi scoaseră la iveală nişte flori de un violet aprins. Profesorul se uită în ochii mari ai lui Laurel.

–Începem?

Capitolul 7

Laurel îngenunche pe banca de sub fereastra ei, cu nasul lipit de sticlă, supraveghind cărarea care ducea spre porţile principale ale Academiei. Tamani spusese că urma să sosească la ora unsprezece, dar ea nu se putea abţine să spere că avea să vină mai devreme.

Dezamăgită, se întoarse la munca ei – astăzi, un ser monastuolo care nu-i ieşea deloc. Yeardley insistase însă să îşi ducă şi eşecurile până la capăt, chiar dacă ştia că eforturile îi sunt condamnate, pentru că astfel va înţelege mai bine ce să *nu* facă. Lui Laurel i se părea o pierdere de timp, dar învăţase să nu conteste deciziile lui Yeardley. În ciuda exteriorului sever, Laurel îi descoperise în ultima lună şi o altă latură. Era obsedat de botanică şi nimic nu-l încânta mai mult decât un elev pasionat. Şi avea *întotdeauna* dreptate. Totuşi, Laurel era sceptică în privinţa regulei acesteia.

Auzi o bătaie uşă chiar când era pe punctul de a se aşeza şi a amesteca următorul ingredient. În sfârşit! Se opri un moment, să-şi verifice în oglindă părul şi hainele, inspiră adânc şi-i deschise uşa Celiei, zâna de primăvară care îi tăiase fişele şi îi mai făcuse sute de mici favoruri în ultimele săptămâni.

–Vă aşteaptă cineva în atrium, spuse ea, înclinând capul.

Indiferent cât de des le rugase Laurel să n-o mai facă, zânele de primăvară găseau *întotdeauna* o modalitate de a-i face o plecăciune. Laurel îi mulţumi zânei şi se strecură pe uşă afară. Se simţea mai veselă cu fiecare pas. Nu că nu i-ar fi plăcut lecţiile – din contră, acum, că le înţelegea mai bine, erau fascinante. Dar prima ei intuiţie nu o înşelase: era mult de muncă. Studia cu Yeardley opt ore pe zi,

le observa pe celelalte zâne de toamnă încă vreo câteva ore şi, în fiecare seară, mai avea de citit şi de exersat poţiuni, pudre şi seruri. Katia o asigurase că lucrurile nu stăteau aşa pentru toate zânele de toamnă; că ele lucrau şi studiau „doar" vreo douăsprezece ore pe zi. Chiar şi aşa, lui Laurel i se părea prea mult.

Dar măcar *ele* aveau şi timp liber. Laurel nu avea.

–Recunosc, ai puţin cam mult de lucru, îi spusese Katia într-o zi – o concesie uriaşă din partea zânei silitoare şi loiale care era ea.

Semăna cu David în privinţa asta. Dar, când Laurel încercase s-o complimenteze spunându-i asta, Katia fusese extrem de jignită că era comparată cu un om.

Aşa că, atunci când primise un bilet prin care Tamani îi solicita compania pentru o după-amiază, Laurel fusese în culmea fericirii. Era o pauză scurtă, dar reprezenta o ocazie bine-venită să-şi adune forţele şi să se pregătească pentru o ultimă săptămână de studiu intens înainte să se întoarcă la părinţii ei.

Era atât de absentă, că abia le remarcă pe Mara şi pe Katia pe balconul care dădea spre atrium.

–Uite-l, a venit din nou, spuse Mara, şi buzele ei rubinii perfecte schiţară o grimasă dispreţuitoare. Nu-l poţi pune să aştepte afară?

Laurel ridică o sprânceană.

–Dacă ar fi după mine, m-ar aştepta în dormitorul meu.

Mara făcu ochii mari şi se uită urât la Laurel, dar Laurel se obişnuise deja cu privirile vag ameninţătoare ale acestei zâne sculpturale. Lucrurile nu se schimbaseră după acea privire surprinzător de răutăcioasă din laborator. În general, Laurel evita complet să se uite la Mara. Şi chiar şi singura dată când îi adresase o întrebare despre un proiect al ei – legat, parcă în mod nimerit de un cactus –, Mara se întorsese cu spatele şi se prefăcuse că nu o auzise.

Laurel se îndepărtă cu capul sus, fără să mai spună nici un cuvânt.

Katia o ajunse din urmă.

–Nu o băga în seamă, spuse ea cu căldură. Eu, personal, cred că eşti foarte curajoasă.

Laurel se uită la Katia.

–De ce curajoasă?

–Eu nu cunosc alte zâne de primăvară în afară de personalul nostru. Katia ridică din umeri. Mai ales soldaţi.

–Santinele, o corectă Laurel automat, fără să ştie de ce.

–Mă rog. Par aşa de... grosolani. Se opri şi se uită peste balustradă în atrium, unde aştepta Tamani. Şi sunt aşa de *mulţi*.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Desigur, voi vă cunoaşteţi de multă vreme, aşa că presupun că e altceva.

Laurel încuviinţă, deşi faptul era doar parţial adevărat. Din ce îşi amintea ea, îl cunoştea pe Tamani de mai puţin de un an. Dar pe toate zânele de toamnă pe care le vedea acum în fiecare zi nu-şi amintea să le fi cunoscut decât de mult mai puţin timp.

–Bine, ne vedem mai târziu, spuse Laurel cu veselie.

Oboseala ultimelor săptămâni îi dispăruse ca prin farmec.

–Cât vei lipsi? o întrebă Katia cu ochii mari.

„Cât pot de mult", se gândi ea. Dar Katiei îi spuse:

–Nu ştiu. Dar, dacă nu ne vedem diseară, rămâne pe mâine.

Katia nu păru convinsă.

–Nu cred că ar trebui să pleci singură. Poate să-l iei pe Caelin cu tine.

Laurel îşi înăbuşi impulsul de a da, din nou, ochii peste cap. Din întâmplare, Caelin era singurul spirit din generaţia lui Laurel. Şi, în ciuda staturii lui minione şi a vocii piţigăiate, insista să joace rolul de protector al „doamnelor" lui, aşa cum le numea el. Ultimul lucru care-i trebuia acum lui Laurel era ca dragul de Caelin să se ţină după ea, încercând să-i demonstreze că e mai bun decât oricare are alt mascul întâlnit în cale. Pentru că *exact* asta ar fi făcut Caelin.

Nici nu voia să se gândească cum ar fi reacţionat Tamani.

Laurel zâmbi. Dar poate ar fi fost interesant. Caelin nu părea să poată rezista nici zece secunde în prezenţa lui Tamani. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Tamani dându-i peste nas. Dar nu atât de mult pe cât i-ar fi plăcut să-şi petreacă timpul doar cu Tamani.

–Katia, crede-mă, nu am nevoie de un supraveghetor.

–Cum spui tu. Katia zâmbi. Distracţie plăcută, adăugă ea cu o voce sinceră, dar umbrită de îndoială.

–Deci, unde mergem? întrebă Laurel după ce ea şi Tamani încheiară farsa mersului formal şi în tăcere prin curtea Academiei până ce ieşiră pe poartă.

–Nu ghiceşti? îi răspunse Tamani cu un zâmbet larg, arătând spre coşul mare din răchită care se legăna în mâna lui stângă.

–Am întrebat unde mergem, nu ce facem.

Dar în tonul lui Laurel nu era nici urmă de enervare. Se simţea nespus de bine să lase Academia în urma ei, să simtă vântul răcoros pe faţă şi pământul moale sub tălpi şi să-l privească pe Tamani cu coada ochiului, venind după ea. Îi venea să-şi întindă braţele, să facă piruete şi să râdă, dar reuşi să se controleze.

–O să vezi, spuse el, atingând-o cu degetele pe spate şi îndrumând-o, la o bifurcaţie, pe o cărare care se îndepărta de casele printre care se plimbaseră data trecută. Vreau să-ţi arăt ceva.

Pe măsură ce mergeau, cărarea devenea tot mai îngustă şi mai abruptă; după câteva minute ajunseră pe vârful dealului şi, un moment, Laurel crezu că se întâmplase ceva cu ochii ei. Pe creasta lată a dealului se afla un copac uriaş, cu ramuri imense, care se întindeau până departe. Semăna vag cu un stejar, cu frunze alungite şi dantelate, dar, în loc să aibă un trunchi înalt şi drept, era grozav de gros, de noduros şi de diform. Laurel presupuse că ar fi făcut să pară mic până

şi cel mai falnic sequoia din pădurea care mărginea terenul familiei ei de lângă Orick.

Lăsând la o parte dimensiunile lui, copacul nu părea ieşit din comun, dar, când Laurel păşi la umbra crengilor sale, simţi... ceva... ceva ce nu putea identifica sau explica şi i se tăie răsuflarea. Parcă aerul devenise dens şi vălurea în jurul ei ca apa. Ca o apă *vie,* strecurându-se în aerul pe care îl respira şi umplând-o, pe dinăuntru şi pe dinafară.

–Ce e asta? gâfâi ea când îşi regăsi vocea.

Nici nu-şi dăduse seama că Tamani ştersese distanţa dintre ei şi îşi pusese o mână pe talia ei ca s-o liniştească.

–Se numeşte Copacul Lumii. E... făcut din zâne.

–Cum... Laurel nici nu ştia cum să pună întrebarea.

Tamani se încruntă.

–Păi... hm, e o poveste lungă. O duse până aproape de trunchi. Cu mult timp în urmă – înainte să existe oamenii –, zânele s-au născut în pădurile din Avalon. Conform legendei, pe atunci nu vorbeam încă. Dar a fost un spirit, primul spirit al iernii, care avea o putere mai mare decât orice zână de până atunci sau de după el. Şi, odată cu această putere, stăpânea şi o înţelepciune pe măsură. Când a simţit că i se apropie sfârşitul, spiritul a căutat o metodă de a transmite înţelepciunea pe care o acumulase. Aşa că, în loc să aştepte să se ofilească, a venit pe acest vârf de deal şi s-a rugat la Geea, Natura-Mamă, şi i-a spus că e gata să renunţe la viaţa lui dacă ea îi va păstra conştiinţa sub forma unui copac.

–Deci... el... e copacul acesta? întrebă Laurel, apropiindu-se de trunchiul noduros.

Tamani încuviinţă.

–El e copacul original. Şi alte zâne au venit apoi aici cu întrebări sau cu probleme. Iar dacă ascultau foarte atent, atunci când bătea vântul, auzeau foşnetul frunzelor şi el le împărtăşea din înţelepciunea lui. Au trecut anii, păsările au învăţat zânele să vorbească şi...

–Păsările?

–Da. Păsările au fost primele creaturi pe care zânele le-au auzit ciripind şi vocalizând şi de la ele am învăţat să ne folosim vocile.

–Şi ce s-a întâmplat atunci?

–Din nefericire, când zânele au început să vorbească şi să cânte, au uitat să mai asculte foşnetul frunzelor. Copacul Lumii a rămas multă vreme doar un arbore obişnuit. Apoi a devenit rege Efreisone. Efreisone era şi el un învăţat şi a descoperit, împrăştiate în scrierile străvechi, legende despre Copacul Lumii. După ce a adunat toată povestea din frânturi, singura lui dorinţă a devenit să reînvie Copacul Lumii şi să-i folosească înţelepciunea. A petrecut ore întregi în umbra lui, îngrijindu-l şi trezindu-l din somn. Şi în acele ore a descoperit că începe să-i audă cuvintele. A învăţat de la el istoria veacurilor şi în fiecare seară când se întorcea acasă o punea pe hârtie şi o împărtăşea supuşilor lui. Şi când a simţit că i se apropie sfârşitul, s-a hotărât să se alăture copacului.

–Cum adică să se alăture copacului?

Tamani ezită.

–S-a... altoit pe copac. S-a întipărit în el şi a devenit o parte a lui.

Laurel încercă să-şi imagineze. Era şi grotesc, şi fascinant, în acelaşi timp.

–Şi de ce a făcut asta?

–Conştiinţa spiritelor care se integrează în Copacul Lumii este înglobată în el. În arborele acesta e cuprinsă înţelepciunea a mii de spirite. Mii şi mii. Tamani se opri. Se numesc Cele Tăcute.

Laurel înţelese brusc şi scoase un geamăt înăbuşit.

–Tatăl tău. Face parte din copac.

Tamani încuviinţă.

Laurel se îndepărtă de copac, nevrând să se vâre în sufletul lui. Dar, după un moment, se întinse şi atinse trunchiul cu degete şovăitoare. Yeardley o învăţase să simtă sufletul oricărei plante cu vârfurile degetelor – una dintre puţinele

lecţii pe care le asimilase uşor şi repede. Închise ochii şi îl căută, cu mâinile lipite de scoarţă.

Arborele acesta nu semăna cu nici o altă plantă pe care o atinsese vreodată. Viaţa nu zumzăia încetişor sub palmele ei, ci mugea ca un râu puternic, vuia ca un tsunami. Laurel trase brusc aer în piept când ceva ca un cântec i se scurse în mână, îi urcă pe braţ şi păru s-o umple din cap până în picioare. Se întoarse spre Tamani cu ochi mari.

–Şi aşa trăieşte pentru totdeauna.

–Da. Dar nouă ne este inaccesibil, aşa că e ca şi cum ar fi murit. Mie... mi-e foarte dor de el.

Laurel îşi desprinse mâna de pe copac şi şi-o strecură într-a lui Tamani.

–Cât de des fac asta zânele?

–Nu foarte des. E vorba despre un sacrificiu. Trebuie să te alături copacului cât timp mai ai puterea să suporţi procesul. Tata avea doar o sută şaizeci de ani – i-ar mai fi rămas treizeci sau patruzeci de ani de trăit –, dar a simţit că începe să-şi piardă forţele, aşa că a acţionat repede. Tamani râse mânzeşte. E singura dată când i-am auzit pe părinţii mei certându-se. Tăcu o clipă şi tonul lui deveni din nou serios. Cine se hotărăşte, trebuie să se ducă singur, aşa că nu ştiu ce parte a copacului a ales tata. Dar uneori pot să jur că îi văd trăsăturile feţei în craca aceea, trei crengi mai sus, spuse el, arătând cu mâna. Ridică din umeri. Dar bănuiesc că e doar autosugestie.

–Poate că nu, spuse Laurel, disperată să îl consoleze cumva. După o tăcere grea, întrebă: Şi cât durează?

Văzu cu ochii minţii o zână în vârstă cuprinsă de copac şi înăbuşită până la sufocare.

–O, lucrurile se petrec rapid, spuse Tamani, îndepărtându-i imaginea sinistră din minte. Nu uita că, atât primul spirit care a devenit copac, cât şi primul care i s-a alăturat erau zâne de iarnă. Copacul păstrează o parte din puterea lor imensă. Tata... Tamani ezită. Tatăl meu mi-a spus că alegi un loc de pe copac şi te lipeşti de el şi, când mintea

ţi se limpezeşte şi intenţiile cele mai sincere îţi ies la suprafaţă, copacul te primeşte şi te transformi imediat.

Laurel văzu cum privirea îi fuge înapoi spre locul unde credea că distinge trăsăturile tatălui său.

Se apropie de el.

–Ai spus că acest copac poate să comunice. Nu poţi vorbi cu tatăl tău?

Tamani clătină din cap.

–Nu cu el în particular. Vorbeşti cu copacul ca un întreg, iar el îţi răspunde pe o singură voce.

Laurel se uită în sus la ramurile înalte.

–Aş putea şi *eu* să vorbesc cu copacul?

–Nu astăzi. Durează. Trebuie să vii şi să îi adresezi copacului întrebarea sau îngrijorarea ta, apoi să stai în linişte şi să asculţi până când celulele tale îşi amintesc cum trebuie să înţeleagă limbajul copacului.

–Cât timp durează?

–Ore. Zile. E greu de spus. Şi depinde de cât de atent asculţi. Şi mai ales de cât de pregătit eşti să auzi răspunsul.

Laurel ezită mult timp înainte să-l întrebe:

–Tu ai făcut-o?

El se întoarse spre ea, cu o privire vulnerabilă, aşa cum Laurel îl mai văzuse doar de câteva ori până atunci.

–Da.

–Şi ai primit răspuns?

Tamani încuviinţă.

–Cât a durat?

El ezită.

–Patru zile. Apoi zâmbi larg. Sunt încăpăţânat. Nu eram dispus să primesc răspunsul corect. Voiam răspunsul care îmi convenea *mie*.

Laurel încercă să şi-l imagineze pe Tamani stând liniştit sub copac timp de patru zile.

–Şi ce a spus copacul? şopti ea.

–Poate îţi voi spune într-o zi.

Laurel simţi că i se usucă gura. Tamani se uită fix la ea şi aerul viu din jurul ei se învârteji. Apoi Tamani zâmbi şi îi făcu semn spre un petic de iarbă deasă, la câţiva metri de coroana umbroasă a Copacului Lumii.

–Nu putem mânca aici? îl întrebă ea, nevrând să plece de lângă trunchiul copacului.

Tamani clătină din cap.

–Nu e politicos, spuse el. Lăsăm copacul cât mai liber pentru cei care caută răspunsuri. E o interacţiune foarte privată, adăugă el.

Deşi Laurel înţelegea, i se păru trist să iasă din umbra copacului, la soare. Tamani scoase mâncarea – puţină, căci nu era nevoie de prea multă sub soarele hrănitor al Avalonului – şi se aşezară amândoi pe iarbă. Laurel se trânti pe burtă, bucuroasă că, măcar pentru scurt timp, nu trebuia să facă nimic.

–Deci cum sunt cursurile? o întrebă Tamani.

Laurel îşi chibzui răspunsul.

–Uimitoare, îi răspunse ea în cele din urmă. N-am ştiut niciodată cât de multe se pot face cu plantele. Se răsuci ca să se uite la el, cu capul sprijinit în cot. Şi mama e homeopată, aşa că ştiu despre ce vorbesc.

–Ai învăţat multe?

–Oarecum. Se încruntă. Adică, teoretic, am *învăţat* o groază. Mai multe decât am crezut vreodată că pot acumula în doar câteva săptămâni. Dar practic nu pot să fac nimic. Laurel oftă când se trânti la loc pe iarbă. Nici una dintre poţiunile mele nu funcţionează. Unele sunt mai bune decât altele, dar nici una n-a fost corectă până acum.

–Nici una? se miră Tamani, cu o nuanţă de îngrijorare în voce.

–Yeardley spune că e normal, că pot trece ani întregi până să îţi reuşească o poţiune. Dar eu nu am atât timp; nu aici, în Avalon, şi trebuie să îmi protejez şi familia. Însă el spune că mă descurc. Laurel se întoarse să se uite din nou la Tamani. Spune că, deşi nu-mi amintesc, e limpede că reînvăţ.

Că prind totul mult prea repede. Sper că are dreptate, mormăi ea. Dar tu? În mod sigur viaţa ta e mai interesantă decât a mea în clipa de faţă.

–De fapt, nu, chiar nu e. A fost foarte linişte la poartă. Prea linişte. Tamani stătea cu genunchii la piept, cuprinzându-i cu braţele, şi se uita la Copacul Lumii. Am făcut multă muncă de cercetare în ultima vreme.

–Cum adică *cercetare*?

El se uită o clipă la ea înainte să îşi întoarcă din nou privirea spre copac.

–Am plecat de lângă poartă. M-am aventurat pe teren, să văd cum stau lucrurile. N-am văzut nici un trol de săptămâni întregi. Şi, nu ştiu de ce, nu cred că e din cauză că au renunţat brusc la Avalon, spuse el, râzând încordat, şi redeveni serios. Încerc să aflu de ce, dar posibilităţile mele sunt limitate. Nu sunt om – nu ştiu cum să mă amestec printre oameni. Aşa că nu pot obţine toate informaţiile pe care le vreau. E ceva – îmi scapă ceva, spuse el cu fermitate. Sunt sigur. Simt asta. Ridică din umeri. Dar nu ştiu ce anume sau unde se află.

Laurel se uită spre copac.

–De ce nu-l întrebi pe el? îi sugeră ea.

Tamani clătină din cap.

–Nu merge aşa. Copacul nu e omniscient şi nici nu ghiceşte viitorul. E înţelepciunea combinată a mii de ani, dar n-a fost niciodată afară din Avalon. Clătină din cap. Nici Cele Tăcute nu mă pot ajuta. Trebuie să găsesc singur.

Rămaseră astfel timp de câteva minute, întinşi pe spate, bucurându-se de căldura soarelui.

–Tam? spuse Laurel şovăielnic.

–Hmm?

Tamani avea ochii închişi şi părea aproape adormit.

–Tu... Laurel ezită. Te saturi vreodată să fii un spirit al primăverii?

Tamani deschise ochii o secundă, apoi îi închise din nou.

–Cum adică?

Laurel tăcu, încercând să găsească un mod de a pune întrebarea fără să-l insulte.

–Nimeni nu crede că zânele de primăvară sunt egale cu celelalte. Trebuie să faceţi plecăciuni, să ne serviţi şi să mergeţi în spatele altora. Nu e corect.

Tamani tăcu o vreme, umezindu-şi buza de jos cu limba. În cele din urmă, spuse:

–Tu te saturi vreodată ca toţi să te creadă om?

Laurel clătină din cap.

–De ce nu?

Ea ridică din umeri.

–Arăt ca un om; e logic ca lumea să mă creadă om.

–Nu, acesta e motivul evident *pentru care* toţi cred că eşti om. Dar eu vreau să ştiu de ce nu te deranjează.

–Pentru că toată lumea a crezut mereu că sunt om. Sunt obişnuită cu asta, spuse ea, rostind cuvintele înainte să-şi dea seama că îi picase în capcană.

El zâmbi larg.

–Vezi? E acelaşi lucru. Eu am fost mereu un spirit al primăverii; întotdeauna m-am comportat ca atare. Ai putea foarte bine să mă întrebi dacă nu m-am săturat să trăiesc. Asta e viaţa mea.

–Dar nu ţi se pare că, într-un fel, e greşit?

–De ce e greşit?

–Pentru că eşti o persoană, la fel ca toţi ceilalţi. De ce faptul că eşti un spirit de un anume fel ar trebui să-ţi definească statutul social?

–Eu cred că modul în care e definit statutul social al oamenilor e la fel de revoltător. Ba chiar mai revoltător.

–Cum aşa?

–Doctori, avocaţi – de ce sunt aşa de respectaţi?

–Pentru că sunt educaţi. Iar doctorii salvează vieţile oamenilor.

–Deci îi plătiţi mai mult şi sunt situaţi şi mai sus din punct de vedere social, nu?

Laurel încuviinţă.

–Şi atunci care e diferenţa? Zânele de toamnă sunt mai educate; şi ele salvează vieţi. Zânele de iarnă fac şi mai mult: protejează Avalonul de intruşi, ne apără porţile, ne ajută să nu fim descoperiţi de oameni. De ce să nu fie mai respectate?

–Dar e doar o întâmplare. Nimeni nu alege să fie zână de primăvară.

–Poate că nu, dar tu alegi să munceşti cât poţi. Toate zânele de toamnă fac asta. Nu e ca şi cum ai pierde vremea şi, din când în când, ai mai amesteca o poţiune. Mi-ai spus cât de mult înveţi. Toate zânele de toamnă învaţă din greu. Chiar dacă nu aleg să fie zâne de toamnă, aleg să muncească şi să-şi perfecţioneze talentele pentru a mă ajuta *pe mine*. Dacă nici asta nu merită respectul meu, atunci nu ştiu ce mai merită.

Era oarecum logic. Dar lui Laurel tot i se părea greşit.

–Nu mă refer doar la faptul că zânele de toamnă şi de iarnă sunt respectate, spuse ea, mă refer la faptul că zânele de primăvară sunt privite de sus. Sunteţi atât de multe, spuse ea, simţindu-se oarecum prost când îşi aminti că şi Katia spusese asta cu puţin timp în urmă – deşi nu chiar pe acelaşi ton. Poate că zânele de iarnă protejează Avalonul, dar zânele de primăvară sunt cele care îl fac să funcţioneze. Voi faceţi aproape toate treburile. Adică, zânele de vară se ocupă de distracţii şi altele asemenea, dar cine face mâncarea, cine construieşte drumurile şi casele, cine îmi coase şi îmi spală toate hainele? întrebă ea, ridicând puţin tonul. Voi faceţi asta. Zânele de primăvară! Nu sunteţi insignifiante; sunteţi *totul*.

Ceva din privirea lui Tamani îi semnală lui Laurel că atinsese un punct sensibil. Tamani stătuse cu buzele strânse şi îşi acordă câteva momente de gândire înainte să răspundă.

–Poate că ai dreptate, spuse el încet, dar aşa stau lucrurile aici. Aşa a fost mereu. Zânele de primăvară slujesc Avalonul. Suntem fericiţi să slujim, adăugă el, cu o urmă de mândrie în voce. Eu sunt fericit să slujesc, adăugă el. Nu e ca şi cum am fi sclavi. Sunt un spirit complet liber. După ce mi-am terminat îndatoririle, pot să fac ce vreau şi să mă duc unde vreau.

–Eşti liber? îl întrebă Laurel.

–Da.

–Cât de liber?

–Cât de liber vreau să fiu, replică el, un pic enervat.

–Eşti liber să mergi alături de mine?

Tamani nu răspunse.

–Eşti liber să îmi fii mai mult decât prieten? *Dacă*, şi Laurel sublinie cuvântul „dacă", mă hotărăsc vreodată să locuiesc în Avalon şi aş vrea să fiu cu tine, ai fi suficient de liber să faci asta?

El întoarse capul, iar Laurel îşi dădu seama că evita de multă vreme conversaţia asta.

–Deci? insistă ea.

–Dacă ai vrea tu, spuse el în cele din urmă.

–Dacă aş vrea *eu*?

El încuviinţă.

–Eu nu am voie să-ţi cer asta. Tu ar trebui să-mi ceri mie.

Lui Laurel i se tăie respiraţia. Tamani se uită la ea.

–De ce crezi că mă deranjează David atât de mult?

Laurel se uită în jos.

–Eu nu pot să dau buzna să-mi declar intenţiile. Nu pot să te iau pe sus. Trebuie să aştept şi să sper că, într-o zi, tu o să-mi ceri asta.

–Şi dacă nu? întrebă Laurel, cu voce aproape şoptită.

–Atunci bănuiesc că voi aştepta toată viaţa.

Capitolul 8

Laurel stătea în camera ei, uitându-se peste vraful de lucruri întinse pe pat. Ajunsese să aprecieze hainele făcute de zâne nu doar pentru frumuseţea lor; nu semănau cu nimic din ceea ce puteai găsi în lumea oamenilor. Majoritatea erau făcute dintr-o ţesătură mătăsoasă, ca borangicul, despre care – deşi Laurel nu era sigură că nu o tachinau – câteva zâne îi spuseseră că era făcută din fire de pânză de păianjen. Indiferent de material, îmbrăcămintea permitea desfăşurarea procesului de fotosinteză pe tot corpul, astfel că Laurel nu simţea întotdeauna nevoia să poarte maiouri şi pantaloni scurţi, aşa cum purta acasă.

Şi mai era şi rochia pe care o găsise într-unul dintre chioşcurile târgului de vară în timpul unei plimbări scurte, menite să îi limpezească mintea după o zi extrem de grea. Era frumoasă şi chiar pe potriva ei: o rochie de seară albastru-închis, cu un decolteu adânc pe spate, în care să-i încapă floarea, cu partea de jos mulată până la genunchi şi apoi evazată, stil sirenă. Pe deasupra avea un set de volane moi, în spirală, care pluteau la cea mai uşoară briză. Se simţise puţin vinovată s-o ia – la urma urmei, nu avea unde s-o îmbrace –, dar era prea frumoasă ca s-o fi lăsat acolo.

Mai avea o mulţime de fuste lungi până în pământ, bluze ca nişte ii care îi aminteau de cămăşile lui Tamani şi câteva fuste şi rochii scurte care o făceau să se simtă ca o zână din poveşti. Doar pentru propria plăcere.

Dar numai o parte îi încăpeau în rucsac.

Şi nu avea de gând să plece fără trusă.

Dintre toate lucrurile primite de la zâne, acest dar era cel mai preţios. Trusa ei, de dimensiunea unei cutii de pantofi – primită cadou de la Yeardley în dimineaţa aceea –, conţinea zeci de esenţe. Mai exact, conţinea câteva poţiuni antitroli preparate de zâne mult mai talentate decât ea şi diverse extracte pe care le putea folosi ca să-şi protejeze casa şi familia. Asta presupunând că, pe măsură ce exersa, avea să-şi îmbunătăţească tehnica. Cu siguranţă, era mai bine decât nimic.

Dar trusa îi ocupa jumătate din rucsac.

În timp ce Laurel stătea şi se gândea uitându-se la mormanul de haine, Katia apăru în prag şi îi aruncă ceva pe pat.

–Se pare că ai nevoie de asta, spuse ea râzând.

Laurel ridică o sacoşă roz, care arăta la fel de moale ca hârtia de mătase. Bănuia însă că era mai rezistentă decât părea.

–Mulţumesc, răspunse ea. Tocmai voiam să sun după Celia, să văd dacă nu-mi poate găsi ceva.

Katia se uită la maldărul de haine de pe pat, apoi, cu îndoială, la rucsacul lui Laurel.

–Doar nu aveai de gând să încerci să le bagi pe toate acolo, nu?

–Nu, spuse Laurel zâmbind larg.

–Bine, zise Katia, râzând veselă. Cred că ai fi avut nevoie de puţină magie de iarnă pentru asta.

Laurel râse de gluma pe care numai o altă zână ar fi putut s-o priceapă. Slăbi şiretul din partea de sus a sacoşei şi văzu litera K brodată pe o parte, cu o caligrafie minunată.

–Nu pot să iau asta. Are o monogramă pe ea.

Katia se uită la sacoşă.

–A, da? Serios, nici n-am observat. Am o mulţime.

–Serios?

–Da. Pe vremuri, îmi veneau rufele în ele de câte ori le trimiteam la spălătorie. Acum bănuiesc că folosesc pe altcineva.

Laurel începu să îndese hainele în sacoşa roz. Trebuia oricum să lase lucruri în urmă, dar nu atât de multe.

Timp de câteva secunde, Katia privi în linişte şi apoi – aproape timidă – întrebă:

–Chiar trebuie să pleci?

Laurel ridică privirea, surprinsă. Cu câteva excepţii notabile, celelalte zâne fuseseră amabile cu ea – şi foarte vorbăreţe –, dar Laurel n-ar fi considerat-o pe nici una prietenă. Katia era evident de altă părere.

–O să mă întorc, spuse Laurel.

–Ştiu. Katia se sili să zâmbească, apoi întrebă: Dar chiar *trebuie* să te întorci? Am auzit doar frânturi de informaţie, dar se zvoneşte că ţi-ai îndeplinit sarcina. Ai câştigat drepturile asupra pământului pe care se află poarta. Nu poţi să te întorci acum?

Laurel se uită în jos la hainele pe care le împăturea, evitând privirea Katiei.

–E mai complicat. Am familie acolo, prieteni. Nu-i pot lăsa singuri.

–Ai putea merge să-i vizitezi, sugeră ea cu voioşie, dar Laurel simţi o nuanţă de solemnitate în replica ei.

–Nu e vorba doar de faptul că vreau să îi văd, spuse Laurel cu seriozitate. Trebuie să-i protejez. Sunt în pericol din cauza mea şi am o datorie faţă de ei.

–O datorie faţă de oameni?

Laurel strânse buzele. Nu era vina Katiei. Ea nu ştia altceva. Nu văzuse niciodată un om. Îi veni o idee şi, în loc să îi răspundă, scotoci într-un buzunăraş de-al rucsacului şi scoase o mică fotografie. Era o poză cu ea şi cu David la un bal din primăvara trecută. David stătea în spatele ei, cuprinzând-o cu braţele. Fotograful o surprinsese chiar când se întorcea să se uite la David şi ea apărea în poză doar din profil, râzând, în timp ce David se uita în jos la ea cu ochi încărcaţi de pasiune. Era una dintre pozele ei favorite. I-o dădu Katiei.

Pe chipul zânei apăru un zâmbet.

–Eşti deja logodită? chiţăi ea. Nu mi-ai spus, rosti apoi, cu ochi mari, fascinaţi. Aruncă o privire prin cameră şi coborî vocea. E un spirit malefic? Am auzit de ei. Locuiesc chiar dincolo de poartă şi...

–Nu, răspunse Laurel, întrerupând-o. Acela e David. E omul despre care ţi-am vorbit.

Pe chipul Katiei se aşternu o expresie de neîncredere.

–Un om? spuse ea îngrozită. Se uită din nou la poză şi de data asta între sprâncene i se formă un rid de dezgust. Dar... *te atinge*.

–Da, spuse Laurel enervată, smulgându-i poza din mână. E iubitul meu. Mă atinge şi mă sărută şi... Se forţă să tacă timp de câteva secunde. Mă iubeşte, spuse ea cu îndrăzneală, dar calmă.

Katia se uită fix la ea câteva secunde, apoi expresia feţei i se îmblânzi.

–Îmi fac griji pentru tine, spuse ea, trăgând cu ochiul la fotografia care o şocase. Oamenii n-au fost niciodată blânzi cu zânele.

–Ce vrei să spui?

Privirea Katiei exprima o îngrijorare sinceră. Ridică din umeri.

–A trecut mult timp de când Avalonul nu s-a mai implicat în treburile oamenilor. Ştiu că uneori e necesar. Dar se pare că relaţiile dintre oameni şi zâne se termină întotdeauna prost.

Laurel ridică brusc capul.

–Serios?

–Sigur că da. Sanzang, Şeherezada, Guinevere. Şi a mai fost şi incidentul acela neplăcut cu Eva.

Katia nu observă fotografia care căzu, uitată, din mâinile înţepenite ale lui Laurel.

–Şi mai sunt şi alţii. De fiecare dată când Avalon pătrunde în lumea oamenilor, se întâmplă ceva rău. Asta e tot ce am vrut să spun.

–Familia mea mă iubeşte; şi David la fel. Nu mi-ar face rău niciodată.

–Să fii atentă, spuse Katia.

Laurel împachetă în linişte câteva minute, înfăşurându-şi bijuteriile pentru păr într-una dintre fustele lungi. Cercetă prin cameră, să vadă dacă nu uitase ceva, apoi se uită la Katia ridicând din sprânceană.

–Eva? Pe bune?

–Desigur. De ce? Ce spun oamenii despre ea?

Laurel aştepta pe o canapea din brocart când uşile Academiei se deschiseră, făcând loc lui Jamison şi gărzilor lui omniprezente. Acesta era unul dintre motivele pentru care nu şi-ar fi dorit să fie zână de iarnă. Sigur nu i-ar fi plăcut să fie urmată de cineva oriunde s-ar fi dus. Şi-aşa era enervant faptul că *jumătate* din timp o urmărea cineva.

–Laurel, draga mea, spuse Jamison, cu mâinile întinse. Îi cuprinse mâinile într-ale lui şi îi zâmbi ca un bunic iubitor înainte să se aşeze lângă ea pe canapea. Yeardley mi-a spus că eşti o elevă excelentă.

Laurel zâmbi auzind că profesorul cel sever o lăudase.

–A fost bucuros să îmi comunice că ai un mare talent, continuă Jamison. „Fenomenal", a fost, dacă nu mă înşel, cuvântul pe care l-a folosit. Deşi nu am fost deloc surprins, spuse el, zâmbindu-i călduros. Ţi-am simţit potenţialul imens când te-am cunoscut anul trecut.

–O, nu! spuse Laurel, surprinsă. Nu sunt deloc aşa. Deja sunt foarte în urmă, eu n-o să...

–O, ba da, eu cred că da! Ai şi mai mult potenţial decât am bănuit noi când erai doar un vlăstar. În timp şi cu multă muncă, sunt sigur că talentele tale vor înflori spectaculos. Ai putea deveni la fel de bună ca... mă rog, nu contează. Tu doar cultivă-ţi talentul considerabil. Pentru că este deosebit. O bătu uşor pe mână. Întâmplător, mă pricep foarte bine să evaluez lucrurile astea.

–Serios? spuse Laurel încet, puţin surprinsă de îndrăzneala ei. Dar faptul că era atât de în urmă faţă de celelalte zâne fusese mai mult decât descurajant, aşa că tânjea să audă asemenea declaraţii încrezătoare.

Zâmbetul dispăru, înlocuit de o expresie solemnă.

–Da, chiar mă pricep. Iar tu vei avea nevoie de ceea ce ai învăţat aici. Şi am o bănuială că vei avea nevoie de ele mai curând decât credeam. Jamison se întoarse spre Laurel cu o expresie foarte serioasă. Mă bucur că ai venit, spuse el cu sinceritate. Sarcinile pe care le avem pentru tine sunt mult mai importante decât ne-am aşteptat. Lecţiile din vara asta au fost riguroase şi dificile, dar trebuie să perseverezi. Exersează cunoştinţele pe care le-ai acumulat, stăpâneşte-le. Avem încă nevoie de tine în lumea oamenilor.

Laurel se uită la el.

–Dar n-aţi intenţionat dintotdeauna să mă întorc în Avalon şi să-mi reiau studiile?

–La început, da, spuse Jamison. Dar lucrurile s-au schimbat. Trebuie să îţi cerem mai mult. Spune-mi, Laurel, ce ştii despre eroziune?

Laurel nu-şi putea imagina ce are a face eroziunea cu discuţia lor, dar răspunse oricum.

–Fenomenul prin care apa sau vântul roade pământul?

–Exact. În timp, vântul şi ploaia vor căra şi cel mai înalt munte în mare. Dar, spuse el, ridicând un deget, un deal acoperit cu iarbă rezistă eroziunii, iar malul unui râu poate fi ţinut în loc de arbuşti şi copaci. Ei îşi răsfiră rădăcinile, spuse el, întinzându-şi braţele în timp ce povestea, şi se ancorează. Şi, deşi râul va roade pământul, dacă rădăcinile copacilor sunt suficient de puternice, ei vor învinge. Dacă nu, în cele din urmă vor fi şi ei luaţi de val. Timp de aproape două mii de ani, noi ne-am păzit ţara de exploatările trolilor şi ale oamenilor. Când eroziunea ne ameninţă ţinutul, plantăm seminţe – aşa ca tine. Când te-am dat în grija părinţilor tăi, nu ne aşteptam decât să faci ceea ce fac majoritatea zânelor – să creşti unde eşti plantată. Singura ta sarcină era să trăieşti, să creşti

şi să moşteneşti pământul, împreună cu o identitate umană mai presus de orice bănuială, care să ne ajute să ascundem tranzacţiile noastre de troli. Nu intenţionam să te aducem înapoi la Academie până nu ai fi atins maturitatea în lumea oamenilor. Dar acum rolul tău va fi mai activ. Jamison îi puse o mână pe braţ şi Laurel se simţi cuprinsă de o agitaţie bruscă. Laurel, cineva plănuieşte un atac împotriva noastră, împotriva pământului nostru şi a poporului nostru, şi timpul nu e de partea noastră. Avem nevoie ca tu să-ţi întinzi rădăcinile, Laurel. Avem nevoie să lupţi contra râului învolburat, orice se va dovedi a fi acesta. Dacă nu poţi...

Se opri brusc şi privi în altă parte, pe fereastra panoramică, spre peisajul rural din Avalon care se întindea de la poalele Academiei. Vorbi din nou abia după câteva momente.

–Dacă nu poţi, mă tem că de toate astea se va alege praful.

–Vorbeşti despre troli, spuse Laurel când îşi regăsi vocea. Despre Barnes. Nu îi rostise numele cu glas tare de luni întregi – nu mai dăduse nici un semn de viaţă din decembrie –, dar nu-i dispăruse niciodată din gânduri. Încă din toamna trecută tresărea văzând umbre şi se uita cu teamă după colţuri.

–Aş fi un naiv să cred că a acţionat singur, spuse Jamison. Se răsuci din nou spre Laurel, întâlnindu-i privirea cu ochii lui de un albastru palid, identic cu nuanţa rădăcinilor abia observabilă a părului său argintiu. Şi tu la fel.

–Cine s-ar alia cu el? Şi de ce? întrebă Laurel.

–Nu ştim, răspunse Jamison. Ceea ce ştim însă este că Barnes e încă în viaţă şi nu doarme.

–Dar nu se mai poate folosi de mine. Nu mă poate face să îi vând pământul, protestă Laurel.

Jamison zâmbi cu tristeţe.

–Dacă ar fi aşa de simplu... Sunt încă multe lucruri pentru care se poate folosi de tine. Chiar dacă ştie unde e pământul, nu ştie unde e poarta. Ar putea să încerce să se folosească de tine pentru a afla.

–Dar de ce are nevoie să ştie? Nu poate pur şi simplu să vină cu acoliţii săi să distrugă toată pădurea?

–Ar putea încerca, dar subestimezi îndemânarea santinelelor noastre sau puterea porţii şi magia zânelor de toamnă. Poarta poate fi distrusă, dar pentru asta e nevoie de o concentrare uriaşă de forţe. Dacă nu poate găsi poarta, nu o poate distruge.

–Eu nu-i voi spune niciodată, zise Laurel cu ardoare.

–Ştiu asta. Şi bănuiesc că şi el ştie asta. Dar asta nu-l va opri să se răzbune pe tine. Nu există alte creaturi pe lumea asta în care dorinţa de răzbunare să fie atât de profund inoculată ca în troli. Ei simt această nevoie mai intens decât orice altceva. Fie şi numai din motivul ăsta, şi va veni după tine.

–Atunci de ce n-a făcut-o până acum? se miră Laurel. A avut o mulţime de ocazii. Au trecut mai mult de şase luni. Ridică din umeri. Poate că a murit totuşi.

Dar Jamison clătină din cap.

–Te-ai uitat vreodată cu atenţie la o floare carnivoră? o întrebă el.

Laurel chicoti în gândul ei, amintindu-şi conversaţia de anul trecut cu David despre plantele carnivore.

–Mda, spuse Laurel. Mama a avut una când eram mică.

–Te-ai întrebat vreodată cum de e în stare o plantă carnivoră să prindă muşte? o întrebă Jamison. Musca e mai rapidă, vede că se apropie pericolul, are capacitatea de a fugi cu uşurinţă. Dacă gândim logic, toate plantele carnivore ar trebui să moară de foame. De ce nu mor?

Laurel ridică din umeri.

–Pentru că sunt răbdătoare, spuse Jamison. Sunt atât de nemişcate, că par inofensive. Nu fac nimic până când musca nu ajunge, din proprie voinţă, în inima florii. Şi numai când prada e practic fără scăpare floarea se mişcă. Şi trolii sunt răbdători, Laurel. Barnes va aştepta; va aştepta până când o să te relaxezi şi n-o să mai fii atentă. Atunci, şi numai atunci, va lovi.

Laurel simţi cum i se pune un nod în gât.

–Ce pot face ca să-l opresc? se interesă ea.

–Exersează ce te-a învăţat Yeardley, îi răspunse Jamison. Aceasta va fi cea mai bună apărare a ta. Fii atentă mai ales când apune soarele...

–Barnes poate ieşi în timpul zilei, îl întrerupse Laurel. Ştim deja asta.

–Nu suntem absolut siguri, spuse Jamison, fără să-i dea de înţeles că îl deranjase întreruperea ei, dar este clar că Barnes – şi orice trol – va fi mai slăbit în timpul zilei, iar *tu* vei fi mai slăbită după apusul soarelui. Faptul că vei fi mai atentă după apus nu-i va opri, dar măcar le va micşora avantajul în faţa ta. Jamison se îndreptă de spate. Şi gărzile tale vor avea şi ele un avantaj.

–Gărzile mele?

–După incidentul de toamna trecută, am detaşat santinele în pădurea de lângă noua ta casă. Shar nu a vrut să îţi spun – îi era teamă că te va speria –, dar eu cred că ai dreptul să ştii.

–Sunt din nou spionată? întrebă Laurel, simţind cum vechea ranchiună se trezeşte din nou la viaţă.

–Nu, spuse Jamison cu fermitate. Pur şi simplu eşti protejată. Nici o zână nu se va uita pe geam la tine în cameră şi nu te va deranja în momentele tale intime. Dar *casa* ta e vegheată şi protejată. I s-a instalat, de asemenea, un scut antitroli; atât timp cât eşti în casă, numai cei mai puternici troli pot ajunge la tine. Dar e bine să ştii că pădurile din spatele casei tale adăpostesc nu doar copaci. Santinelele sunt la post ca să te protejeze de rău.

Laurel încuviinţă, cu gura încleştată. O deranja încă faptul că fusese atent supravegheată – şi din când în când făcută să-şi piardă amintirile – de către santinele pe aproape toată durata vieţii ei în lumea oamenilor. I se părea că până şi această reinstalare mai puţin invazivă a gărzilor ei personale o încătuşează. Dar cum putea să le refuze? Văzuse cu ochii ei mânia lui Barnes, îl văzuse împuşcându-l pe Tamani,

apoi sărind de la o fereastră aflată la trei metri şi jumătate deasupra solului şi fugind după ce ea însăşi îl împuşcase. Era o forţă care nu trebuia subapreciată, deşi Yeardley se bizuia pe abilităţile ei de novice, Laurel nu se încredea în ea însăşi. Avea nevoie de ajutor şi nu putea să nege asta.

Jamison avea dreptate, ca de obicei. Radia înţelepciune – până şi minţile celor mai învăţaţi profesori de la Academie erau nişte lumânări pâlpâitoare pe lângă flacăra vie şi fecundă a intelectului lui Jamison. Lui Laurel i se părea o prostie că el era aici, consolând-o pentru că ei îi era teamă şi se simţea nesigură, când Avalon ar fi putut să beneficieze mult mai direct de îndrumarea lui.

–De ce.... Laurel se întrerupse şi nu termină întrebarea.

Se întrebase deseori de ce, dacă existau atât de puţine spirite ale iernii, Jamison nu fusese selectat să conducă Avalonul. Dar asta nu era treaba ei.

–Ce anume?

Laurel clătină din cap.

–Nimic.

–Vrei să ştii... Jamison îi studie chipul, apoi zâmbi. Părea puţin surprins, dar nu nemulţumit. Vrei să ştii de ce nu sunt rege?

Laurel trase repede aer în piept.

–De unde...?

–Unele lucruri în viaţă sunt doar rodul întâmplării, iar acesta e unul dintre ele. Răposata Regină era cu doar câţiva ani mai în vârstă decât mine, dar suficient de tânără ca să devină Regină la momentul succesiunii. Şi, atunci când s-a întors în pământ – Jamison râse –, ei bine, nu mai eram o mlădiţă tânără ca să fiu modelat şi format pentru rolul acesta. Poate că, dacă nu ar fi existat altă zână de iarnă care să preia coroana... dar, din fericire, de multe generaţii situaţia e departe de a fi disperată.

–Aha!

Laurel nu ştia ce altceva să spună. „Îmi pare rău" ar fi sunat oarecum nepotrivit.

–Nu mă deranjează, spuse Jamison, părând din nou că îi citeşte gândurile. Am petrecut mai mult de un secol ca sfetnic pe lângă una dintre cele mai bune Regine din măreaţa istorie a Avalonului. În ochi îi apăru o scânteie. Sau cel puţin aşa cred eu. Oftă obosit. Noua Regină... ei bine, numai timpul şi experienţa care o vor maturiza îi vor îmbunătăţi poate judecata.

Critica lui Jamison la adresa Reginei, deşi blândă, o surprinse pe Laurel. Din ce ştia ea, nimeni nu spusese vreodată ceva nepotrivit la adresa suveranei. Dar era de înţeles ca o altă zână de iarnă să aibă mai multă libertate să îşi exprime părerile. Nu se putu abţine să nu se întrebe în ce privinţă anume credea Jamison că Regina greşeşte.

Privirea gânditoare de pe chipul lui o făcu pe Laurel să-şi amintească de tatăl lui Tamani.

–O să devii şi tu unul dintre... Spiritele cele Tăcute, Jamison?

El se uită în jos la ea şi zâmbi foarte blând.

–Cine ţi-a spus despre ele?

Ea îşi plecă capul de ruşine şi nu spuse nimic. Când ridică din nou privirea, Jamison nu se mai uita la ea, ci pe fereastra de la răsărit, acolo unde ramurile răsucite şi coroana bogată a Copacului Lumii abia se vedeau peste vârfurile celorlalţi copaci obişnuiţi, şi asta doar dacă ştiai după ce să te uiţi.

–Tamani ţi-a spus, nu-i aşa?

Laurel încuviinţă.

–A suferit prea mult de când tatăl lui s-a integrat în copac. Sper că îl poţi ajuta să-şi găsească din nou fericirea.

Laurel se simţi din nou vinovată şi speră că Jamison nu ştia cât de mult întârziase să vină atunci când Tamani o aşteptase.

–Mi-ar fi plăcut foarte mult să calc pe urmele tatălui lui Tamani, spuse Jamison. Dar timpul meu a trecut. N-aş mai avea vigoarea necesară. Se uită din nou în jos la ea, cu un zâmbet care îi alunga tristeţea de pe faţă – deşi nu în întregime. E nevoie de mine aici. Uneori trebuie să-ţi pui deoparte propriile dorinţe pentru a servi unui scop superior.

Mă tem că Avalon este – aşa cum a fost atât de des şi în trecut – pe buza unei prăpăstii. Eu... Jamison privi înspre gărzi, dar ele se uitau în altă parte. Cu toate acestea, el vorbi mai încet. Am fost la copac şi am ascultat vântul.

Laurel îşi ţinu respiraţia, privindu-l în ochi.

–Am încă o misiune de îndeplinit. Ceva ce nimeni în afară de mine nu poate... sau nu vrea... să facă. Aşa că sunt mulţumit să rămân.

Înainte ca Laurel să apuce să-l mai întrebe ceva despre asta, Jamison se ridică şi îi oferi braţul.

–Mergem?

Urmară cărarea familiară care pornea de la Academie înspre pătratul de ziduri care adăpostea porţile şi santinelele strânseră rândurile în spatele lor. Laurel murea de nerăbdare să vadă cum îi va deschide Jamison drumul magic către casă. Se aştepta să facă ceva uimitor – o ploaie de scântei sau un fulger de lumină ori măcar o incantaţie străveche –, dar el nu făcu decât să se întindă şi să tragă de poartă, care se deschise lin, fără să scârţâie. Jamison privi spre zânele din spatele lui şi deschise poarta de tot şi, deodată, apăru un alt grup de santinele care stăteau în semicerc de partea cealaltă. În centrul semicercului stătea Shar – serios şi superb – şi, la dreapta lui, Tamani. Toţi erau îmbrăcaţi în armurile lor de santinele; era o privelişte impresionantă, dar Laurel începuse să se obişnuiască.

Jamison îşi mai întinse braţul o dată, invitând-o pe Laurel să iasă pe poartă. În ultima clipă, o apucă de umăr cu blândeţe şi se aplecă spre urechea ei.

–Revino, şopti el. Avalon are nevoie de tine.

Dar, când privi peste umăr, Laurel îl văzu că închidea poarta. După două secunde, imaginea Avalonului se topi în umbră şi dispăru de tot.

–Iau eu asta, spuse Tamani, speriind-o.

Ea zâmbi şi îi dădu sacoşa mare şi roz. El se uită la ea şi râse. Femeile şi hainele lor.

Laurel zâmbi larg şi se întoarse spre poartă, să arunce o ultimă privire. Dar poarta se transformase din nou într-un copac ca oricare altul. Ea clătină din cap, încă uimită de tot ce văzuse vara asta.

–Oricât de mult mi-aş dori să nu trebuiască să ne grăbim, va trebui s-o facem, spuse Tamani. Mama ta va ajunge aici în curând şi ar fi mai bine s-o aştepţi tu pe ea. O cuprinse de talie şi Laurel simţi cum celelalte zâne dispar în pădure în timp ce ei doi porniră pe cărare.

Laurel se simţea stingherită, ca întotdeauna când trebuia să-şi ia rămas bun de la Tamani. Merseră în linişte până ajunseră într-un loc din care se întrezăreau cabana şi aleea lungă.

–N-a venit nimeni încă, spuse Tamani. Dar bănuiesc că nu mai durează decât câteva minute.

–Eu... Lui Laurel i se puse un nod în gât şi începu din nou. Îmi pare rău că nu avem mai mult timp la dispoziţie.

Tamani zâmbi cu blândeţe.

–Îmi pare bine că-ţi pare rău. Se rezemă de un copac şi ridică un picior, sprijinindu-l de scoarţa acestuia, ca să se menţină în echilibru. Nu se uita la ea. Cât timp o să lipseşti de data asta?

Laurel se simţi vinovată când îşi aminti ce-i spusese Jamison.

–Nu e ceea ce crezi, spuse ea. Trebuie să...

–E în regulă, o întrerupse Tamani. N-am vrut să insinuez nimic. Mă întrebam, doar.

–Nu atât de mult ca data trecută, spuse ea dintr-un impuls.

–Când? insistă Tamani şi se uită la ea fără să-şi mai pună masca aceea de nepăsare, dar numai un moment.

–Nu ştiu, răspunse Laurel fără să-l privească în faţă. Nu se putea uita în ochii lui, nu acum, când erau aşa deschişi şi vulnerabili. Nu pot să vin cândva pur şi simplu?

Tamani tăcu un moment.

–Bine, spuse el. O să găsesc o cale. Tu doar vino, adăugă el cu ardoare.

–Voi veni, promise ea.

Amândoi întoarseră capul când auziră motorul unei maşini ieşind de pe autostradă şi apropiindu-se.

–Trăsura ta, spuse Tamani zâmbind larg –, dar gura îi era în continuare încordată.

–Mulţumesc, spuse Laurel. Pentru tot.

El ridică din umeri, cu mâinile îndesate în buzunare.

–N-am făcut nimic special.

–Tu... Laurel încercă să-şi găsească cuvintele pentru a rosti ce simţea, dar nici unul nu părea potrivit. Eu... De data asta fu întreruptă de o serie de claxoane scurte. E mama, spuse ea în chip de scuză. Trebuie să plec.

Tamani încuviinţă, apoi rămase nemişcat.

Era rândul ei.

Laurel ezită, apoi păşi repede spre el şi îl sărută pe obraz, după care plecă în goană, înainte ca el să poată să mai spună ceva. Tropăi pe cărare spre maşina care acum era parcată şi nu mai scotea nici un zgomot. Şi se opri. Nu era maşina mamei ei.

–David.

Numele îi scăpă printre buze cu o secundă înainte ca braţele lui să o cuprindă şi s-o tragă la pieptul lui. Se simţi ridicată de la pământ şi învârtită, la fel cum Tamani o învârtise când ieşiseră din Academie. Senzaţia obrazului ei lipit de gâtul lui îi aminti de momentele în care se ghemuia cu el pe canapea, pe iarba din parc, în maşină, pe patul lui. Se agăţă de el, dându-şi seama – pe jumătate ruşinată – că nu se gândise mai deloc la el de când plecase. Două luni de dor o loviră deodată şi, când îşi înfăşură braţele pe după gâtul lui, îi dădură lacrimile.

Mâna lui blândă îi ridică bărbia şi buzele lui le întâlniră pe ale ei – moi şi insistente. Nu putu decât să-l sărute şi ea, deşi ştia că Tamani trebuie să fie ascuns acolo, privind regăsirea lor cu expresia aceea prudentă pe care şi-o aşternea atât de bine pe chip.

Capitolul 9

–Laurel?

Ea tresări şi micuţul cilindru din sticlă de zahăr se sparse.

–Aici, sus, strigă obosită.

David intră pe uşă şi o îmbrăţişă, sărutând-o pe obraz. Apoi privi spre echipamentul din faţa ei.

–Ce faci?

El nu-şi ascundea deloc curiozitatea. Laurel lăsă cioburile mici de sticlă să-i cadă din mână pe masă şi oftă.

–*Încerc* să fac fiole din sticlă de zahăr.

–Chiar sunt din zahăr?

Laurel încuviinţă, frecându-şi tâmplele.

–Poţi să mănânci bucăţile alea dacă vrei, spuse ea, deşi nu se aştepta ca David s-o facă.

El se uită cu îndoială la grămada de cioburi, apoi luă una dintre bucăţile mai mari. O studie un moment, după care linse partea mai plată – ferindu-se de vârful ascuţit şi tăios.

–Are întrucâtva gust de acadele, spuse el, punând bucata înapoi pe masă. Ciudat.

–Mai degrabă, frustrant.

–La ce folosesc?

Laurel se întoarse spre trusa ei şi scoase o fiolă – făcută de Yeardley, nu de ea. Încă nu-i ieşise nici una ca lumea. Îi dădu fiola lui David.

–Unele poţiuni sau elixire nu pot fi păstrate în forma lor finală. Aşa că le prepari în două componente. Apoi, când vrei să obţii efectul, le amesteci în ultima clipă. Aşa că pui componentele în fiole de zahăr, ca să le mixezi la momentul potrivit sau să le zdrobeşti în mâini în caz de urgenţă.

–Sună dureros, spuse David, dându-i cu grijă delicata fiolă înapoi.

Laurel clătină din cap.

–De obicei nu sunt suficient de groase ca să te taie. Dar, chiar şi dacă se întâmplă aşa ceva, zahărul se dizolvă şi nu va trebui după aceea să-ţi culegi cioburi din palmă – de asta nu se foloseşte sticla obişnuită. Ideal ar fi să le arunci pe amândouă, dar trebuie să fii pregătit pentru orice. „Eu trebuie să fiu pregătită pentru orice", adăugă ea în gând.

–Şi poţiunile nu se dizolvă în zahăr?

–Se pare că nu.

–De ce?

–Nu ştiu, David, spuse Laurel răspicat. Pur şi simplu nu se dizolvă.

–Îmi pare rău, spuse David încet. Îşi trase un taburet roz şi se aşeză lângă ea la masă. Deci cum procedezi?

Laurel trase aer în piept şi se pregăti să încerce din nou.

–Am zahărul acesta pudră de trestie, spuse ea, arătându-i un săculeţ de pânză cu o pudră verzuie, şi îl amestec cu răşină de pin.

În timp ce vorbea, îşi urma propriile instrucţiuni, încercând să se concentreze, în ciuda faptului că simţea în ureche respiraţia lui David şi că ochii lui îi studiau mâinile. Şi aproape că îi auzea mintea zbârnâind în încercarea de a pricepe.

–Rezultă o soluţie densă şi lipicioasă ca siropul, spuse ea, amestecând mixtura cu o lingură de argint, care se încălzeşte.

David încuviinţă şi continuă să privească.

–Apoi iau paiul ăsta mic, spuse ea, ridicând un pai scurt de băut aparent din sticlă. Nu-i spuse lui David că era făcut dintr-un diamant întreg. Îl înmoi în amestecul de zahăr şi suflu în el, la fel cum se procedează cu sticla obişnuită.

Părea uşor şi majoritatea Amestecătorilor de vârsta ei îşi făceau propriile fiole de multă vreme. Dar lui Laurel ceva încă îi scăpa.

Trase aer în piept, introducând o cantitate mică din amestec în tub, apoi suflă, foarte încet, imaginându-şi cât putu mai intens cum voia ea să arate fiola. Răsuci tubul, iar bula micuţă din vârful lui se alungi, relaxându-se – împotriva tuturor legilor fizicii – sub forma unui cilindru, nu a unei bule rotunde. Amestecul opac, noroios la culoare, se albi, apoi deveni transparent.

Laurel mai suflă puţin aer în tub şi îl mai răsuci o dată înainte să-l ia de la gură, fără tragere de inimă. De obicei lucrurile mergeau bine până aici.

–Asta e...

–Şşş, îi porunci Laurel, ridicând un cuţitaş de argint care semăna cu un scalpel.

Crestă fiola în jurul marginii tubului de diamant, apoi trase de ea, încercând să o separe atent de pai. La început cilindrul se desprinse uşor şi Laurel îl răsuci cu grijă, detaşându-l treptat. Când îl smulse uşor, îşi ţinu respiraţia în timp ce trăgea tubul din ultimul punct de legătură. Zahărul, încă flexibil, se îndoi, apoi se întinse ca o sfoară lungă şi, în cele din urmă, se desprinse.

Şi, în clipa aceea, cilindrul se sparse.

–La naiba! ţipă Laurel, trântind tubul pe masă.

–Ai grijă cu chestia aia, spuse David.

Laurel îi potoli îngrijorarea cu o fluturare plictisită din mână.

–Nu se sparge, mormăi ea.

Urmă un moment lung de tăcere în care Laurel studie grămada de cioburi, încercând să-şi dea seama unde greşise. Poate dacă trăgea în pai o cantitate mai mare de sirop de zahăr, fiola avea să fie mai groasă.

–Pot să... încerc şi eu? întrebă David şovăielnic.

–Dacă vrei, spuse Laurel, deşi ştia că n-avea să reuşească.

Dar David zâmbi şi se aşeză pe scaunul de pe care se ridicase ea. Laurel îl privi cum încearcă s-o imite, trăgând o cantitate mică de sirop lipicios în pai şi apoi suflând cu atenţie. Timp de o secundă lucrurile părură să meargă. O bulă mică începu să se formeze, deşi rotundă, şi nu alungită.

Dar, imediat ce se contură, bula se sparse cu un pleosc slab şi lichidul se scurse din tubul de diamant.

–Unde am greşit? întrebă David.

–N-ai greşit cu nimic, spuse Laurel. Pur şi simplu nu poţi s-o faci.

–Nu văd de ce, spuse David, uitându-se la bula verzuie care atârna la capătul tubului. Nu are nici o logică să facem exact acelaşi experiment cu rezultate atât de diferite. Măcar fiolele ar trebui să fie la fel.

–Asta nu e fizică, David, nu e ştiinţă. La mine funcţionează pentru că eu sunt o zână de toamnă şi cu asta, basta! Mă rog, spuse ea, luând tubul de la David, *ar trebui* să funcţioneze.

–Dar de ce?

–Nu ştiu! strigă Laurel exasperată.

–Sufli într-un mod anume? E vreo tehnică pe care eu nu o detectez? întrebă David, fără să sesizeze nuanţa din vocea ei.

–Nu. Vezi exact ceea ce fac. Nu e nici o metodă secretă.

–Şi atunci eu unde greşesc?

–Unde greşeşti? Laurel râse cinică. David, nu ştiu nici măcar unde greşesc *eu*! Se trânti pe pat. În Avalon, am stat câte o oră în fiecare zi, în ultimele trei săptămâni, să exersez suflatul fiolelor de sticlă. Şi n-am reuşit să fac nici una. Nici una!

David se aşeză pe pat lângă ea.

–Câte o oră în fiecare zi?

Laurel ştia că se întreabă dacă practica îl va ajuta şi pe el într-un final să sufle fiole, dar era bucuroasă că măcar nu o spunea cu glas tare.

–Instructorii îmi tot repetau că, odată ce am învăţat componentele şi procedurile, intuiţia mea va face restul, dar asta încă nu s-a întâmplat.

–Deci ar trebui deja *să ştii* ce să faci?

–Aşa ziceau ei.

–Din... instinct?

Auzindu-l, Laurel se trânti pe spate, răsuflând frustrată.

–Of, Doamne, instinctul e ca o înjurătură în Avalon. Yeardley îmi tot spunea: încerci să te bazezi pe instinct, însă trebuie să ai încredere în intuiţia ta. Dar am căutat în dicţionar cele două cuvinte şi înseamnă fix acelaşi lucru.

David se întinse lângă ea şi ea se răsuci, ghemuindu-se în îndoitura cotului lui, cu mâna întinsă peste el. Cum de rezistase opt săptămâni fără îmbrăţişarea aceasta?

–E atât de frustrant! Toate zânele de vârsta mea din Avalon sunt mult înaintea mea. Şi avansează tot mai mult. Chiar în clipa asta! Laurel oftă. N-o să le ajung niciodată din urmă.

–Ba da, spuse David, gâdilându-i gâtul cu buzele. O să te descurci tu.

–Ba nu, zise Laurel îmbufnată.

–Ba da, repetă David, atingându-i nasul cu vârful nasului său.

Braţele se încordară în jurul taliei ei, şi Laurel nu se putu abţine să zâmbească.

–Mulţumesc, spuse ea.

Închise ochii, aşteptând sărutul, dar o bătaie în uşă o făcu să ridice brusc capul.

–Aţi putea măcar să nu vă giugiuliţi pe pat cât sunt acasă? întrebă sec mama lui Laurel. Măcar *să vă prefaceţi* că sunteţi politicoşi

David sări deja în picioare şi se îndepărtase un metru de pat.

Laurel se ridică şi ea încet.

–Dar am lăsat uşa deschisă, spuse ea.

–A, bun, răspunse mama ei. Abia aştept să văd ce se petrece înăuntru data viitoare când trec pe aici. Mă duc la magazin, continuă ea înainte ca Laurel să apuce să răspundă. Vă rog să coborâţi amândoi la parter.

Laurel o privi pe mama ei îndepărtându-se. Purta o fustă şi o bluză drăguţe, iar pe umăr, o geantă sobră. Era doar una dintre multele schimbări care o întâmpinaseră când se întorsese din Avalon.

Prima fusese super. David o adusese pe Laurel înapoi de pe pământul lor cu o zi în urmă şi parcase pe alee în spatele unui Nissan Sentra legat cu fundă roşie.

–M-am gândit că, din moment ce tu eşti de vină pentru situaţia noastră financiară actuală, măcar să tragi şi tu foloasele, îi spusese tatăl ei, în timp ce Laurel chiţăia de fericire şi îl îmbrăţişa.

Diamantul pe care Jamison i-l dăduse lui Laurel anul trecut ca să îi împiedice pe părinţii ei să vândă bucata de pământ valorase mai mult decât cheltuielile medicale ale tatălui ei. Totuşi, Laurel nu se gândise niciodată că va primi şi ea ceva atât de deosebit.

A doua mare schimbare era una de care ştiuse. Părinţii ei se hotărâseră să-şi renoveze căsuţa, adăugându-i un salon – cu ferestre mari pentru Laurel – şi extinzând bucătăria. Cum Laurel urma să fie plecată pe durata verii, ocazia li se păruse excelentă. Lucrările ar fi trebuit să fie terminate până la întoarcerea ei, însă primul lucru când Laurel intrase pe uşă cu o zi în urmă fusese să se împiedice de un morman de unelte. Muncitorii promiseseră că termină până la sfârşitul săptămânii, dar Laurel avea oarecare îndoieli.

Însă cea mai importantă schimbare fusese o surpriză şi mai mare decât maşina. În primăvară, tatăl lui Laurel cumpărase un alt spaţiu lângă librăria lui, intenţionând să se extindă. Dar, la scurt timp după ce ea plecase în Avalon, părinţii ei se hotărâseră să înfiinţeze, în schimb, un magazin nou – un magazin cu produse naturiste –, pentru mama ei. Leacul Naturii – care se deschisese chiar înainte de întoarcerea lui Laurel – vindea produse preparate în cantităţi mici şi o gamă largă de vitamine, plante aromatice şi alimente naturale, precum şi o selecţie reuşită de cărţi despre sănătatea trupului şi a sufletului, oferite de frumoasa librărie de alături. Acum, că îşi petreceau o grămadă de timp în magazinele proprii, părinţii ei se vedeau mai mult decât oricând în toată căsnicia lor.

„Ce bine!", îşi spuse Laurel în sinea sa. La urma urmei, mama merita să aibă ceva doar al ei. Dar, în absenţa lui Laurel, mama ei devenise... distantă. În timp ce tatăl ei era încântat să audă poveşti despre Avalon, mama evita

asemenea discuţii, pretinzând brusc că avea ceva de făcut în altă cameră. Laurel simţea că noul magazin era o scuză în plus pentru ca mama ei s-o ocolească; în cele douăzeci şi patru de ore de când venise acasă, Laurel îşi văzuse mama doar la o cină scurtă şi o dată sau de două ori, în fugă, în timp ce ieşea pe uşă.

Oftă şi se ridică de pe pat, trăgându-l pe David de braţe ca să-l ajute să se ridice.

–Haide, hai să mergem la parter.

–Da, dar... David făcu semn înspre ustensilele de pe biroul ei.

–Am terminat pe ziua de azi, spuse Laurel. Hai să facem ceva mai distractiv. Mai avem doar câteva zile înainte să înceapă şcoala. Îl trase spre uşă. Mama a făcut brioşe cu scorţişoară, adăugă ea ca să-l convingă.

David o lăsă să-l tragă după ea, dar nu înainte de a arunca o ultimă privire lungă spre birou.

În bucătărie, David luă o brioşă din tavă şi o unse cu glazură cu gust de brânză. Muşcând din ea, se întoarse spre fereastra mare din bucătărie – o altă schimbare la care Laurel ţinea mult.

–N-am văzut-o încă pe Chelsea. O sunăm să mergem la film în seara asta?

Laurel puse la loc folia de plastic peste bolul cu glazură. Mirosul ei i se părea uşor greţos.

–Sigur, dacă nu cumva e cu Ryan.

–Ryan? întrebă Laurel, punând glazura în frigider. Ryan, tipul cel înalt?

–Da.

–Sunt împreună?

–Chelsea nu prea vorbeşte despre asta – dacă îţi poţi imagina –, dar, dacă nu sunt încă, vor fi în curând. Poate reuşeşti tu să scoţi ceva de la ea.

–Poate. Ce ciudat!

Ciudat nu era faptul că Chelsea avea un prieten – Laurel era încântată de asta –, ci faptul că îl alesese pe Ryan.

Ryan cel înalt şi slăbănog, care nu vorbea prea mult şi care era cam nepăsător la lumea din jur. Laurel era şi ea adepta proverbului conform căruia contrariile se atrag, dar poate că existau şi contrarii prea *opuse*.

Şi apoi, desigur, mai era şi faptul că Chelsea fusese îndrăgostită de David în ultimii câţiva ani. Dar, dacă îi trecuse acum, cu atât mai bine.

Tăcură câteva minute, timp în care David termină brioşa, iar Laurel se uită pe fereastră gândindu-se la Chelsea. În cele din urmă, David înghiţi ultima bucăţică şi trase aer în piept.

–Mi s-a părut că l-am văzut pe Barnes ieri, chiar înainte să vin să te iau.

Un fior îngheţat de teamă se cuibări în pieptul lui Laurel.

–*Ţi s-a părut?*

–Da, nu era el. Era tipul care conduce popicăria.

–A, da, şi eu am tresărit când l-am văzut, acum vreo câteva luni.

Laurel râse încordat, dar redeveni serioasă când văzu chipul lui David.

–De ce nu s-a întors, Laurel? o întrebă el încet.

Ea clătină din cap, uitându-se pe fereastră la pădurea din spatele casei. Se întrebă câte zâne locuiau acolo acum şi o priveau chiar în acest moment. Poate era timpul să discute cu David despre conversaţia pe care o purtase cu Jamison.

–Nu ştiu, răspunse ea, amânând discuţia.

–I-am dat planurile peste cap. Nişte planuri mari de tot. Şi ştie unde locuieşti.

–Mersi că mi-ai reamintit, spuse Laurel cu ironie.

–Iartă-mă, nu încerc să te sperii. Dar mă simt ca... nu ştiu, ca un elastic care e întins tot mai mult în fiecare zi. Tot aştept să se întâmple ceva. Şi lucrurile se înrăutăţesc, continuă el. Văd troli peste tot. De fiecare dată când văd un chip necunoscut cu ochelari de soare, mă întreb dacă n-o fi un trol. Şi, cum am avut un sezon turistic aglomerat vara asta, îţi poţi imagina ce paranoic am fost în ultimele luni. Iar tu ai fost plecată... David o prinse de încheietura

mâinii şi o trase spre el, sărutându-i creştetul capului blond. Mă bucur că te-ai întors.

–Foarte bine.

Laurel îi cuprinse talia cu braţele şi se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-l sărute. Trebuia să se întindă considerabil în ultima vreme – el devenise cu aproape treizeci de centimetri mai înalt decât ea. Crescuse şapte centimetri în şase luni şi începuse să meargă la sală. David nu vorbea despre asta, dar Laurel bănuia că încrederea în sine îi fusese grav zdruncinată în urma confruntării cu Barnes. Oricare ar fi fost motivaţia lui, ea nu putea să nu aprecieze rezultatele. Îi plăcea statura lui; o făcea să se simtă în siguranţă şi protejată.

Dacă ar fi putut să dea de rost şi lucrurilor pe care le învăţase în Avalon, poate s-ar fi simţit şi mai în siguranţă.

Chelsea chiţăi şi îşi aruncă braţele în jurul lui Laurel, care râse în părul ei, dându-şi seama cât de mult îi lipsise prietena ei.

–Voiam să vin de ieri, spuse Chelsea, dar mi-am promis să îţi acord o zi cu David mai întâi. A fost nefericit fără tine.

Laurel zâmbi larg. Cu asta era de acord.

–În prima lună ne-am văzut aproape în fiecare zi şi vorbea non-stop despre tine, dar apoi eu am început să ies cu Ryan şi David a devenit ciudat, aşa că nu prea l-am mai văzut în ultimele săptămâni. Vino sus, spuse Chelsea când un ghem de mâini şi de picioare se rostologi în pragul uşii, acolo unde stătuseră cu o clipă mai devreme. Ultima săptămână dinainte de începerea şcolii e cea mai groaznică, spuse ea, arătând spre fraţii ei care se băteau pe podea.

Laurel nu-şi dădea seama exact dacă bătaia era adevărată sau în joacă. Oricum, probabil mai sigur era să li se dea din drum. O urmă pe Chelsea, care continua să flecărească, în dormitorul ei decorat cu zâne. Laurel nu se simţea prea în largul ei aici, printre zânele cu aripi ca de fluture care se holbau la ea de pe pereţi, de pe tavan, de pe cotoarele colecţiei impresionante de cărţi ale lui Chelsea.

–Nu arăţi prea bronzată, spuse Chelsea, aşteptând un răspuns.

–Ăă, făcu Laurel, luată prin surprindere. Poftim?

–Bronzată, repetă Chelsea. Nu arăţi prea bronzată. În aproape două luni de tabără în mijlocul naturii sălbatice, mi-am imaginat că o să te bronzezi destul de mult.

Laurel aproape uitase povestea inventată de David – că fusese într-o tabără în natură. O tabără care, în mod foarte convenabil, nu avea telefon sau acces la internet. Laurel se simţea groaznic s-o mintă pe Chelsea, dar prietena ei era prea sinceră ca să fie în stare să păstreze secrete. În mod ironic, asta era una dintre calităţile ei.

–Aăă, m-am dat cu loţiune, spuse Laurel evaziv. O mulţime.

–Şi ai purtat pălărie, se pare, constată Chelsea sec.

–Mda. Deci povesteşte-mi despre tine şi Ryan, spuse Laurel, nerăbdătoare să schimbe subiectul.

Brusc, Chelsea găsi ceva foarte interesant de studiat pe covor.

Laurel râse.

–Chelsea, roşeşti?

Chelsea râse nervos, apoi ridică din umeri.

–Îţi place de el? o chestionă Laurel.

–Da. N-am crezut niciodată, dar *chiar îmi place*.

–Super! spuse Laurel cu sinceritate. Deci... sunteţi oficial împreună?

–Ce înseamnă „oficial împreună"? o întrebă Chelsea. Dacă am avut vreo conversaţie specială în care să ne spunem: „Hei, mie îmi place de tine şi ţie îţi place de mine şi ne place să ne pipăim unul pe altul, aşa că hai să fim oficial împreună"? La asta te referi?

Laurel căscă ochii mari.

–Tu te pipăi cu Ryan?

–Cred că da.

–Păi ori da, ori ba, zise Laurel, ridicând o sprânceană.

–Ne sărutăm. Asta se pune?

–Nu numai că se pune, dar cred că asta înseamnă că sunteţi împreună în mod oficial.

–A, foarte bine, spuse Chelsea oftând uşurată. Eram cumplit de stresată că nu avuseserăm nici o discuţie oficială sau ceva de genul ăsta.

–E mai bine să te săruţi decât să discuţi, adăugă Laurel, zâmbind larg. Deci cum s-a întâmplat?

Chelsea ridică din umeri.

–Pur şi simplu. Adică, mă rog. Ştii că eram îndrăgostită până peste cap şi pentru totdeauna de David.

Laurel dădu din cap, dar consideră că era mai bine să nu spună nimic.

–Ajunsesem să nu mă mai pot gândi decât la el. Non-stop. Şi uram faptul că el era cu tine, dar pe de altă parte mă bucuram că sunteţi fericiţi, iar sfâşierea asta era groaznică.

Laurel se apropie de Chelsea şi îi puse o mână pe braţ. Era un subiect pe care nu-l mai abordaseră niciodată, în ciuda faptului că Laurel ştiuse că prietenei sale trebuie să-i fi fost foarte greu. Chelsea zâmbi şi ridică din umeri.

–Aşa că m-am hotărât să mă opresc. Să încetez să mai am vreo treabă cu David. Să încetez să mă gândesc la el, să mă uit la el. Pur şi simplu, să nu-l mai plac.

–Şi cum ai reuşit? o întrebă Laurel, gândindu-se imediat la relaţia ei cu Tamani.

–Sincer, nu ştiu. Pur şi simplu. A fost ciudat. Am petrecut ani întregi încercând din răsputeri să-i atrag atenţia lui David, să-l *fac* să-i placă de mine. Era de parcă nu vedeam nimic altceva. Şi apoi m-am silit, nu atât să nu mă mai concentrez asupra lui David, cât *să-mi dau voie* să mă concentrez asupra altora. Şi a fost super. Chelsea făcu ochii mari. Sunt tipi drăguţi peste tot, ştii?

Laurel râse.

–Mă tem că deocamdată sunt destul de concentrată asupra lui David.

–Aşa şi trebuie, spuse Chelsea cu seriozitate. Deci, oricum, eu şi Ryan am început să ne vedem din ce în ce mai des, apoi

m-a invitat la un film, pe urmă la o terasă şi în scurt timp am ajuns să ne petrecem tot timpul împreună.

–Şi să vă sărutaţi.

–Şi să ne sărutăm, recunoscu Chelsea cu entuziasm. Ryan sărută excelent.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Mda, *asta* chiar voiam să ştiu, spuse ea, sarcastică.

–Ei, haide – toată lumea vrea să ştie chestiile astea.

–Ba nu.

–Ba da. Eu întotdeauna m-am întrebat cum sărută David.

–Asta e una dintre întrebările pe care n-ar trebui să le pui.

Chelsea râse.

–Nici n-am pus-o. Pur şi simplu am spus că m-am întrebat întotdeauna.

–Asta înseamnă de fapt să pui întrebarea.

–Ba nu. Chelsea îşi sprijini capul de tăblia patului. Dar, oricum, ai putea să-mi spui.

–Chelsea!

–Ce? Eu ţi-am spus *ţie*.

–Dar eu n-am întrebat.

–Eşti cârcotaşă.

–Nu-ţi spun.

–Asta înseamnă, de fapt, „sărută groaznic".

–Nu sărută groaznic.

–Aha!

Laurel oftă.

–Eşti aşa de ciudată!

–Da, spuse Chelsea cu un zâmbet larg, dându-şi pe spate buclele elastice. Dar mă iubeşti.

Laurel râse.

–Într-adevăr. Se întinse şi îşi sprijini capul de umărul lui Chelsea. Şi mă bucur că eşti fericită.

–Aş fi şi mai fericită dacă mi-ai spune cum e David în pat.

Laurel se uită la Chelsea, nevenindu-i să creadă, apoi îi trânti o pernă în cap.

Capitolul 10

Laurel stătea turceşte în camera ei, aranjându-şi rechizitele şi pregătindu-şi rucsacul. David, care de o săptămână era gata să se întoarcă la şcoală – probabil de o lună, deşi Laurel nu avea dovezi –, stătea întins pe patul ei, privind-o. Ea scoase un pachet cu patru markere multicolore din plasa de cumpărături şi le strânse o clipă la piept.

–Vai, markere, intonă ea melodramatică, ce mult mi-aţi lipsit!

David râse.

–Poţi să le iei cu tine anul viitor.

–Oh! Anul viitor. În clipa asta nu-mi pot imagina că voi mai studia vreodată cu atâta râvnă. Se uită la el. Asta ar fi trebuit să fie *vacanţa* de vară, nu?

David se întinse şi o cuprinse cu braţele, ridicând-o pe pat lângă el. Ea râdea.

–Nici eu n-am simţit-o ca pe o vacanţă, având în vedere că ai fost plecată tot timpul, spuse el, lăsându-se din nou pe spate pe pernele ei.

Laurel se ghemui la pieptul lui.

–Şi acum s-a terminat, se plânse ea.

–Ziua nu s-a terminat încă, şopti David, iar respiraţia lui îi gâdilă urechea.

–Ei bine, rosti Laurel, prefăcându-se serioasă, părinţii mi-au spus mereu să profit de fiecare zi a vieţii mele.

–Sunt total de acord, spuse David în glumă, dar cu un vag mârâit în voce.

Degetele lui îi apăsară spatele în timp ce o săruta cu delicateţe pe umărul gol, sub breteaua maioului. Laurel îşi

încolăci braţul pe după gâtul lui şi îi trecu degetele prin păr. Era unul dintre gesturile ei preferate. Buclele lui mătăsoase se prindeau puţin de vârfurile degetelor ei, apoi alunecau printre ele când trăgea mai tare.

David gemu uşor când buzele lui le găsiră pe ale ei şi Laurel se lăsă să alunece în starea de bine pe care o avea mereu în braţele lui. Zâmbi când el se desprinse din sărut şi îşi lipi fruntea de a ei.

–Cum de am avut eu un asemenea noroc? o întrebă el încet, cu palmele răsfirate pe coastele ei.

–N-a fost o chestiune de noroc, răspunse Laurel, apropiindu-se de el şi sărutându-l cu delicateţe.

O dată, de două ori şi a treia oară îl trase mai tare spre ea, savurând atingerea gurii lui. Îi vârî mâna sub tricou, simţindu-i răsuflarea întretăiată cum îi ridică pieptul. Ezită o secundă, întrebându-se ce şanse erau ca vreunul dintre părinţii ei să vină mai devreme acasă, apoi îi săltă tricoul cu amândouă mâinile, i-l trecu peste braţe şi peste cap. Îi plăcea nespus să se lipească de pieptul lui gol. David era întotdeauna aşa de cald – chiar şi vara, când temperatura corpului ei era aproape cât a lui. Era atât de plăcut să simtă fierbinţeala aceea pătrunzând în ea din toate locurile în care îl atingea şi răspândindu-se până când tot corpul ei cu un picior înlănţuit leneş de al lui se încălzea într-un mod plăcut.

Laurel închisese ochii, aşteptând următorul lui sărut, şi, după câteva secunde, îi deschise. David se uita la ea, cu un zâmbet abia schiţat pe chip, dar cu o privire serioasă.

–Te iubesc, spuse el.

Ea zâmbi. Cât de mult îi plăcea să audă aceste cuvinte! De fiecare dată când David i le spunea, părea că o face pentru prima oară.

–Bună, domnişoară Zână!

Laurel zâmbi, coborând pe scări. Tatăl ei începuse să-i spună aşa după ce ieşise din spital. Dintotdeauna fuseseră apropiaţi, dar, după ce aproape îl pierduseră anul trecut,

lui Laurel i se părea că fiecare minut petrecut cu el era de două ori mai important. Şi, deşi curiozitatea lui avidă referitoare la zâne o scotea uneori din minţi, era încântată că el o accepta pur şi simplu.

–Cum a fost prima zi de şcoală?

Laurel se apropie de canapea, oprindu-se la frigider să-şi ia un Sprite.

–A fost bine. Mai bine decât anul trecut. Şi cred că sunt mai pregătită pentru chimie decât eram pentru biologie.

–Pare un progres, spuse el, ridicând privirea din carte.

–Ce citeşti? îl întrebă ea, privind cărţulia cu coperte roase.

El păru un pic jenat.

–*Pulbere de stele.*

–Iar?

El ridică din umeri. Romanele fantasy – mai ales cele cu zâne – ajunseseră în topul lecturilor tatălui său, iar basmul lui Neil Gaiman era printre preferatele lui.

–Unde e mama? îl întrebă Laurel, deşi ar fi putut ghici răspunsul.

–Face inventarul, veni răspunsul aşteptat. Trebuie să primească mâine o comandă.

–Mi-am imaginat, zise Laurel.

Tatăl se uită la chipul ei mohorât şi puse cartea deoparte.

–E totul în regulă?

Laurel ridică din umeri. Tatăl ei se îndreptă de spate şi bătu uşor cu palma pe locul de alături. Ea oftă şi se aşeză lângă el pe canapea, sprijinindu-şi capul pe umărul lui.

–Care e problema?

–Nu ştiu. Doar că... e ciudat că acum tu eşti mai des acasă decât mama. Ea e la magazin tot timpul.

Braţul tatălui se încordă în jurul ei.

–E foarte ocupată. Un nou magazin cere multă muncă. Îţi aminteşti vara trecută, când puneam librăria pe picioare? Nu eram *niciodată* acasă. Tatăl ei chicoti. De fapt, dacă aş fi fost acasă mai mult, mi-ar plăcea să cred că aş fi rezolvat totul. Se opri şi o strânse din nou de umeri. Trebuie să înţelegi,

Laurel, când... m-am îmbolnăvit, mama ta s-a simţit complet neajutorată. Asigurarea medicală nu acoperea mai nimic, facturile medicale se înmulţeau şi, dacă s-ar fi întâmplat ceva, ea n-ar fi avut cum să te întreţină. Nu s-a priceput niciodată să conducă librăria. Poate s-ar fi descurcat cât de cât, dar la limită. Îi e teamă să nu ajungă din nou în situaţia aceea şi – să fim sinceri – nu mai suntem tineri. Tatăl se întoarse să se uite la ea. O face pentru tine. Ca să te poată întreţine în caz că se mai întâmplă aşa ceva.

Laurel îşi frecă degetul mare de perna canapelei.

–Dar uneori mi se pare că... Se opri, apoi spuse totul repede, de teamă că s-ar fi putut răzgândi. Urăşte faptul că sunt zână.

Tatăl ei se foi puţin.

–Cum adică?

Odată rostită prima propoziţie, cuvintele îi năvăliră pe buze.

–Totul a început când a aflat. Se poartă de parcă nu mă mai cunoaşte – de parcă sunt o străină care locuieşte la ea în casă. Nu mai vorbim. Înainte vorbeam tot timpul, despre orice. Iar acum am senzaţia că îmi evită privirea şi iese din cameră când intru eu.

–Scumpo, trebuie să ai răbdare, să pună magazinul pe picioare. Chiar cred că...

–A început înainte de magazin, îl întrerupse Laurel, clătinând din cap. Nu-i place să audă că nu sunt o persoană obişnuită. Când am primit invitaţia să mă duc în Avalon, am fost foarte încântată – era o şansă unică în viaţă. Şi ea aproape că nu m-a lăsat să mă duc!

–Ca să fiu cinstit, n-a vrut să te lase fiindcă plecai două luni la nişte străini, nu pentru că eşti zână.

–Şi totuşi, insistă Laurel. Am sperat că lucrurile se vor schimba cât sunt plecată. Că poate îi va fi mai uşor să se deprindă cu ideea că nu eram aici, veşnic sub ochii ei. Dar nu s-a schimbat nimic, spuse Laurel pe un ton scăzut. Ba mi se pare că situaţia s-a înrăutăţit.

Tatăl ei se gândi un moment.

–Nu ştiu de ce îi e aşa de greu să te accepte, Laurel, spuse el cu o voce întretăiată. Pur şi simplu nu înţelege. Toată povestea asta i-a cam dat peste cap viziunea pe care o avea asupra lumii. S-ar putea să dureze ceva timp. Te rog doar să ai răbdare.

Laurel trase adânc aer în piept, tremurând.

–Abia dacă m-a îmbrăţişat când m-am întors. Încerc să am răbdare, dar parcă nici nu-i mai place de mine.

–Nu, Laurel, spuse tatăl ei, strângând-o la piept în timp ce ea se lupta cu lacrimile. Nu e aşa, îţi garantez. Nu are legătură cu tine; are legătură cu faptul că mama ta încearcă să accepte realitatea zânelor. O privi pe Laurel în ochi. Dar te iubeşte, spuse el cu fermitate. Te iubeşte la fel ca întotdeauna. Te asigur.

Tatăl îşi sprijini obrazul de creştetul capului ei.

–Vrei să vorbesc eu cu ea?

Laurel clătină imediat din cap.

–Nu, te rog, nu. Nu-i mai trebuie încă un motiv de îngrijorare. Se sili să zâmbească. O să mai aştept – o să am răbdare, cum ai zis tu. Lucrurile vor reveni la normal curând, nu?

–Cu siguranţă, spuse el, cu un zâmbet larg şi un entuziasm pe care Laurel nu-l împărtăşea.

Când ea se ridică şi se duse înapoi în bucătărie, tatăl ei luă din nou cartea. Laurel îngenunche lângă frigider şi începu să aşeze înăuntru doze de Sprite.

–Da, normal, spuse ea, ironic, printre dinţi. Vezi să nu!

Se uită în frigider la mâncarea depozitată în caserole.

–Hei, tată, tu ai mâncat de seară? întrebă ea.

–Ăăă, nu... răspunse el aiurit. Am vrut să citesc doar primul capitol, dar m-am lăsat dus de firul poveştii.

–Neobişnuit, nu? spuse Laurel tărăgănat. Vrei să-ţi pregătesc ceva?

–Nu e nevoie, zise tatăl, ridicându-se de pe canapea şi întinzându-se. Pot să-mi încălzesc ce a rămas prin frigider.

–Nu, chiar vreau să-ţi pregătesc eu, insistă Laurel. Serios.

Tatăl ei se uită ciudat la ea.

–Stai jos. Mă duc până la mine în cameră. Cobor într-o secundă.

În timp ce ea se îndrepta spre scări, tatăl ridică din umeri şi se aşeză pe scaunul de la masa din bucătărie, deschizând din nou cartea.

Laurel îşi înşfăcă trusa, evitând să se uite la ultima serie de fiole din sticlă de zahăr sparte şi împrăştiate pe biroul ei, şi coborî în fugă la parter. În frigider era o caserolă cu legume chinezeşti şi tăieţei făcuţi la wok, una dintre mâncărurile preferate ale tatălui ei. Avea să meargă. Îşi deschise trusa lângă aragaz, vărsă legumele şi tăieţeii într-o crăticioară şi aprinse un ochi.

Tatăl ei ridică privirea când auzi cratiţa zdrăngănind pe aragaz.

–Nu-i nevoie s-o încălzeşti aşa, spuse el. Cuptorul cu microunde e suficient.

–Da, dar vreau să fac ceva special.

Tatăl ei ridică din sprâncene.

–În ce fel special?

–O să vezi, zise Laurel, fluturând din degete în aburul care se ridică din crăticioară când sosul începu să bolborosească.

Nu voia să îi schimbe aroma – nu era vorba să adauge nişte mirodenii. Voia să intensifice aroma deja existentă. Profesorii din Avalon îi spuseseră în repetate rânduri că, dacă într-adevăr cunoştea bine planta şi avea încredere în intuiţia ei, putea face aproape orice. Chestia asta cu mâncarea ar fi trebuit să fie floare la ureche, nu?

Laurel se relaxă şi închise ochii – bucuroasă că aragazul nu era prea aproape de masa din bucătărie – şi curând ingredientele din mâncare începură să prindă viaţă în mâinile ei, scăldate în abur. Îşi lăsă capul pe o parte, simţind usturoiul şi soia, ghimbirul şi piperul.

„Şofran", îşi spuse în sinea ei. „Ulei de şofran şi un pic de salvie. Vor accentua usturoiul şi ghimbirul." Se concentră, simţind că mai trebuia adăugat ceva pentru ca totul să fie perfect. „Alge înstelate", decise ea în cele din urmă. Probabil

pentru că aveau un conţinut ridicat de amidon, care vor intensifica gustul de soia. Şi, în fine, piperul era piper. Era suficient de tare de unul singur.

Căută un mic mojar în trusă. Puse înăuntru câteva picături de ulei de şofran şi un pic de salvie. Algele, în schimb, se aflau într-o fiolă cu pulverizator care elibera mai puţin de o picătură. Laurel stropi o doză de alge în bolul de piatră, se gândi puţin, apoi mai stropi o dată. Folosindu-se de pistil, zdrobi seminţele micuţe de salvie, amestecând cele trei arome până când mirosul se modifică puţintel. Întoarse bolul şi lăsă câteva picături verzui să cadă peste tăieţeii care fierbeau. Din cratiţă se ridică un abur înspumat, care se împrăştie când Laurel amestecă mâncarea, şi cele câteva picături se dizolvară în sosul maroniu.

–Poftă bună, spuse Laurel, aşezând mâncarea în faţa tatălui ei cu o reverenţă.

El ridică privirea din carte un pic surprins.

–Aha. Mersi.

Laurel zâmbi, apoi se duse înapoi la aragaz şi începu să cureţe. Se tot uita pe furiş la tatăl ei, întrebându-se dacă el va observa ceva fără ca ea să-i spună.

Nu trebui să aştepte foarte mult.

–Uau, Laurel, ce bun e! se minună tatăl ei. Bănuiesc că aragazul chiar e mai bun decât cuptorul cu microunde.

Mânca într-adevăr cu poftă şi Laurel zâmbi, cuprinsă de o mândrie iraţională că în sfârşit ceva îi reuşise, după ce dăduse greş cu atât de multe lucruri în ultimele câteva săptămâni.

–Ai adăugat ceva în mâncarea asta? o întrebă tatăl ei după ce înfulecase aproape jumătate de porţie. Parcă nu a avut niciodată un gust aşa de bun. Se opri şi mai îndesă în gură o furculiţă plină. Şi am mâncat din ea acum două zile, când era proaspătă, spuse el cu gura plină de tăieţei.

Laurel se întoarse cu o privire conspirativă.

–S-ar putea să fi adăugat *câte ceva*, rosti ea.

–Trebuie să-i spui mamei tale, pentru că ăsta e cel mai bun orez cu legume pe care l-am mâncat vreodată.

Laurel zâmbi larg şi se întoarse să pună crăticioara şi caserola în chiuvetă, apoi dădu drumul la apa caldă. Îşi puse mănuşile de cauciuc şi începu să spele vasele.

–Vezi, asta mi-aş dori să înţeleagă mama, spuse Laurel, cu vocea abia perceptibilă peste zgomotul apei de la robinet. Lucrurile pe care pot să le fac nu sunt numai pentru zâne, pot să fac diverse chestii şi pentru voi. Să dau mâncării un gust mai bun, de exemplu, aşa cum nimeni altcineva nu o poate face. Şi mă pricep la vitamine. Vitamina C îmi iese nemaipomenit. Închise robinetul după ce clăti vasele. De fapt o să-mi iasă, când o s-o nimeresc perfect. Mi-aş dori ca mama să vadă că nu sunt altfel de cum eram înainte. N-am devenit zână, întotdeauna am fost. Sunt aceeaşi persoană. Adică, *tu* îţi dai seama de asta, spuse ea, întorcându-se. Nu e...

Dar rămase cu gura căscată. Tatăl ei dormea – sforăind încetişor –, cu obrazul peste ultimele rămăşiţe de mâncare.

–Tată?

Laurel se duse la el şi îl atinse pe umăr. Pentru că nu-i răspundea, îl scutură, mai întâi încet, apoi mai tare. „Ce-am făcut!" Fugise până la jumătatea scărilor după sticluţa albastră cu tonicul vindecător când îşi aminti toate întrebuinţările algelor înstelate. Se aşeză încet pe o treaptă şi îşi aminti pasajul din manual. *Dacă aveţi vreodată nevoie, o doză de alge înstelate adoarme profund orice animal. Nu instantaneu, dar e tocmai bun pentru evadări când aveţi mai mult timp la dispoziţie.* Până acum, Laurel nu aplicase asupra părinţilor ei ceea ce învăţase despre întrebuinţările plantelor pentru a influenţa animalele. Dar, tehnic vorbind, ei asta erau.

Laurel se ridică încet şi se întoarse în bucătărie. Tatăl ei sforăia mai tare acum. Luă un prosop, îi ridică atent capul şi îi curăţă obrazul de sosul lipicios. Apoi îi puse *Pulbere de stele* în mâini şi îi aşeză capul pe braţe. Cu siguranţă, nu era prima dată când adormise citind. Nu mai adormise niciodată la masa din bucătărie, dar bănui că nimeni nu avea să pună întrebări. Tatăl ei lucrase până târziu în ultima vreme.

Luă farfuria şi aruncă restul de mâncare la gunoi. Trebuia să spele şi farfuria. Nu-şi putea permite ca mama ei să afle cât de rău o dăduse în bară tocmai când încerca să se dea mare. După ce puse farfuria în dulap, Laurel se mai uită o dată la tatăl ei, care sforăia la masă. Spera că se va trezi a doua zi dimineaţa. Habar n-avea ce ar fi putut să facă dacă nu se trezea.

–Sunt cea mai jalnică zână *din lume.*

Capitolul 11

După o săptămână de şcoală, Laurel se îndrepta ţinându-l de mână pe David spre Librăria lui Mark. Braţele li se legănau în briza călduţă a sfârşitului de vară. Cu un sărut, David îşi luă rămas-bun şi plecă spre farmacia unde lucra, iar Laurel deschise uşa librăriei, stârnind clinchetul clopoţelului de la intrare.

Maddie îşi ridică ochii spre ea, cu un zâmbet larg pe chip.

–Laurel, spuse ea încântată, aşa cum făcea de fiecare dată când o vedea.

Era o prezenţă stabilă în viaţa ei, pe care Laurel o îndrăgea mult. Indiferent ce probleme ar fi avut cu părinţii ei, cu trolii, cu Avalonul sau cu orice altceva, Maddie era întotdeauna în spatele tejghelei din librărie, gata să-i ofere un zâmbet şi o îmbrăţişare.

Laurel râse când Maddie o strânse tare în braţe.

–Unde e tata? o întrebă ea, privind în jur.

–În spate, spuse Maddie. Face inventarul.

–Ca de obicei, zise Laurel, îndreptându-se spre uşile batante din spatele magazinului.

–Bună, tată, îl salută ea zâmbind, când el ridică privirea.

Chiar dacă nu i se părea neapărat necesar, fusese în ultimele zile cu ochii pe el. Nu-şi revenise din somnul provocat de alge până a doua zi dimineaţa la opt. În afară de o durere de gât, părea să nu aibă nimic. Mama ei îl dojenise că lucra prea mult şi mai şi stătea până târziu, dar, din fericire, nu păruse să aibă alte bănuieli. Totuşi, de atunci Laurel se ţinuse departe de mâncarea părinţilor ei. Paza bună trece primejdia rea.

Se strecură într-un scaun vizavi de calculator şi frunzări un teanc subţire de semne de carte.

–Cum a fost la şcoală? o întrebă tatăl ei.

–Bine, spuse ea zâmbind larg. Uşor.

După experienţa Avalonului, totul părea uşor. Şapte ore de şcoală pe zi? Nici o problemă. O oră sau două de făcut teme în fiecare seară? Floare la ureche. Călătoria în Avalon îi îmbunătăţise lui Laurel atitudinea faţă de şcoală. Şi-ar fi dorit doar ca laboratoarele şi sălile de clasă să aibă mai multe lucarne.

–Ai nevoie de ajutor azi? îl întrebă Laurel pe tatăl ei, dând roată cu privirea prin camera din spate.

–Nu chiar, spuse el, îndreptându-se de spate şi întinzându-se. De fapt, mi-am adus la zi hârţogăria, pentru că nu prea au fost clienţi. Privi pe fereastra micuţă din spatele biroului său. E o zi superbă. Se pare că oamenii preferă să stea afară, să se bucure de vreme, în loc să caute ceva de citit într-o librărie veche şi îmbâcsită.

–Librăria ta nu e îmbâcsită, zise Laurel râzând. Apoi tăcu un moment. Crezi că poate mama are nevoie de ajutor? îl consultă ea fără să-l privească în ochi.

El se uită la ea o secundă, apoi întrebă dezinvolt:

–Ai nevoie de bani?

Laurel clătină din cap.

–Nu, m-am gândit... m-am gândit că poate... ar detensiona puţin lucrurile între noi. Poate că ne-am aşteptat una pe cealaltă să facem prima mişcare, spuse ea pe un ton scăzut.

Tatăl ei se opri cu un deget ridicat deasupra tastaturii. Apoi îşi dădu jos ochelarii, se ridică de la birou, veni spre ea şi o îmbrăţişă.

–E bine să ai iniţiativă, îi şopti el la ureche. Sunt mândru de tine.

–Mersi.

Laurel îşi puse rucsacul pe umeri şi se întoarse să-i facă semn cu mâna, apoi ieşi în magazin. Trase adânc aer în piept, îşi impuse să nu mai şovăie şi plecă alături, la Leacul

Naturii. În cele câteva săptămâni de când se întorsese din Avalon, intrase acolo doar de câteva ori şi de fiecare dată o impresionase atenţia mamei ei faţă de detalii. Împinse uşa de la intrare şi, în locul unei sonerii mecanice, auzi clinchetul unui clopoţel de argint pe care îl atinse colţul uşii. Pervazurile erau pline de ghivece cu plante şi într-un colţ bolborosea o fântână feng-shui aşezată într-o mică grădină zen. La ferestre erau atârnate prisme strălucitoare din cristal. Laurel se opri un moment să atingă una, bucuroasă că mama împrumutase ideea din camera ei şi o folosise în magazin. În ciuda relaţiilor încordate dintre ele, Laurel bănui că i-ar fi plăcut mai mult să lucreze aici decât la librărie – ceea ce nu era puţin lucru.

Se întoarse când mama ei intră printr-o perdea de mărgele, venind din camera din spate, cu o cutie mare în braţe. Era roşie la faţă şi gâfâia.

–O, Laurel, tu eşti! Ce bine, pot să pun chestia asta jos o secundă! Trânti cutia în mijlocul podelei şi îşi şterse fruntea. Mă aşteptam să expedieze mărfurile în cutii mai mici. Deci ai nevoie de ceva? o întrebă mama ei, aplecându-se şi târând cutia pe podea, fără s-o mai ridice.

–Am venit doar să văd dacă nu te pot ajuta cu ceva. Alături nu prea au clienţi, adăugă Laurel, apoi îşi dori să nu fi vorbit despre asta. Nu voia ca mama ei să se simtă prost.

–Ah, spuse aceasta, zâmbind într-un mod care cel puţin *părea* sincer. Ar fi super azi. Refac stocurile şi am întotdeauna nevoie de ajutor. Râse. Tatăl tău are angajaţi; eu n-am ajuns încă acolo.

–Perfect, spuse Laurel, lăsând rucsacul jos şi apropiindu-se de cutia cu marfă.

Mama îi explică ce conţinea – produse pe care Laurel le cunoştea în marea lor majoritate, căci mama ei era interesată de mulţi ani de homeopatie – şi apoi îi arătă sistemul de etichete lipite pe rafturi, după care trebuiau repartizate sticluţele şi cutiile.

–Mă duc să completez factura şi să încep să pregătesc comanda pentru săptămâna viitoare, dar cheamă-mă dacă ai nevoie de ajutor, bine?

–Sigur, spuse Laurel şi zâmbi.

Mama ei îi întoarse zâmbetul. Până aici, toate merseseră bine.

Laurel fu surprinsă de cât de multe ingrediente din remediile pe bază de plante îşi amintea din vara de studiu. Fişele *chiar* o ajutaseră. În timp ce scotea produsele din cutii şi le aşeza pe rafturi, Laurel recita în minte modurile lor de utilizare.

Tătăneasa, sub formă de ulei, calmează inflamaţiile, reduce durata de viaţă a buruienilor şi îmbunătăţeşte vederea. Cimbrul de iarnă limpezeşte mintea şi acţionează împotriva insomniei. E bun şi pentru peştişori, dacă îl adăugaţi în apa din acvariu. Îmbunătăţeşte oxigenarea. Ceaiul din frunze de zmeur se foloseşte pentru vlăstarii care refuză să mănânce. Adăugaţi mult zahăr, ca să îi creşteţi valoarea nutritivă. Energizant, când trebuie să rămâi treaz până târziu.

Lui Laurel îi plăcea în mod deosebit să sorteze produsele homeopatice care nu prezentau nici un risc pentru zâne deoarece erau, în general, conservate în zahăr, dar care aproape întotdeauna asupra oamenilor aveau un efect contrar. *Ignatia,* de exemplu, putea fi folosită la oameni ca remediu contra depresiei. Însă, printre zâne, era utilizată ca sedativ. Mutătoarea reducea febra la oameni, dar pentru zâne era extrem de eficientă în prevenirea îngheţului. Tamani îi spusese că santinelele care păzeau poarta din Japonia beau în fiecare zi un ceai de mutătoare, pe toată durata iernii, când se făcea foarte frig sus, în munţi.

Gândul la Tamani o distrase o vreme şi mâna îi rămase nemişcată – încleştată pe un flacon de *Natrum muriaticum* – aproape un minut, până când mama ei se apropie şi o trezi din reverie.

–Laurel, e totul în regulă?

–Poftim? A, da, mormăi ea, ridicându-şi privirea şi aplecându-se să mai ia flacoane din cutiuţa pe care fuseseră aşezate. Mă gândeam doar la ceva.

–Bine, spuse mama ei, uitându-se un pic ciudat la ea. Se întoarse, apoi se opri o secundă. Mulţumesc că ai venit să mă ajuţi, spuse ea. Îţi sunt recunoscătoare.

Îşi puse un braţ în jurul lui Laurel şi o îmbrăţişă dintr-o parte. Era o îmbrăţişare stânjenită, ca atunci când iei în braţe pe cineva căruia ai prefera să-i strângi mâna. O îmbrăţişare de complezenţă.

Sună telefonul. Cu o senzaţie de gol în piept, Laurel se uită cum mama ei se depărtează, înapoindu-se la tejghea. Era ciudat să-i fie dor de cineva care stătea chiar în faţa ei, dar aşa se simţea. Îi era dor de mama ei.

–Mă scuzaţi, se auzi o voce în spatele ei.

Laurel se întoarse şi văzu o femeie mai în vârstă pe care o recunoscu vag din oraş.

–Da?

–M-aţi putea ajuta?

Laurel se uită la mama ei care vorbea încă la telefon. Se întoarse din nou spre femeie.

–Pot să încerc, răspunse ea zâmbind.

–Am nevoie de ceva pentru dureri de cap. Am tot luat Advil, dar nu mai acţionează ca înainte. Cred că organismul meu s-a obişnuit cu el.

–Se mai întâmplă, spuse Laurel, dând din cap înţelegătoare.

–Vreau ceva mai natural. Dar şi eficient, adăugă femeia.

Laurel încercă să-şi amintească ce pusese pe rafturi cu un minut mai devreme. Ţinuse sticluţa în mână timp de câteva secunde, întrebându-se dacă n-ar fi meritat să-şi ia şi pentru ea – din cauza stresului din ultimele luni, Laurel avusese destul de des dureri de cap. Se duse un dulap mai încolo şi găsi sticla.

–Poftim, spuse ea, înmânând-o femeii. E cam scumpă – arătă ea spre etichetă –, dar merită. Mă gândesc să iau şi pentru mine. O să fie mult mai bună decât Advil.

Femeia zâmbi.

–Mulţumesc. Am s-o încerc cu siguranţă.

Cumpărătoarea duse sticla la casă şi Laurel se întoarse la aranjatul pe rafturi al produselor homeopatice. După un minut, mama ei o conduse pe femeie la raftul unde lucra Laurel şi, după ce îi aruncă acesteia o privire cu subînţeles, luă unul dintre cilindrele verzi.

–Acesta vi se potriveşte mult mai bine, spuse ea. Este extract de ciclamă. Eu i l-am dat soţului meu ani de zile pentru migrene. Funcţionează perfect.

Întorcându-se la casă, mama îi explică femeii cum să folosească pilulele, după care aceasta plecă.

Mama ei rămase în uşă câteva secunde, luându-şi la revedere de la clientă, apoi se apropie de fiica sa.

–Laurel, începu ea, şi Laurel îi simţi în voce frustrarea cu greu stăpânită, dacă nu ştii ce să recomanzi, cheamă-mă. Nu lua sticle la întâmplare de pe raft. Ar fi trebuit să mă aştepţi să îmi termin discuţia la telefon. Oamenii care vin aici au nevoie de ajutor şi toate plantele astea funcţionează diferit.

Laurel se simţi ca un copil dojenit de un adult care avea grijă să nu-i rănească sentimentele.

–N-am luat sticla la întâmplare, protestă Laurel. Chestia aia e foarte bună pentru dureri de cap. Am luat-o intenţionat.

–Serios? spuse mama ei sec. Nu ştiu de ce, dar nu cred că e genul potrivit de durere de cap.

–Poftim?

–*Pausinystalia yohimbe?* Ştii măcar la ce se foloseşte *Pausinystalia yohimbe?* E o plantă pentru stimularea potenţei.

–Bleah, ce dezgustător! se strâmbă Laurel, scârbită acum la gândul că voise să-şi ia o sticlă pentru ea.

Ştia că majoritatea plantelor aveau efecte diferite asupra zânelor, dar asta era prea aiurea!

–Exact. O am doar pentru că a venit un client săptămâna trecută şi a întrebat dacă i-o pot comanda în mod special. De fapt, nu cred că voiam să ştiu aşa ceva despre bancherul meu de şaizeci de ani, adăugă mama.

–Îmi pare rău, spuse Laurel cu sinceritate. N-am ştiut.

–Nu mă aştept să ştii. Dar de asta sunt eu aici. Mă bucur că ai venit să mă ajuţi, dar dacă vinzi pastile de sex pe post de analgezice nu mă ajuţi deloc. Trebuie să ceri un sfat profesionist când ai nevoie, Laurel. Ai putea să omori pe cineva, dacă îi dai ce nu trebuie. Te rog, gândeşte-te la asta data viitoare.

–Chiar m-am gândit, răspunse Laurel, înfuriată de atitudinea mamei. *Pe mine* m-ar fi ajutat!

Mama oftă din greu şi îi întoarse spatele.

–M-am încurcat, spuse Laurel, luându-se după ea. Am uitat că plantele nu acţionează la oameni la fel ca la zâne. Am făcut doar o mică greşeală.

–Laurel, nu acum, te rog.

Mama ei intră după tejghea.

–De ce nu acum? întrebă Laurel, bătând cu palmele în tejghea. Când atunci? Acasă? Pentru că tu nu vrei să vorbeşti cu mine niciodată despre faptul că sunt o zână.

–Laurel, coboară tonul!

Vocea mamei ei era dură – un avertisment clar pentru Laurel, să aibă grijă ce spune.

–Vreau doar să vorbim, mamă. Şi ştiu că ăsta nu e locul ideal, dar nu mai pot aştepta să găsim locul ideal. M-am săturat de ceea ce se întâmplă între noi. Înainte eram prietene. Acum nu vrei să auzi niciodată nimic despre viaţa mea de zână. Nici măcar nu-ţi vine să te mai uiţi la mine! Privirea îţi alunecă pe lângă mine. Au trecut *luni de zile*, mamă. Laurel se simţi gâtuită de lacrimi. Când o să te obişnuieşti cu mine?

–E ridicol, Laurel, spuse mama ei, ridicând capul s-o privească în ochi, ca pentru a-i dovedi că greşeşte.

–Chiar e?

Mama îi susţinu privirea câteva secunde şi Laurel văzu că ceva i se schimbă în ochi. O clipă crezu că va ceda – că va vorbi cu ea. Dar mama clipi, îşi drese glasul şi orice începuse să se schimbe în ea dispăru. Mama lăsă privirea în jos şi începu să frunzărească chitanţele de pe tejghea.

–O să aranjez eu marfa mai târziu, spuse ea încet. Poţi să pleci.

Laurel se simţi de parcă fusese pălmuită. Rămase acolo, uluită. Mama ei o expediase. Trase de câteva ori aer în piept, scurt, se învârti pe călcâie şi deschise uşa; clopoţelul vesel păru să râdă de ea.

O rafală puternică de vânt o lovi în faţă când închise uşa în spatele ei şi Laurel îşi dădu seama că habar nu avea unde să se ducă. David lucra; Chelsea era la antrenamentele pentru maraton. Se simţi tentată să se ducă să stea de vorbă cu tatăl ei şi ajunse până în faţa uşii librăriei, cu mâna pe clanţă, dar apoi se opri. Nu era corect să-şi asmută părinţii unul contra altuia, să se ducă la unul când celălalt îi rănea sentimentele. Se ascunse în spatele unui afiş imens cu reclama la ultimul roman al Norei Roberts şi se uită la tatăl ei şi la Maddie, cum îl ajutau pe un client să care un teanc mare de cărţi. Bărbatul spuse ceva ce Laurel nu auzi şi tatăl ei îşi dădu capul pe spate şi râse în timp ce împacheta cărţile în hârtie de mătase. Maddie se uita la ei cu un zâmbet blând pe chip.

Aruncând o ultimă privire înspre tatăl ei, Laurel se întoarse şi se îndreptă spre casa goală.

Capitolul 12

Laurel şi David stăteau unul lângă altul în laboratorul de chimie, privind cum primul experiment pentru care urma să primească notă eşua lamentabil. David parcurgea din nou calculele, căutând să vad ce pas săriseră sau ce socoteli făcuseră greşit. Laurel strâmbă din nas înspre amestecul puternic mirositor care bolborosea peste arzătorul lor Bunsen.

–Am adăugat acidul sulfuric? întrebă David. Am adăugat, nu-i aşa?

–Da, spuse Laurel. Cincizeci de mililitri. Am verificat ecuaţia de trei ori.

–Nu înţeleg! şopti David pe sub mustaţă. Ar fi trebuit să se facă albastră acum vreo două minute!

–Mai stai câteva minute. Poate se face.

–Nu. E prea târziu. Uite, scrie aici: „Soluţia trebuie să devină albastră la un minut după ce atinge temperatura de fierbere". Am dat-o în bară. Şi profa a spus că e un experiment simplu.

Îşi trecu degetele prin păr. Din cine ştie ce motiv, David hotărâse că patru materii avansate într-un singur semestru nu era prea mult; Laurel nu era chiar sigură. După doar două săptămâni de la începerea anului şcolar, David umbla cu nervii întinşi la maximum.

–David, e în regulă, spuse ea.

–*Nu* e în regulă, şopti el. Dacă nu iau nota zece la cursul ăsta, domnul Kling nu mă va primi la cursul de fizică avansată. Şi *trebuie* să intru la fizică avansată.

–O să iei, spuse Laurel, punându-i o mână pe umăr, ca să îl aline. Nu cred că din cauza unui singur experiment nereuşit n-o să poţi intra la cursul domnului Kling.

David ezită un moment, apoi se uită din nou la foaia pe care o împărţeau.

–Mai verific calculele o dată, să văd dacă îmi dau seama unde am greşit.

David nu avea obiceiul să reacţioneze atât de violent, dar acum era pe punctul de a ceda psihic. Laurel oftă. Trase aer în piept şi îşi ridică mâna deasupra paharului care scotea aburi, suficient de departe ca să nu se ardă la degete.

–Trebuie pur şi simplu să se facă albastru?

Auzindu-i tonul serios, David ridică privirea.

–Da, de ce?

Laurel îi făcu semn să tacă în timp ce se concentra, fluturându-şi degetele în abur. Aruncă o scurtă privire spre David, care stătea încă aplecat asupra calculelor, apoi închise ochii şi inspiră profund de câteva ori, încercând să-şi limpezească mintea, aşa cum o învăţaseră instructorii ei din Avalon. Simţi o gâdilătură vagă în degete în timp ce încerca să identifice ingredientele din soluţie, dar nici unul nu era de origine vegetală. N-avea să fie uşor.

–Laurel, şopti David aproape în urechea ei, ce faci?

–Îmi distragi atenţia, spuse Laurel încet, încercând să îşi păstreze concentrarea şi-aşa fragilă.

–Faci pe zâna? întrebă el.

–Poate.

David aruncă o privire prin sală.

–Nu cred că e o idee prea bună.

–De ce, pentru că aş putea strica experimentul ăsta *perfect*? spuse ea sarcastică.

–Mi-e puţin teamă să nu arunci şcoala în aer, zise el în şoaptă.

Laurel îşi retrase brusc mâna din abur.

–N-am să arunc şcoala în aer, replică ea, un pic prea tare. Colegii de la masa din spatele lor se uitară la ei şi schimbară priviri amuzate.

–Haide, o rugă David, punându-şi mâna pe braţul ei. Lucrurile nu ţi-au mers tocmai strună la capitolul poţiuni.

David avea dreptate. Laurel trăia cu impresia că nu făcuse nici un progres de când se întorsese din Avalon, deşi exersase cel puţin o oră în fiecare zi. Lucrurile nu mergeau. Încă.

–Deci ar trebui pur şi simplu să renunţ?

–Nu, sigur că nu. Dar chiar trebuie să experimentezi pe un proiect pe *care primim notă*?

Laurel nu-l asculta.

–Stai de pază, da?

–Poftim?

–Spune-mi dacă doamna Pehrson se uită încoace.

–Ce faci? o întrebă el, cu ochii aţintiţi asupra profesoarei.

Laurel băgă mâna în rucsac şi deschise capacul trusei ei – aflată în permanenţă la fundul rucsacului. Scotoci prin ea, desfăcu un flacon cu ulei de valeriană şi stoarse o picătură pe vârful degetului. Luă apoi o altă sticlă şi scutură în palmă puţin praf de scorţişoară chinezească. După ce suflă peste el, Laurel frecă uleiul în palmă, amestecându-l cu pudra grunjoasă.

–Dă-mi chestia aia ca o lingură, îi şopti ea lui David.

–Laurel, n-ai voie să faci asta.

–Ba am! Chiar cred că de data asta o să reuşesc.

–Nu asta am vrut să spun. Ăsta e un proiect. Se presupune că...

Laurel îl întrerupse şi se întinse după lingura din oţel inoxidabil cu mâner lung, pe care David refuzase să i-o dea. Râcâi amestecul din palmă şi, înainte ca el s-o poată opri, îl turnă în soluţia care fierbea, amestecând cu grijă mai întâi într-un sens şi apoi în celălalt.

–Laurel!

–Şşş! îi porunci Laurel, concentrându-se asupra soluţiei.

Aceasta începu treptat să capete o nuanţă albăstruie. Cu cât amesteca mai mult, cu atât soluţia devenea mai albastră.

–E bine aşa? întrebă Laurel.

David privea ţintă, fără să spună nimic.

Laurel se uită în spatele ei la ceilalţi doi elevi care îşi terminaseră experimentul. Nuanţele de albastru păreau asemănătoare. Se opri din amestecat.

–Vezi dacă poţi s-o faci să vină acum la masa noastră, spuse Laurel. Soluţia e prea fierbinte şi culoarea nu va rezista mult.

David o privi ţintă cu o expresie impenetrabilă, dar nu părea deloc încântat.

–Foarte bine, David şi Laurel, spuse doamna Pehrson, luându-i prin surprindere, căci apăruse brusc în spatele lor. Şi chiar la timp. În curând se sună de ieşire.

David se uită cum doamna Pehrson îşi nota ceva în caietul ei şi se întorcea să plece.

–Doamnă Pehrson, staţi puţin!

Profesoara se întoarse şi Laurel îi aruncă lui David o privire de atenţionare.

–Ăă...

Laurel şi doamna Pehrson se uitau amândouă la el.

David păru hotărât o secundă, apoi cedă.

–Putem să aruncăm chestia asta la chiuvetă?

–Da. Nu am scris în instrucţiuni? Doar să ai grijă să nu te opăreşti, spuse ea, ducându-se la altă masă.

Laurel şi David curăţară în linişte, tresărind amândoi când auziră soneria. Când ieşiră pe coridor, Laurel îl luă de mână.

–De ce eşti supărat? întrebă ea. Tocmai ai primit un zece.

–Ai trişat, spuse David încet. Şi am lăsat-o să îmi dea zece pentru că habar nu aveam *cum* să îi explic că ai trişat.

–N-am trişat, spuse Laurel, jignită. Mi-am dat seama cum puteam să fac soluţia să devină albastră. Nu ăsta era scopul?

–Scopul era să urmăm instrucţiunile.

–Serios? Eu am crezut că scopul era să ne dăm seama ce să amestecăm acolo ca să obţinem o soluţie albastră. Asta nu contează?

El oftă.

–Nu ştiu. Sunt varză la chimie.

–Ba nu, spuse Laurel, dar pe un ton nu foarte convingător.

–Ba da. Pur şi simplu nu o înţeleg aşa cum înţeleg biologia. Parcă nu are logică. Au trecut abia două săptămâni şi deja mă simt copleşit. Oare cum o să fie restul semestrului? David oftă. Învăţ aşa de mult pentru materia asta!

–Ştiu că înveţi, spuse Laurel. Şi meriţi o notă bună. Ei, şi ce dacă te-am ajutat puţin? Cred că toate eforturile tale scuză o mică păcăleală. În plus, adăugă ea după o pauză, tu eşti cel care m-a ajutat să intru la chimie avansată. Cred că e cinstit să te ajut şi eu pe tine să intri la fizică avansată.

Tăcură un moment, apoi Laurel îi dădu un cot uşor în coaste.

–Profesoara chiar a spus că ar trebui să îl considerăm pe colegul de experiment un membru al aceleiaşi echipe.

–Eşti sigură că nu am trişat cu adevărat?

–David, s-ar putea şi ca experimentul să fi eşuat deoarece – aici Laurel coborî vocea – ceva din natura mea de zână l-a zădărnicit. Profesoara a spus că ne-a dat o temă uşoară. Nu trebuia decât să urmăm instrucţiunile. Ar fi trebuit să iasă. Chiar cred că *eu* am fost de vină că nu a mers.

El o privi ţintă, lung.

–S-ar putea să ai dreptate, spuse el. Niciodată până acum n-am greşit când am urmat instrucţiunile.

–Vezi?

Acum, David fu cel care începu să râdă. Se lipi cu spatele de dulapul lui şi alunecă la podea. Laurel se aşeză lângă el, precaută.

–Oare faptul că nu ştiu dacă să fiu supărat sau să mi se pară cea mai tare chestie din lume e grav? întrebă David. Îşi trecu un braţ pe după ea. Dar ai reuşit. Ţi-a mers strună.

Laurel zâmbi.

–Am reuşit, nu? Râse. Nu sunt varză.

–Nu eşti varză, încuviinţă David, apoi o trase spre el şi o sărută pe frunte. Bravo!

–Găsiţi-vă o cameră!

David ridică brusc capul, dar nu era decât Chelsea, care le zâmbi din partea cealaltă a holului, după care se întoarse înapoi la Ryan.

–Tot nu m-am obişnuit cu ei doi, spuse David, clătinând din cap cu un zâmbet pe chip.

–Ştiu, rosti Laurel, ruşinată că se uita la alţii cum se sărută, dar fără să-şi poată lua ochii de la ei.

–Oare cât o să dureze până fac pauză să respire?

–Nu fi rău, îl domoli Laurel, cu o nuanţă abia simţită de seriozitate în voce. E fericită.

–Sper.

–Ar trebui să facem ceva împreună. Adică, toţi patru.

–Un fel de dublu rendez-vous?

–Da. N-am făcut nimic împreună de când ei doi au devenit prieteni. Cred că ar trebui. Îmi place Ryan. Are gusturi bune la fete.

David râse.

–Gusturile mele sunt şi mai bune.

Laurel ridică din sprâncene.

–Cred că oricine m-a sărutat va fi de acord că eu am cel mai bun gust dintre toţi.

–Nu toţi avem gust de nectar, spuse David tachinând-o, punându-i mâna pe ceafă în timp ce o săruta. Tu ai un avantaj necinstit, murmură el şi-şi lipi gura de a ei, alunecându-şi mâna pe spatele ei şi trăgând-o mai aproape.

–Au! exclamă ea, îndepărtându-se.

David o privi cu o expresie de nedumerire pe faţă.

–Îmi pare rău, spuse el oarecum mirat.

Laurel aruncă o privire în jur.

–În curând o să înfloresc, şopti ea. Cred că mai durează două sau trei zile.

David zâmbi satisfăcut, apoi tuşi ca să-şi ascundă expresia feţei. Dar degeaba.

–E în regulă, spuse Laurel. Ştiu că îţi place. Şi, din moment ce de data asta ştiu ce e, nu mă deranjează, serios. Doar că e un loc sensibil.

–O să fiu atent, promise el, aplecându-se să-i mai fure un sărut.

Tresăriră amândoi când uşa laboratorului de chimie se deschise brusc şi se izbi cu zgomot de perete. Ţârâitul asurzitor al detectorului de fum umplu coridorul. Pe uşă răbufni un fum albastru şi, odată cu el, câţiva elevi care tuşeau.

–Afară, afară!

Vocea doamnei Pehrson se auzi pe deasupra hărmălaiei gonind din sală câţiva elevi de clasa a zecea. Ceaţa albastră se împrăştie pe coridor şi cineva activă alarma de incendiu, declanşând tot sistemul ţiuitor de alarmă al clădirii.

David se uită la ceaţa albastră şi la elevii care alergau spre ieşire. Se ridică şi o ajută şi pe Laurel.

–Ei bine, spuse el ironic, aproape în urechea ei, al cui crezi că era experimentul *ăsta?*

Se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

Laurel stătea în faţa oglinzii, uitându-se la petalele albăstrii care i se ridicau puţin deasupra umerilor. După ce tatăl ei se întorsese din spital cu un an în urmă, familia hotărâse că Laurel trebuia să se simtă în siguranţă acasă – că nu va trebui niciodată să se ascundă. Dar a fi de acord cu asta era una, şi a coborî de-adevăratelea, fără să-şi ascundă floarea, era cu totul altceva. Urma să plece la şcoală în jumătate de oră, aşa că poate ar fi fost de înţeles dacă s-ar fi dus jos cu petalele deja legate.

Dar tatăl ei avea să fie dezamăgit.

Desigur, s-ar fi putut ca mama ei să se simtă uşurată.

Laurel se uită în jos la eşarfa din mâna ei. Anul acesta nu se mai temea că ar avea vreo boală ciudată, dar, din cine ştie ce motiv, nervozitatea asociată înfloririi nu-i dispăruse.

Laurel strânse din dinţi şi îşi înfăşură eşarfa în jurul încheieturii de la mână.

–Nu mi-e ruşine de ceea ce sunt, se adresă ea propriei imagini în oglindă.

Dar stomacul i se strânse când apăsă clanţa şi deschise uşa, cu petalele răsfirate în spatele ei. Merse în vârful picioarelor pe scări, apoi se răzgândi – nu voia să pară că se furişează – şi restul treptelor le coborî tropăind.

–Uau!

Laurel înălţă capul şi întâlni privirea lui David. Ochii lui poposiră pe buricul ei dezgolit, apoi o priviră din nou în faţă. Când îşi lăsa petalele libere, i se ridicau atât partea din faţă, cât şi cea din spate a tricoului. David părea să aprecieze efectul, dar ea uitase cât de incomod îi stătea tricoul strâns pe coaste, îngrămădindu-i frunzuliţele de la baza florii. Câteva dintre bluzele pe care le adusese din Avalon aveau un decolteu adânc la spate şi deci erau tocmai bune să le poarte cu floarea, dar acum avea nevoie de ceva să o ascundă.

–David ce faci aici? îl întrebă ea.

–Şi eu mă bucur să te văd, răspunse David, ridicând o sprânceană.

–Scuze, spuse Laurel, strângându-l de mână. M-ai luat prin surprindere.

–Ştiam de ieri că urma să se producă evenimentul, aşa că m-am gândit să vin să-ţi ofer sprijinul meu. Sau orice altceva îţi trebuie.

Laurel zâmbi şi îl îmbrăţişă. Era mai bine că se afla şi el aici. Chiar dacă venise doar ca să îi vadă noua floare înaintea altora.

În bucătărie, mama ei se agita cu filtrul de cafea, evitând cu grijă să se uite la Laurel. Însă Laurel văzu cu coada ochiului că îi arunca priviri furişe în timp ce turna cafea proaspătă într-un termos. De la cearta lor din magazin nu se schimbase nimic. Nu-şi ceruseră scuze, dar nici tensiunea nu crescuse. Era ca şi cum Laurel nici nu trecuse pe acolo în ziua cu pricina, ceea ce era cumva şi mai rău. Relaţia lor părea să se limiteze tot mai mult la ignorarea problemelor, în speranţa că ele vor dispărea. Numai că ele nu dispăreau.

–Unde e tata? o întrebă Laurel.

Tatăl ei flutură ziarul de pe canapeaua din sufragerie.

–Sunt aici, spuse el absent.

–A înflorit! strigă David.

Laurel îşi duse o mână la frunte când îl auzi pe tatăl ei ridicându-se repede în picioare.

–A, da? Hai să vedem!

–Pârâciosule, îi şopti ea lui David.

Mama îşi luă geanta mare din pânză şi trecu pe lângă tatăl care intra pe uşă.

–Mă duc la magazin, spuse ea, evitându-i privirea.

–Dar nu...?

–Am întârziat, insistă ea, deşi nu pe un ton dur.

Lui Laurel i se păru ciudat, aproape de parcă mama ar fi vrut să stea, dar nu se putea convinge s-o facă. Laurel şi tatăl ei se uitară după ea cum iese pe uşă.

Fata rămase cu privirea lipită de uşă, vrând parcă s-o facă să se deschidă singură; vrând s-o facă pe mama ei să se întoarcă.

–Uau! se minună tatăl, îndreptându-şi din nou privirea asupra lui Laurel. E... uriaşă.

–Ţi-am spus, zise Laurel, ştiind că, dacă ar fi fost om, ar fi avut obrajii deja în flăcări.

Faptul că era o plantă avea şi unele avantaje.

–Sigur. Dar am crezut... Tatăl se scărpină la ceafă. Sincer să fiu, am crezut că exagerezi puţin. Îi dădu ocol lui Laurel, în timp ce ea se simţea tot mai stânjenită. Cum ai ascuns-o de noi?

O sincronizare perfectă.

–Uite aşa, spuse Laurel, desfăşurându-şi eşarfa de pe încheietură şi legându-şi petalele în jurul coastelor şi al taliei. Îşi trase bluza largă peste ele şi îşi lăsă părul lung până la talie pe spate. Poftim!

Tatăl încuviinţă.

–Impresionant!

–Mda, spuse Laurel, apucându-l pe David de mână. Hai, să mergem!

–Nu iei micul dejun? întrebă tatăl ei în timp ce ea îşi lua rucsacul de pe masă.

Laurel îi aruncă o privire.

–Scuze, nu, aşa m-am obişnuit.

–Mergem cu maşina mea sau cu a ta? o întrebă David când Laurel închise uşa.

–A ta. Nu cred că mi-ar fi prea comod să conduc cu o floare strivită.

–Corect.

David îi deschise uşa din partea dreaptă. Chiar şi după aproape un an, nu uita niciodată.

–Ei bine, spuse David, pornind motorul, mai avem aproape jumătate de oră până se sună de intrare. Mergem direct la şcoală? Mâna îi alunecă pe coapsa ei. Sau mai întâi în altă parte?

Laurel zâmbi când David se aplecă şi o sărută pe gât.

–Mmm, mi-a fost dor de mirosul ăsta.

Buzele lui urcară pe gâtul ei până la linia maxilarului.

–David, tata ne pândeşte pe fereastră.

–Nu-i nici o problemă, murmură el.

–Da, pentru că nu e tatăl *tău*. Dă-te la o parte! spuse ea şi îl împinse râzând.

David se lăsă pe spate şi băgă maşina în marşarier.

–Cred că mai pot aştepta până ne îndepărtăm puţin.

Se uită înspre casă şi făcu semn către o mică despărţitură din perdelele de la sufragerie.

–David!

Despărţitura dispăru.

–Eşti aşa de rău!

El zâmbi cu înfumurare.

–Părinţii tăi mă plac.

Într-adevăr. Lui Laurel asta i se păruse întotdeauna un lucru bun. Uneori însă, nu era tocmai sigură.

Capitolul 13

A doua zi, Laurel şi Chelsea stăteau pe balansoarul de pe veranda casei lui Laurel, legănându-se leneş încoace şi încolo.

–Urăsc sâmbetele, spuse Chelsea, cu capul sprijinit pe un braţ al balansoarului, cu pleoapele închise în lumina soarelui.

–De ce? o întrebă Laurel, aşezată în aceeaşi poziţie.

–Pentru că iubiţii noştri trebuie să lucreze.

–Dar şi tu ai curse uneori.

–Mda.

–Şi, în plus, poţi veni la mine să petrecem timpul împreună. Asta nu contează? întrebă Laurel, dându-i un ghiont.

Chelsea deschise ochii şi o privi cu scepticism.

–Nu săruţi la fel de bine ca Ryan.

–Nu ai de unde să ştii, spuse Laurel zâmbind.

–Nu încă, replică Chelsea, aplecându-se spre ea.

Laurel o plesni peste braţ şi amândouă se lăsară pe spate, chicotind.

–Dar ai dreptate, spuse Chelsea. Nu mai petrecem aşa de mult timp împreună; în afară de pauzele de prânz.

–Când tu dispari în mod misterios jumătate din timp, adăugă Laurel râzând.

–Sunt o fată ocupată, preciză Chelsea, prefăcându-se că se apără. A, stai puţin! Ryan dă o mare petrecere acasă la el vinerea viitoare. Tu şi David sunteţi invitaţi. Un fel de „adio, vară", dar fără apă rece, nisip care să-ţi intre pe sub haine şi un foc plin de fum pe plajă.

–E cam târziu pentru asta, constată Laurel, uitând că lumea nu era nici pe departe atât de conştientă de trecerea de la vară la toamnă.

–Ei, e un motiv bun de petrecere. Casa lui Ryan este cea mai bună pentru petreceri. Sunet surround, sufragerie imensă. O să fie grozav. Trebuie să veniţi.

–Sigur, spuse Laurel, acceptând invitaţia pentru amândoi.

David n-avea să se supere; ea era cea căreia nu-i plăceau, de obicei, distracţiile nocturne.

–Minunat. Chelsea miji ochii la soare. S-a făcut ora cinci?

Laurel râse.

–Cred că nici măcar trei nu e.

Chelsea se bosumflă excesiv.

–Mi-e dor de Ryan.

–Asta e bine. Trebuie să-ţi fie dor de iubitul tău.

–Ştii, cândva le luam în râs pe fetele care aproape leşinau când iubiţii lor treceau pe lângă ele. Întotdeauna îmi venea să le spun să aibă personalitate şi să nu mai lase pe alţii să le definească. Uneori chiar le spuneam.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Nu ştiu de ce nu mă miră?

–Şi acum sunt una dintre ele, spuse Chelsea cu un geamăt.

–Doar că tu ai personalitate. Chelsea avea mai multă personalitate decât oricine altcineva dintre oamenii pe care-i cunoaştea Laurel.

–Sper că am. Dar, serios acum, Ryan a devenit o parte aşa de importantă în viaţa mea! Îşi înălţă capul şi se uită din nou la Laurel. Ştiai că cele două curse la care a venit şi el au fost cele mai bune din viaţa mea? Alerg mai repede când e şi el acolo. Şi înainte de el credeam că alerg cât puteam de repede. Acum sunt unul dintre cei mai buni alergători din echipă. El e de vină pentru asta! Chelsea duse mâna la frunte şi imită un leşin, lăsându-se pe spate în balansoar. E un tip minunat.

–Mă bucur mult, Chelsea. Meriţi un tip minunat, şi lui Ryan, mi se pare, chiar îi placi.

–Într-adevăr. Ciudat, nu?

Laurel pufni.

–Crezi că am luat-o prea repede? întrebă Chelsea cu seriozitate.

Laurel ridică o sprânceană.

–Păi, depinde. Cât de repede, adică?

–A, nu în sensul la care te gândeşti, spuse Chelsea, fluturând din mână pentru a-i risipi îngrijorarea. Mă întrebam dacă nu mă implic prea mult.

–Cum adică?

–Zilele trecute m-am înregistrat pentru SAT[1]-ul din noiembrie...

–Noiembrie? o întrerupse Laurel. Cum noiembrie? Eu şi David îl dăm abia la primăvară.

–Ei, sunt o ambiţioasă incorigibilă, spuse Chelsea, încheind subiectul. În fine, a trebuit să spun la ce şcoli vreau să-mi fie trimise rezultatele. Şi ce crezi că am spus...?

Se uită la Laurel.

–Harvard. Întotdeauna ai vrut să te duci la Harvard, zise Laurel fără să stea pe gânduri.

–Da, exact, spuse Chelsea, ridicându-se în şezut şi încrucişându-şi picioarele sub ea. Dar m-am apucat să scriu Harvard şi după aceea m-am gândit: Stai! Ryan se duce la UCLA; Boston e foarte departe de UCLA. Mi-ar plăcea oare să fiu aşa departe de el? Şi nu am mai scris Harvard.

–Şi or să-ţi trimită notele în altă parte? Laurel se ridică şi ea. Unde? La Stanford? Tu urăşti Stanfordul.

–Nu, am lăsat rubrica necompletată. Încă nu am terminat de scris formularele. Tăcu. Tu simţi la fel? În ce-l priveşte pe David?

–Da, spuse Laurel. Cu siguranţă, aş renunţa la Harvard de dragul lui.

[1] SAT – test de evaluare a aptitudinilor şcolare, oarecum echivalent cu bacalaureatul românesc (n.tr.)

–Sigur că da! o ironiză Chelsea. Asta pentru că tu vrei la Berkeley, ca părinţii tăi, nu?

Întrebarea o luă pe Laurel prin surprindere. Dădu vag din cap, dar gândurile îi zburau la Avalon. Academia avea un loc pentru ea – fără taxe, cu masă şi casă inclusă, fără teste SAT şi, chiar dacă Jamison ar fi vrut ca ea să-i ajute să se păzească de troli, Laurel presupunea că zânele o aşteptau în curând la Academie, să studieze intensiv. Dar cum să-i spună asta lui Chelsea?

–Să presupunem că David se duce înapoi pe Coasta de Est. Tu ţi-ai abandona planurile ca să-l urmezi?

„Mai sunt doi ani până atunci", îşi spuse Laurel în sinea ei, încercând să-şi potolească sentimentul crescând de disconfort. Ridică din umeri.

–Dar ai lua în calcul posibilitatea asta, nu?

–Poate, spuse Laurel automat.

Dar nu era vorba numai să-l urmeze pe David la o mie şase sute de kilometri depărtare. Dacă pleca după el, părăsea Avalonul, Academia, totul. Oare, dacă s-ar fi dus la Academie, ar fi însemnat că nu îl alege pe David? Era un gând nou, care nu-i plăcea lui Laurel.

–Deci crezi că tu şi David o să rămâneţi împreună pentru totdeauna? Pentru că sunt oameni care fac asta, adăugă Chelsea, vorbind mai mult pentru sine decât către Laurel. Se cunosc în liceu şi – gata! – sunt suflete-pereche.

–Nu ştiu, spuse Laurel cu sinceritate. Nu îmi pot nici măcar imagina că nu-l voi mai iubi pe David. Pur şi simplu nu văd cum am putea să ne despărţim. „Dar să fim despărţiţi?" Deodată lucrul acesta păru foarte posibil.

–Ai spus cuvântul cu pricina, punctă Chelsea, trezind-o pe Laurel din gândurile ei mohorâte.

–Păi, da – da, l-am spus.

Laurel râse.

–Îl iubeşti pe David?

Laurel simţi cum corpul i se încălzea numai gândindu-se la asta.

–Da.

–Deci voi... ştii tu?

Gata cu momentul romantic.

–Nu... chiar.

–Cum adică?

–Înseamnă nu chiar, insistă Laurel cu încăpăţânare.

Chelsea tăcu o vreme. Laurel spera că nu reflectează prea intens la stadiul exact al relaţiei fizice dintre ea şi David.

–Cred că şi eu îl iubesc pe Ryan, spuse Chelsea, iar Laurel se simţi uşurată. De asta mă dă peste cap toată povestea asta cu Harvard. Asta mi-am dorit de pe la zece ani. Să mă duc la Harvard, să fac jurnalism, să devin reporter. Dar acum nici nu suport gândul de a fi departe de Ryan.

–Poate ar trebui să te urmeze *el pe tine* la Harvard.

–Să nu crezi că nu m-am gândit la asta, răspunse Chelsea. El vrea să devină medic, la fel ca tatăl lui, şi Harvardul are o facultate de medicină foarte bună.

–Păi, atunci trimite-ţi rezultatele la Harvard, spuse Laurel, chinuindu-se să dea atenţie problemelor lui Chelsea, nu ale sale. Mai ai aproape doi ani până să trebuiască să iei o decizie. Se pot întâmpla multe între timp. Şi, pe bune, dacă trebuie să renunţi la un vis ca să fii cu cineva, poate că ai ales pe cine nu trebuia.

Chelsea se încruntă şi îşi împleti degetele, nervoasă.

–Şi dacă te trezeşti după un timp că visul nu pare să merite?

În faţa ochilor lui Laurel apărură David şi Tamani. Undeva în fundal se contura turnul Academiei.

–Atunci poate că nu a fost visul care trebuia.

Vineri seara, când Laurel şi David parcară maşina în faţa casei lui Ryan, clădirea vibra de muzică. Gri-albăstruie, cu trei etaje, avea un acoperiş din ţigle şi obloane de un alb strălucitor. Un set imens de ferestre panoramice împodobea faţada, dând înspre o grădină frumos îngrijită, cu o alee pietruită, mărginită de sângeri, şi cu iederă căţărată pe peretele

sudic. Casa se afla chiar pe faleza stâncoasă, deasupra mării, şi Laurel bănui că avea o privelişte incredibilă de pe veranda din spate.

–Ce frumoasă e!

–Da. E bine să fii singurul copil al cardiologului din oraş.

–Se vede.

Merseră ţinându-se de mână pe aleea de la intrare şi intrară în casă. Având în vedere că locuiau într-un oraş mic şi casa era mare, petrecerea nu părea foarte aglomerată, dar era destulă lume. Şi, acolo unde colţurile nu mişunau de oameni, zumzăiau de muzică. Laurel simţea deja o durere surdă în urechi.

–Uite-i, spuse ea, ridicând vocea ca să acopere muzica şi arătând spre Ryan şi Chelsea.

Ryan arăta destul de normal aşa cum era îmbrăcat, cu un tricou roşu aprins şi în blugi, dar Chelsea se întrecuse pe sine. Îşi ridicase buclele într-o coadă şi purta cercei de aur lungi, care i se legănau în urechi. O pereche de blugi bleumarin, sandale negre, drăguţe, şi un maiou negru cu mărgele strălucitoare îi puneau în evidenţă bronzul pe care îl căpătase în vara aceea. Probabil la piscina lui Ryan.

–Ia te uită! exclamă Laurel, apropiindu-se de ea, şi o îmbrăţişă. Arăţi splendid!

–Şi tu la fel, răspunse Chelsea.

Dar Laurel îşi dorea deja să nu fi fost nevoită să îmbrace bluza lungă, strânsă sub sâni, legată la spate cu o fundă care acoperea umflătura florii. Era cald şi începea deja să se simtă încătuşată.

–Nu ţi se pare superbă casa asta? întrebă Chelsea, trăgând-o pe Laurel la o parte.

–E minunată.

–Îmi place la nebunie să vin aici. Din pricina celor trei fraţiori ai mei, nu putem ţine acasă prea multe obiecte care se sparg, spuse Chelsea. Iar aici? Pe măsuţa de cafea sunt statuete. La cină, paharele chiar sunt de *sticlă*.

Râseră amândouă.

Chelsea întoarse capul şi îi văzu pe David şi pe Ryan vorbind şi râzând împreună. Amândoi se întoarseră să se uite la fete, de parcă simţiseră că sunt priviţi. Ryan îi făcu lui Chelsea cu ochiul.

–Uneori, când îi văd pe amândoi aşa, mă întreb cum de Ryan a fost în apropierea mea atâţia ani şi eu nu l-am observat niciodată. Se întoarse spre Laurel. La ce mi-a stat capul?

Laurel râse şi îşi puse braţul în jurul lui Chelsea.

–Poate la David?

–A, da, ai dreptate, spuse Chelsea, dând ochii peste cap. Haide, spuse ea, trăgând-o pe Laurel spre camerele din spate. Trebuie să vezi privelişte a.

Capitolul 14

Pe la unsprezece, Laurel era absolut epuizată de atâta dans şi de lipsa luminii solare. Zâmbi uşurată când David îşi făcu loc prin mulţime şi îi aduse un pahar de plastic cu un fel de punci roşu.

–Mulţumesc, spuse Laurel, luând paharul. Serios, sunt însetată şi epuizată.

– Cavalerul tău în armură strălucitoare intervine din nou, se lăudă David.

Laurel duse ceaşca la gură şi se strâmbă.

–Bleah! Cineva a pus alcool, nu glumă, în băutura asta.

–Serios? Ce-o mai fi şi asta, un serial de comedie din anii cincizeci?

–Nu glumesc.

Laurel nici măcar nu putea sta la masă când părinţii ei beau vin, pentru că i se făcea greaţă. Mirosul oricărui fel de alcool îi provoca rău de la stomac.

–Ei bine, atunci îmi voi face datoria de partener şi le voi bea eu pe amândouă, hotărî David luându-i ceaşca din mână.

–David!

–Ce e? întrebă el după ce luă o înghiţitură zdravănă.

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Eu conduc la întoarcere.

–Foarte bine, spuse David după ce mai luă o duşcă. Asta înseamnă că pot să mă duc să mai iau un rând.

–O să te îmbeţi turtă.

–Aiurea! Mama serveşte vin la cină cel puţin o dată pe săptămână.

–Pe bune?

David zâmbi larg.

–Dă-mi ceaşca, spuse Laurel luând-o înapoi.

–De ce? Oricum nu poţi s-o bei.

–Ba evident că pot, zise ea scoţând din geantă o sticluţă pe care o luase din trusa ei de zână.

–Ce-i aia? o întrebă David, apropiindu-se repede.

–Un purificator de apă, îl lămuri Laurel, storcând o picătură limpede în ceaşcă şi amestecând uşor.

–Tu l-ai făcut?

–Aş vrea eu, spuse Laurel supărată. Mi l-au dat de la Academie.

Laurel se uită în ceaşcă. Punciul roşu devenise incolor.

–Ha! exclamă ea. Se pare că şi colorantul este considerat impuritate.

David înclină ceaşca în direcţia lui şi mirosi.

–Majoritatea oamenilor *pun* alcool în băutură, nu îl scot.

–Eu îmi urmez propriile reguli.

–Şi ce ţi-a mai rămas? Apă cu zahăr?

Laurel ridică din umeri şi luă o înghiţitură.

–Da, practic, asta mi-a rămas.

–Oricât ar suna de apetisant, cred că prefer să mai iau un rând din bolul cu punci, mulţumesc.

–Beţivanule, îl tachină Laurel.

Plecă din cameră şi ajunse într-un coridor gol, însoţită de ceaşca ei de apă cu zahăr. Era plăcut să stea departe de mulţimea sufocantă. Dacă ar fi fost să fie complet sinceră cu ea, era deja gata să plece acasă şi să se bage în pat. Avea să mai dureze cel puţin o oră – poate două sau trei – până să se termine petrecerea, şi Laurel ştia că David va vrea să stea până la sfârşit.

Putea să mai reziste încă o oră. Probabil.

Se apropie de o fereastră lungă şi înaltă, situată între două tablouri cu balerine, şi îşi sprijini fruntea de suprafaţa rece, privind cerul nocturn. O mişcare bruscă de afară îi atrase privirea. O siluetă întunecată, abia luminată de strălucirea casei, se mişcă din nou. Laurel se concentră

asupra ei, încercând să-şi dea seama ce era. Poate un animal? Un câine? Părea prea mare ca să fie aşa ceva. Stătea în picioare în umbra unui copac masiv, care o împiedica pe Laurel să vadă altceva decât un contur. Apoi făptura îşi înălţă capul şi lumina difuză dezvălui cu o claritate grotescă o faţă palidă şi diformă. Laurel se feri de la geam. Inima începu să-i bată nebuneşte şi respiraţia i se acceleră. Numără încet până la zece şi ridică iar capul peste pervaz.

Silueta dispăruse. Absenţa îi era aproape la fel de formidabilă ca prezenţa, ca şi cum o gaură în lumină ar fi rămas acolo unde mai devreme se aflase silueta mătăhăloasă.

„Oare mi-am imaginat?" Mâinile încă-i tremurau, în timp ce revedea în minte faţa disproporţionată – un ochi cu cel puţin doi centimetri mai jos decât celălalt, gura răsucită ca şi cum şi-ar fi arătat colţii, nasul neverosimil de încovoiat. Nu, îl văzuse clar. Frica i se ghemui în piept. Trebuia să-l găsească pe David.

Străduindu-se să rămână calmă, Laurel trecu din cameră în cameră, căutându-l. Începu să intre în panică, pentru că părea să găsească pe toată lumea, *în afară* de el. Într-un final, îl reperă *într-un colţ al bucătăriei*, cu o gustare într-o mână şi cu o ceaşcă într-alta, discutând cu câţiva băieţi. Se apropie de el, cu o expresie fals liniştită pe chip.

–Pot să vorbesc puţin cu tine? întrebă ea cu un zâmbet crispat, conducându-l la câţiva metri de acolo. Se aplecă aproape de urechea lui. E un trol afară, spuse ea cu voce tremurândă.

Lui David zâmbetul îi pieri de pe buze.

–Eşti sigură? Suntem amândoi destul de stresaţi. Dar n-am mai văzut un trol de luni de zile.

Laurel îşi scutură capul aproape convulsiv.

–Sunt sigură, l-am văzut. Nu mă înşel. A venit după mine. Of! mârâi ea uşor. Cum am putut să fiu atât de proastă?

–Stai, stai! spuse David punându-i mâinile pe umeri. De unde ştii că a venit aici după tine? De ce te-ar ataca tocmai *acum,* din senin? N-are nici o logică.

–Ba are. Jamison mi-a spus că aşa o să se întâmple. Şi a avut dreptate! Lui Laurel îi tremurau mâinile, vorbirea i se dezlâna pe măsură ce teama i se cuibărea mai tare în piept. Am avut atâta grijă şi au venit în singura noapte în care am lăsat garda jos. Exact aşa cum a spus Jamison. Probabil că m-au urmărit şi au aşteptat să-mi uit trusa. Sunt musca, David. Sunt musca de două ori idioată!

–Ce muscă? Laurel, linişteşte-te. Nu are nici o logică ce spui. Nu ai trusa la tine?

–Nu! N-o am! Asta e problema. Am aruncat în geantă câteva chestii de care aveam nevoie şi am vrut să-mi iau rucsacul şi să-l las la tine în maşină, însă am uitat complet.

–Bun, spuse David, ducând-o mai departe de ceilalţi. Hai să ne gândim un moment. Ce ai la tine?

–Am două fiole cu ser monastuolo. Poate să-i adoarmă pe troli.

–Perfect, atunci n-ar trebui să avem probleme.

Laurel clătină din cap.

–Acţionează numai într-un spaţiu închis şi nu dintr-odată. E folosit la evadări, nu într-un asemenea caz. Dacă un trol intră în casă, jumătate dintre cei de aici ar fi morţi înainte ca serul să înceapă măcar să-şi facă efectul.

David trase adânc aer în piept.

–Deci ce facem?

–Trolii mă vor pe mine, însă i-ar omorî pe toţi cât ai zice peşte dacă ar considera că le foloseşte la ceva. Trebuie să-l ademenim departe de-aici şi repede.

–Unde să-l ademenim?

–La mine acasă, spuse Laurel, deşi ideea i se părea groaznică. Casa mea e un loc sigur. E protejată împotriva trolilor, iar santinelele sunt la post. E cel mai sigur loc din lume pentru noi în clipa asta.

–Dar....

–David, nu avem timp de discuţii.

David strânse din dinţi.

–OK. Am încredere în tine. Hai să plecăm!

Scoase cheile din buzunar.

–Eu conduc.

–Crede-mă, Laurel, sunt cât se poate de treaz.

–Nu-mi pasă, dă-mi cheile.

–Bine. Ce-i spun lui Chelsea?

–Că mă simt rău. De la ceva ce-am mâncat. Ştie că am un stomac ciudat.

–Bine.

Îi găsiră pe Chelsea şi pe Ryan dansând pe o melodie lentă. Chelsea îşi pusese capul pe umărul lui Ryan, iar el o ţinea strâns la piept.

–Hai să plecăm pur şi simplu, spuse Laurel. Nu vreau să-i întrerup.

David ezită.

–O ştii pe Chelsea. Îşi va face griji dacă pleci pur şi simplu. Se întoarse să se uite la ea. Ar putea să treacă pe la tine când se termină petrecerea, ca să vadă ce faci.

–Ai dreptate. Mă duc să-i spun.

Laurel se simţi prost să intervină, dar nu avea ce face. Îşi ceru exagerat de multe scuze şi o asigură pe Chelsea de trei ori că nu-i trebuia decât să se ducă acasă să se odihnească.

Chelsea zâmbi şi o strânse în braţe.

–Mulţumesc mult că ai venit. Ne vedem mai târziu.

Laurel o îmbrăţişă şi ea pe Chelsea, sperând din toate puterile că va reuşi să-i facă pe troli să o urmărească. Ar fi regretat tot restul vieţii dacă Chelsea sau oricine altcineva de la petrecere ar fi păţit ceva.

David o luă de mână şi se îndreptară către bucătărie.

–Uşa laterală a casei e mai aproape de maşina mea, spuse David, însă tot va trebui să alergăm puţin.

–Bine, să mergem.

Se opriră câteva secunde în faţa uşii din bucătărie şi David o strânse în braţe. Îi dădu un sărut scurt pe frunte şi o întrebă:

–Eşti gata?

–Da.

Amândoi traseră adânc aer în piept, apoi David o luă pe Laurel de mână şi deschise uşa.

–Fugi! şuieră el.

Fugiră ţinându-se de mână spre maşina lui David, aflată cam la cincisprezece metri depărtare. Ocoliră câteva maşini, deschiseră portierele şi săriră înăuntru.

–Crezi că ne-au văzut? îl întrebă ea în timp ce băga cheia în contact şi pornea motorul.

–Nu ştiu.

–Nu pot să plec dacă nu ne-au văzut.

–Şi ce propui? o întrebă David, scrutând întunericul pe geam.

Laurel trase repede aer în piept şi abia îndrăzni să se gândească la ce urma să facă. Deschise uşa, ca să-şi îndepărteze orice îndoială, se dădu jos de pe scaunul şoferului şi sări de câteva ori în sus, făcând semn cu mâna.

–Hei! Pe mine mă căutaţi?

O siluetă întunecată se ridică la vreo şase metri în faţa lor. Laurel scoase un ţipăt înăbuşit şi se aruncă în maşină, manevrând schimbătorul de viteze în marşarier. Trolul se năpusti spre ei. Farurile maşinii îi luminară hainele de marinar şi chipul înfricoşător. Lovi capota cu mâinile exact când schimbătorul nimeri marşarierul.

–Dă-i drumul! strigă David.

Laurel apăsă pe acceleraţie şi luă piciorul de pe frână atât de repede încât maşina se smuci violent în spate, aproape lovind camioneta parcată în spatele lor. Trolul se rostogoli la pământ acolo unde fusese maşina, însă se repunea deja pe picioare. Laurel schimbă în viteza întâi şi ieşi din parcare. David se răsuci în scaun, uitându-se pe fereastra din spate.

–David! ţipă Laurel. Uită-te la maşini! Nu pot să opresc la stopul din faţă.

David se întoarse la loc şi privi în întuneric în ambele direcţii. Când se apropiară de intersecţie, piciorul lui Laurel bâjbâi deasupra frânei.

–Liber! Pleacă!

Laurel apăsă pedala de acceleraţie, traversând intersecţia. Călcă apoi tare frâna, cotind de pe drumul spre casa lui Ryan pe şoseaua care mergea de-a lungul plajei. Maşina derapă şi cauciucurile protestară zgomotos, însă Laurel reuşi să menţină farurile în direcţia cea bună.

–Tocmai a cotit după noi, spuse David după mai puţin de zece secunde. E al naibii de rapid.

–Limita de viteză aici este de cincizeci. Cât pot s-o depăşesc? întrebă Laurel, căci acul vitezometrului se apropia deja de patruzeci şi cinci.

–Poliţiştii sunt ultima noastră grijă în seara asta, o linişti David. Poţi doar... Laurel, ai grijă!

O siluetă mătăhăloasă sări în faţa lor, oprindu-se în mijlocul drumului. Laurel călcă frâna şi maşina derapă în timp ce ea se lupta să păstreze controlul volanului. Patinară, evitând la limită creatura robustă, cu siguranţă un trol, şi părăsiră şoseaua, ajungând într-un şanţ de pe partea cealaltă. Maşina se clătină şi se opri. Roţile se învârteau inutil în noroi şi în pietriş.

David gemu, încercând să se îndrepte în scaun, după ce fusese aruncat peste torpedou. Laurel scrută întunericul, însă nu reuşi să desluşească nimic. Apoi privirea i se opri asupra lizierei pădurii, aflată la aproape o sută de metri depărtare.

–Pădurea, David, spuse ea repede. Trebuie să fugim în pădure.

–Nu ştiu dacă pot, zise David. M-am lovit foarte tare la genunchi!

–Ba poţi, David, strigă Laurel disperată. Trebuie! Hai!

Deschise uşa cu putere şi-l trase afară după ea. După câţiva paşi şchiopătaţi, David reuşi să se ţină pe picioare şi alergară ţinându-se de mână spre pădure.

–O să mă miroasă, spuse David. Genunchiul stâng îmi sângerează.

–Nici eu nu-s mai brează, spuse Laurel. Cu siguranţă că o să-mi miroasă floarea. Rămânem împreună. Fără discuţii.

Îşi dădu seama brusc de greşeala ei – trolii trebuie să fi venit după ea pentru că înflorise. Nu era nici o cale să scape de ei, nu acum, când puteau să ia urma parfumului ei inconfundabil. Ura faptul că lăsase garda jos cu atâta uşurinţă. Ea lăsase să se întâmple una ca asta.

În timp ce alergau, Laurel scotoci prin geantă şi scoase un set de fiole care, amestecate, ar fi compus serul monastuolo. Ştia că nu avea să aibă cine ştie ce efect în aer liber, însă trebuia să încerce ceva; poate reuşea să-i încetinească. Eşarfa i se desfăcu şi floarea îi ieşi la iveală în timp ce ea şi David goneau prin tufişuri, însă Laurel nu avea de gând să se oprească să o pună la loc; auzea un trol chiar în spatele ei şi încă unul apropiindu-se din dreapta. David se împiedică, trădat de genunchiul rănit, şi trolul dinapoia lor mârâi şi sări. Laurel simţi că o săgetează o durere puternică pe spate, la floare. Muşcându-şi buzele să nu ţipe, se întoarse şi, cu palma deschisă, sparse fiolele de monastuolo de fruntea trolului. Acesta se dădu înapoi, clătinându-se şi urlând de durere, cu mâinile imense pe faţă. Laurel sări într-o parte, simţind o durere atât de aprigă în spate, încât îi dădură lacrimile şi se luptă să învingă un val de greaţă.

Picioarele o dureau cumplit atunci când ajunseră la liziera pădurii pe coama dealului.

–Hai, David! îl grăbi ea.

Se năpusti în pădure, poticnindu-se. Crengile li se agăţau de haine şi le biciuiau pielea, zgâriindu-le feţele. Când ajunseră într-o poiană mică printre copaci se opriră brusc, dând roată de mai multe ori luminişului.

–Încotro? o întrebă David.

Un mârâit jos se auzi dintr-o parte.

–Pe acolo, spuse Laurel, arătând spre latura cealaltă.

Dar exact în aceeaşi clipă, încă un mârâit se auzi şi de acolo. Se răsuciră în loc, doar ca să zărească silueta întunecată a unui al treilea trol, a cărui respiraţie aburea în aerul rece de toamnă.

David o trase pe Laurel cu spatele la pieptul lui, strivind floarea dureros între ei. Încercau să nu scape trolii din ochi în timp ce se roteau, însă creaturile erau prea rapide, se învârteau de colo-colo, schimbau direcţia şi o luau în sens invers, înconjurându-i ca nişte rechini.

Scrâşnetul metalului frecat de metal umplu aerul şi sclipirea unui cuţit străluci în lumina lunii. Laurel simţi cum lui David i se taie respiraţia.

David o strânse iute la piept, după care păşi în faţă cu mâinile ridicate.

–Mă predau! strigă el tare. Luaţi-mă pe mine şi ei daţi-i drumul. E inofensivă.

Laurel gemu şi-l prinse de cămaşă, încercând să-l tragă înapoi, însă el continuă să păşească înainte.

Poiana se umplu de râsete răguşite.

–Inofensivă? se auzi o voce dură şi gravă. Cât de proşti crezi că suntem, fiinţă umană? Dacă cineva o să supravieţuiască în seara asta, cu siguranţă n-o să fie ea.

Înainte ca David să apuce să se răsucească spre Laurel, doi troli se puseră între ei. Unul dintre ei era mai înalt ca David şi avea hainele decolorate strânse pe umerii laţi. Celălalt era o femelă cocoşată, cu părul lung şi aţos, iar Laurel putu vedea chiar şi în lumina lunii că pielea albă ca varul îi era crăpată şi sângera la încheieturi. Laurel se străduí să nu închidă ochii în timp ce trolul cel înalt se apropie de ea cu cuţitul ridicat.

Capitolul 15

Laurel îşi acoperi capul cu braţele. Ar fi vrut ca David să fugă, să se salveze, deşi ştia că n-o va face. Apoi un zăngănit puternic îi reverberă în urechi şi îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama că era încă în viaţă.

Trolii răcneau şi mormăiau în timp ce-şi căutau atacatorul în jur. Cuţitele le fuseseră zvârlite la pământ de un disc ciudat, îngropat acum în trunchiul copacului din spatele lui Laurel, la cincisprezece centimetri deasupra capului ei. Laurel tremură de uşurare din tot corpul şi, pentru prima dată în viaţa ei, crezu că o să leşine, însă pericolul nu trecuse. Profitând de neatenţia temporară a trolilor, Laurel se lăsă pe burtă şi se târî spre marginea poienii. Ceva mare şi greu se trânti peste ea, trăgând-o din poiană în spatele unui copac mare. O mână îi acoperi gura în timp ce încerca să ţipe.

–Eu sunt, îi şuieră David în ureche.

David. Trăia şi el. Laurel îl cuprinse cu braţele, lipindu-şi urechea de pieptul lui, acolo unde-i auzea inima bătându-i cu putere. Era un sunet minunat.

–Crezi că putem să ne furişăm? întrebă ea cât putu de încet.

–Nu ştiu. Trebuie să aşteptăm momentul potrivit, altfel ne prind iar.

Laurel îl apucă strâns pe David de braţ când trolii începură să avanseze în direcţia lor, amuşinând. Laurel auzi un pocnet sec şi, înainte să apuce să ghicească ce era, mâna lui David o apăsă pe cap silind-o să se lase la pământ, iar el se întinse lângă ea. Laurel nici nu atinsese bine pământul cu burta, că o răpăială de focuri de armă umplu pădurea

cu ritmul său ascuţit şi sacadat. Laurel îşi astupă urechile cu braţele şi îşi lipi faţa de frunzele ude, încercând să estompeze sunetul împuşcăturilor şi, odată cu ele, un val de amintiri din toamna trecută.

Printre focuri se auziră schelălăieli de durere. Laurel ridică puţin capul şi îi văzu pe cei trei troli fugind în pădure, urmaţi de o ploaie de gloanţe.

–Laşii, rosti calm o voce joasă de femeie.

Laurel se ridică de pe jos cu gura uşor căscată.

–Puteţi ieşi, spuse silueta întunecată care se uita încă după troli. Nu se vor întoarce – păcat că n-am venit pregătită pentru o vânătoare adevărată.

Laurel şi David se ridicară tremurând. Laurel îşi trase bluza cât putu peste floare, înfiorându-se iar de durere. Desfăşurarea evenimentelor o făcuse să uite de rană; se întreba cât de grav o rănise trolul, însă trebuia să mai aştepte până să se poată examina. David vru să iasă de după copac, însă ea îl luă de mână, trăgându-l înapoi.

–Nu muşc, preciză femeia cu o voce clară.

Laurel îşi dădu seama că n-avea rost să mai stea ascunşi. Indiferent cine era femeia aceasta, ştia că erau acolo. Făcură câţiva paşi şovăielnici, depărtându-se de copac, ca să se uite pentru prima oară la cea care îi salvase. Era cu câţiva centimetri mai înaltă decât Laurel şi era îmbrăcată în negru din cap până în picioare, de la cămaşa cu mâneci lungi şi pantalonii de trening la mănuşile negre de piele şi cizmele de vânătoare. Doar ochelarii de soare ridicaţi neglijent pe cap ieşeau din tipar, împingând spre spate şuviţele roşcate, date cu gel, care-i înconjurau faţa şi se lăsau netede înapoi. Părea să aibă cam patruzeci de ani, era într-o formă excelentă, însă nu avea constituţia solidă a unui trol.

–Vă înţeleg că sunteţi neliniştiţi, zise femeia. Cel puţin după tot ce-aţi pătimit. Însă aveţi încredere în mine: sunt un personaj pozitiv.

Îşi ridică arma şi execută o serie întreagă de mişcări, pocnind-o din toate încheieturile înainte să o vâre la loc în tocul de la şold.

–Cine eşti? o întrebă Laurel direct.

Femeia zâmbi, dezvelindu-şi dinţii de un alb strălucitor în lumina lunii.

–Klea, răspunse ea. Klea Wilson. Iar voi?

–A fost... a fost, uau! David se bâlbâi, ignorând întrebarea. Ai fost uluitoare. Adică, ai venit şi ei pur şi simplu... ai văzut ce s-a întâmplat.

Klea se uită la el o vreme, cu o sprânceană arcuită.

–Mulţumesc, spuse ea sec.

–Cum ai...? începu David să întrebe, însă Laurel i-o tăie, smucindu-l rapid de braţ.

–Ce erau fiinţele alea? întrebă Laurel încercând să pară sinceră fără să fie prea falsă. Nu arătau... umane.

David se uită derutat la ea, însă o privire rapidă cu subînţeles îi şterse întrebarea de pe chip. În ciuda celor întâmplate, Laurel era hotărâtă să-şi păstreze calmul şi cel mai important lucru era să nu-i dezvăluie acestei străine ce era de fapt – chiar dacă ea ar fi fost, aşa cum pretindea, „un personaj pozitiv".

Klea ezită.

–Erau... hai să zicem că erau o specie de animale pe care n-aţi mai întâlnit-o până acum. Îşi încrucişă braţele la piept. Încă nu mi-aţi spus cum vă cheamă.

–David. David Lawson.

–David, repetă femeia, după care se întoarse către Laurel.

Laurel se întrebă dacă avea vreun sens să încerce să ascundă o asemenea informaţie. Dar oricum n-ar fi fost greu de aflat. Într-un final, murmură:

–Laurel.

Klea făcu ochii mari.

–Laurel Sewell?

Laurel ridică brusc privirea. De unde ştia femeia aceasta cine era?

–Ei bine, spuse Klea încet, aproape ca pentru sine, asta explică multe.

David o scoase pe Laurel din uimire, schimbând subiectul.

–De unde ai ştiut că eram...? şi arătă spre centrul poienei.

–Îi urmăresc pe... indivizii ăştia de câteva ore, spuse Klea. Abia când au început să vă urmărească maşina mi-am dat seama ce făceau. Mă scuzaţi că am ajuns cam la limită, însă nu alerg la fel de repede cum conduceţi voi. Noroc că v-au făcut să derapaţi atunci; altfel n-aş fi ajuns aici la timp.

–Cum ai...? începu Laurel.

–Ascultă, spuse Klea, nu putem să stăm aici şi să vorbim. Nu ştim cât de departe ar putea avea întăriri. Se apropie de copacul unde i se înfipsese discul de metal. Îl recuperă, după care se uită la David, întâlnindu-i privirea pentru prima oară. Vă deranjează dacă mă luaţi şi pe mine cu maşina? Vă duc într-un loc sigur şi acolo putem vorbi. Îşi întoarse privirea către Laurel. Trebuie să vorbim neapărat.

Instinctul îi spunea lui Laurel să nu meargă cu ea – să nu aibă încredere în Klea, oricine ar fi fost ea. Dar, pe de altă parte, femeia aceasta tocmai le *salvase* viaţa. Şi, în plus, David se repezise să accepte.

–Da. Sigur. Sigur că da! spuse el. Maşina mea... e la poalele – bine, ştii unde e. Binînţeles că pot să te iau cu maşina, numai că... hm, s-a cam înţepenit, însă...

David se opri şi o tăcere stânjenitoare umplu poiana.

Klea băgă discul de metal într-o teacă lată pe care o purta în spate.

–Mă gândesc că toţi trei putem să împingem maşina şi să o scoatem din şanţ. Haideţi!

Şi o porni cu paşi mari în josul dealului.

David se întoarse către Laurel şi-şi puse ambele mâini pe umerii ei.

–Eşti bine? o întrebă el, cercetându-i trupul cu privirea.

Laurel încuviinţă din cap. „Bine" poate că nu era cel mai bun cuvânt, însă era vie. El oftă uşurat şi o cuprinse în braţe, apăsându-i dureros cu mâna pe floare. Dar lui Laurel

nu-i păsă. Îşi ascunse faţa în umărul lui, dorindu-şi să poată izbucni într-un plâns de uşurare. Dar trebuia să mai aştepte.

–Mă bucur atât de mult că eşti bine, şopti el.

–Sunt vie, spuse ea sceptică. Nu ştiu cât de bine. Ţie ce-ţi fac genunchii?

David clătină din cap.

–Or să mă doară mult mai tare mâine, însă măcar pot să merg.

–Bun, zise Laurel, respirând încă puţin gâfâit. Apoi, amintindu-şi de prostia lui, îl pocni cu palma peste piept. Şi ce naiba a fost faza aia cu „mă predau", vru ea să ştie.

David rânji spăşit.

–Nu mi-a venit nimic altceva în cap.

–Să nu mai faci niciodată aşa ceva.

David nu spuse nimic câteva secunde bune, după care ridică din umeri şi se întoarse spre maşină.

–Hai să mergem, mai bine.

–Hei, spuse Laurel atingându-i obrazul. Du-te tu înainte, eu mai stau aici puţin, şopti ea. Trebuie să-mi leg floarea. Dar, spuse ea tăios, nu-i spune nimic femeii ăsteia. N-am încredere în ea.

–Tocmai ne-a salvat de troli, o contrazise David. E incredibilă!

–Nu-mi pasă! E o străină şi ştie ceva. N-ai voie să-i spui nimic! Pentru David lucrurile stăteau altfel, nu el era cel care avea ceva de ascuns. Acum du-te, nu trebuie să intre la bănuieli. Spune-i că mi-am scăpat geanta.

–Nu vreau să te las singură, spuse el hotărât.

–Nu durează mult, spuse Laurel. Trebuie să-mi leg floarea. Te rog, du-te. Se uită după noi. Klea ajunsese la poalele dealului şi privea spre ei prin întuneric. O să se întoarcă dacă nu te vede mai repede.

David o strânse tare şi prelung de mână, după care se îndreptă şovăielnic spre lizieră şi o luă în josul dealului.

Laurel îşi dezlegă nodul din jurul taliei şi îndoi petalele. Locul acela de pe spinare o durea în continuare ca o rană

deschisă. Scrâşni din dinţi şi strânse tare petalele. Îşi trase cămaşa înapoi peste floare şi se grăbi să iasă din pădure, încercând să nu fugă. Coborî căutându-şi calea cu atenţie în lumina difuză a lunii şi trebui să-şi înăbuşe un ţipăt când se împiedică şi se trezi faţă în faţă cu un trol. Sări înapoi şi se ridica clătinându-se, în picioare când realiză că trolul nu se mişca. Se strecură înapoi aproape de el şi îşi dădu seama că era trolul care primise doza de ser monastuolo în faţă. Se pare că existau şi excepţii la ineficienţa lui în aer liber.

Avea doar câteva secunde la dispoziţie să decidă. Klea avea să vrea să-l vadă pe trolul inconştient, poate să-l şi omoare. Însă dungi de un roşu aprins traversau chipul trolului acolo unde serul îl stropise şi-l arsese; Klea avea să-şi dea seama că Laurel şi David îi făcuseră ceva. Şi, dacă într-adevăr ştia ceva despre Laurel, lucrul acesta n-ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Laurel nu putea să o înştiinţeze pe Klea de prezenţa trolului fără să dezvăluie şi faptul că folosise poţiunea. Se ridică tremurând şi continuă să coboare dealul fără să se uite înapoi, întrebându-se cât avea să dureze efectul serului. Cu cât mai repede plecau de aici, cu atât mai bine.

Maşina lui David era tot acolo, cu cauciucul din faţă îngropat în noroi, cu farurile aprinse în noaptea întunecată şi cu portiera deschisă.

–E vârâtă destul de adânc în noroi, spuse Klea, ridicând scurt privirea pentru a-i arăta lui Laurel că o văzuse, dar cred că noi doi o putem împinge, David. Întinse mâna şi-i împunse braţul. Pari un tip puternic.

David îşi drese glasul, ca şi cum avea de gând să spună ceva, însă nu-i ieşi nimic.

–Laurel, conduci tu? întrebă Klea suflecându-şi mânecile.

Aşezându-se pe scaunul şoferului, Laurel privi cum David merge după Klea în spatele maşinii şi-şi fixează mâinile pe capota din spate. Încă nu ştia ce să creadă. Cu cinci minute în urmă crezuse că viaţa ei s-a sfârşit şi, fără Klea, cu siguranţă asta s-ar fi întâmplat. Aşa că acum ce aveau să facă? Să o abandoneze pe marginea drumului pe femeia care le salvase

vieţile doar pentru că cine ştie de unde ştia cum o cheamă pe Laurel? Nu le rămânea decât să o ducă acolo unde voia să meargă. După ce reuşeau să scoată maşina din noroi, evident. Dar toată povestea asta era prea ciudată. Laurel şi-ar fi dorit să fi avut mai mult timp să reflecteze.

Trase de volan, în timp ce David şi Klea împingeau. După câteva încercări, maşina se mişcă uşor şi Laurel dădu cu spatele ca să o aducă înapoi pe şosea. După ce trase frâna de mână, coborî şi se apropie de David şi Klea, care studiau maşina, evaluându-i stricăciunile. De fapt, Klea studia maşina, în timp ce David se holba la ea.

–În mod clar i-ar prinde bine un spălat, spuse Klea, dar se pare că n-ai rămas cu suvenire.

–Cu atât mai bine, zise Laurel.

–Deci, întrebă Klea ferindu-se de lumina farurilor, mergem?

David şi Laurel schimbară o privire, iar Laurel dădu din cap. Nu exista nici o modalitate de a-i sugera fără cuvinte că la nici cincisprezece metri depărtare zăcea un trol inconştient.

Se urcară în maşină. David se grăbi să le deschidă portierele ca şi cum ar fi fost o noapte oarecare şi plecară. Între Laurel şi David avusese loc o ceartă tăcută, în urma căreia ea rămase la volan.

Klea o îndruma.

–E cam la un kilometru şi jumătate de aici, spuse ea. Ne mutăm constant tabăra. Singurul motiv pentru care vă las s-o vedeţi în seara asta este că mâine va fi în altă parte.

–Ce fel de tabără? întrebă David.

–O să vedeţi, spuse Klea. Întoarce aici.

–Nu văd nici un drum, zise Laurel.

–Nici nu trebuie. Coteşte şi-ai să-l vezi.

Laurel dădu stoică din cap şi roti volanul spre dreapta. După un pâlc de tufişuri văzu nişte şleauri vagi. Se aşeză pe ele şi conduse printr-o perdea subţire de crengi care zgâriau portierele şi ferestrele. Dar, imediat, se trezi cu roţile pe două poteci paralele, în mod clar create nu cu multă vreme în urmă.

–Mişto, spuse David aplecându-se înainte în scaun.

Merseră în linişte cam un minut pe drumul întunecat şi îngust. Laurel era din ce în ce mai sigură că se îndreptau spre o capcană. De nu şi-ar fi uitat rucsacul acasă! Apoi drumul coti brusc spre dreapta, dezvăluind trei rulote într-un cerc bine luminat. În faţa a două dintre ele erau parcate două camionete negre cu roţi uriaşe. Ferestrele lor fumurii reflectau lumina câtorva proiectoare montate pe nişte stâlpi înalţi, care umpleau tabăra într-o strălucire albă. De o parte şi de alta a intrărilor în rulote erau agăţate lămpi mai mici. Chiar în afara zonei luminate se aflau doi cai maro priponiţi de un stâlp, iar pe o masă de picnic din aluminiu zăceau întinse diverse săbii şi arme mari. O senzaţie teribilă de gol în stomac îi semnală lui Laurel că ea şi David tocmai intraseră într-o mare belea.

–Uau! exclamă David.

–Nicăieri nu-i mai bine ca acasă, spuse Klea ironic. Bine aţi venit!

Coborâră cu toţii din maşină şi se îndreptară spre tabără – Klea cu îndrăzneală, Laurel şi David mai şovăielnic. Câţiva oameni se agitau în toate părţile, ocupaţi cu diverse treburi, şi abia dacă se uitară la Laurel şi David. Ca şi Klea, majoritatea erau îmbrăcaţi în negru.

–Laurel, David, aceasta este echipa mea, spuse Klea arătând spre cei din jur. Suntem puţini, însă muncim din greu.

David făcu un pas spre un cort alb şi jos care strălucea din interior ca şi cum ar fi fost luminat pe dinăuntru de zeci de lămpi.

–Aici ce ai? întrebă el lungindu-şi gâtul, în timp ce un om intra în cort, lăsând preţ de un moment o rază puternică de lumină să acopere toată clădirea, înainte să lase pânza să cadă în urma lui.

–Aş putea să vă spun, dar apoi ar trebui să vă omor, zise Klea pe un ton vag serios, care o făcu pe Laurel să se simtă stânjenită. Klea se opri lângă una dintre camionetele negre şi

scoase din remorcă o geantă kaki. Haideţi aici, îi îndrumă ea către o masă de picnic poziţionată aproape de centrul taberei.

Laurel se agăţă de mâna lui David. Dacă tot erau acolo, puteau măcar să incerce să afle cât mai multe. În nici un caz nu ar fi putut să fugă de aici. Laurel nu ştia dacă se afla acum într-un pericol mai mare sau mai mic decât atunci când îi urmăriseră trolii.

Se aşezară. Klea scoase un plic gros din geantă şi-şi coborî ochelarii de pe cap peste ochi. Tabăra era, ce-i drept, puternic luminată, însă lui Laurel gestul i se păru ciudat de melodramatic. Klea răsfoi conţinutul plicului şi scoase o fotografie lucioasă pe care i-o dădu lui Laurel.

–Ce ştii despre omul acesta? o întrebă ea.

Laurel privea chipul înfricoşător al lui Jeremiah Barnes.

Capitolul 16

Stăpânindu-şi un fior, Laurel se uită încremenită la chipul care-i bântuise coşmarurile timp de aproape un an. Mâna ei, ţinând-o pe a lui David, se strânse convulsiv.

–Îl caut de mulţi ani... spuse Klea. Pe el şi pe alţii ca el. Însă ultima oară când am dat de el – acum câteva luni –, avea în buzunar o carte de vizită cu nişte nume pe ea. Îşi ridică privirea către Laurel. Unul dintre ele era al tău.

Lui Laurel începură să-i tremure mâinile la gândul că Barnes îi purta numele cu el peste tot.

–Şi tu pur şi simplu mi-ai notat numele şi l-ai lăsat în plata Domnului?

Laurel îşi păstra calmul, însă se simţea clar că vorbea printre dinţi.

–Nu... chiar. Klea se uită de la poză la Laurel şi de la Laurel la poză, apoi se aplecă şi băgă fotografia înapoi în plic. Era... mai puternic decât ne-am aşteptat noi. A evadat.

Laurel dădu uşor din cap, străduindu-se să nu mai tremure. În ciuda spuselor lui Jamison, Laurel se agăţase de speranţa că Barnes murise cu adevărat atunci când fusese împuşcat cu un an în urmă. Însă acum avea dovada – o dovadă de necontestat – că rămăsese în viaţă. Şi că era pe urmele ei.

–Nu pari surprinsă. Deci îl cunoşti?

„Minte-o, minte-o, minte-o!“ îi spunea instinctul lui Laurel. Dar ce folos? Se schimbase la faţă în clipa în care-l recunoscuse pe Barnes. Era prea târziu ca să nege.

–Oarecum. Am avut un conflict cu el anul trecut.

–Nu mulţi oameni scapă dacă au conflicte cu tipul ăsta.

Tonul vocii era indiferent, însă întrebarea pe care o insinua Klea era evidentă. „Cum de eşti încă în viaţă?“

Laurel se gândi instant la Tamani şi aproape că zâmbi. Se sili să privească în jos, la un punct fix de pe masă.

–Pur şi simplu am avut noroc, spuse ea. A lăsat arma jos când nu trebuia.

–Aha! Klea dădu din cap, aproape cu înţelepciune. Gloanţele pe ţeavă reprezintă cam singurul lucru de care se teme omul acesta. Dar ce treabă a avut cu tine?

Laurel se uită la ochelarii Kleei şi-şi dori să-i fi putut vedea ochii. Trebuia să inventeze ceva – orice – ca să ascundă adevărul.

–Poţi să-i spui, zise David după o pauză lungă.

Laurel îi aruncă o căutătură urâtă.

–L-au vândut deja; nu vi-l mai poate lua nimeni.

Despre ce vorbea? Mâna lui îi strânse coapsa cu subînţeles, însă poveştile inventate erau specialitatea lui David – Laurel nu se pricepea deloc să mintă. Nu-i rămânea decât să-i facă jocul. Îşi acoperi faţa cu mâinile şi se sprijini de pieptul lui David, prefăcându-se prea afectată ca să poată vorbi.

–Părinţii ei au găsit un diamant când... renovau casa, explică David.

Laurel spera ca pauza aceea scurtă să fi trecut neobservată.

–Era imens. Tipul ăsta a încercat să o răpească pe Laurel pentru a cere o răscumpărare sau ceva de genul ăsta. David o mângâie pe umăr şi pe spate. A fost o experienţă traumatizantă, o asigură el pe Klea.

„David, eşti genial."

Klea dădea uşor din cap.

–E foarte logic. Trolii au fost mereu vânători de comori. Prin natura lor şi pentru că au nevoie de bani ca să se integreze în lumea noastră.

–Troli? întrebă David, făcând pe prostul. Adică troli din ăia care trăiesc sub poduri şi se transformă în piatră la lumina soarelui? Asta erau creaturile alea?

–Am spus troli? se miră Klea, arcuind comic sprâncenele peste marginile ochelarilor. Ups! Ei bine – oftă, scuturând din cap –, presupun că, dacă tot i-aţi văzut, ar fi bine măcar

să ştiţi ce sunt cu adevărat. Se uită la Laurel, care se ridicase din nou, ştergându-şi lacrimile prefăcute. E bine că părinţii tăi au vândut diamantul. Cel puţin acum, Barnes n-o să-i mai vâneze. Totuşi, spuse ea, se pare că eşti un punct permanent pe radarul lui. Nu se poate ca trolii ăia să fi fost la petrecerea ta în seara asta din întâmplare. Klea tăcu o clipă. Nu cred în coincidenţe atât de mari.

–Ce ar putea să mai vrea de la mine acum? întrebă Laurel, schimbând o privire rapidă cu David. Nu mai avem diamantul.

–Răzbunare, răspunse Klea simplu. Se întoarse către Laurel, care îi simţi intensitatea privirii chiar şi prin ochelari. Cred că e singurul lucru pe care trolii îl iubesc mai mult decât comorile.

Laurel îşi aminti că Jamison îi spusese aproape acelaşi lucru în ultima ei zi în Avalon. Părea oarecum absurd să găseşti şi adevăr printre atâtea minciuni.

Klea băgă mâna în geantă, scoase o carte de vizită mică şi gri şi i-o întinse lui Laurel, care o luă şovăielnică.

–Aparţin unei organizaţii care... caută... fiinţe supranaturale. În general troli, pentru că sunt singurii care încearcă să se infiltreze în societatea umană. Ceilalţi evită, în marea lor majoritate, acest lucru cu orice preţ. Aceasta este echipa mea, însă organizaţia noastră este internaţională. Se aplecă în faţă. Cred că eşti într-un mare pericol, Laurel. Suntem gata să-ţi oferim ajutorul nostru.

–În schimbul a ce? întrebă Laurel, încă suspicioasă.

O schiţă de zâmbet apăru pe buzele femeii.

–Barnes mi-a scăpat o dată. Nu e singurul care are nişte socoteli de încheiat.

–Vrei să te ajutăm să-l prinzi?

–Sigur că nu, spuse Klea scuturându-şi capul. Nişte copii nepregătiţi ca voi? Aţi sfârşi doar prin a fi ucişi. Şi, fără supărare, dar sunteţi cam... mici.

Laurel deschise gura să riposteze, însă David o ciupi tare de picior şi ea-şi înghiţi vorbele.

Klea mai scoase o hârtie din geantă; de data asta era o hartă a oraşului Crescent City.

–Aş vrea să pun nişte paznici în jurul casei tale – şi la tine, David, pentru orice eventualitate.

–N-am nevoie de paznici, spuse Laurel, gândindu-se la santinelele care staţionau aproape de casa ei.

Klea tresări.

–Poftim?

–N-am nevoie de paznici, repetă Laurel. Nu vreau.

–Serios, Laurel. E vorba despre siguranţa ta. Sunt convinsă că părinţii tăi ar fi de acord. Aş putea să vin să vorbesc cu ei dacă vrei.

–Nu! Laurel îşi muşcă buzele când doi dintre oamenii care lucrau aproape de ei se opriră şi se uitară la ea. Acum trebuia să le spună adevărul. Ei nu ştiu nimic despre trol, recunoscu ea. Nu le-am spus niciodată nimic. M-am întors înainte să-şi dea seama că plecasem.

Klea râmji.

–Serios? Eşti o fată curajoasă, nu-i aşa? Laurel se stăpâni să-i arunce Kleei o privire urâtă, dar cu mare greutate. Dar acum serios, Laurel. Crescent City a fost vizitat cam des de troli în ultima perioadă. Mult mai des decât îmi convine mie. Din fericire, continuă ea cu o umbră de amuzament în glas, avem de-a face cu nişte fiinţe care sunt uşor de... oprit. Klea îşi frecă tâmplele un moment. Nu ca alte făpturi pe care am avut ocazia unică să le vânez.

–Alte făpturi?

Klea încetă să-şi mai frece tâmplele şi se uită la David cu o expresie tăioasă.

–Oh, David, câte lucruri am văzut! Există pe lume mai multe ciudăţenii decât îndrăznim să ne imaginăm.

David făcu ochii mari şi deschise gura să vorbească.

–Dar mă tem că nu avem timp să discutăm în seara asta, spuse Klea, tăindu-i entuziasmul. Se uită apoi spre Laurel. Aş vrea să te mai gândeşti la oferta mea, adăugă ea cu seriozitate. Probabil pentru că ai reuşit să scapi teafără din ultima confruntare, mi-e teamă că subestimezi creaturile acestea. Sunt rapide, viclene şi incredibil de puternice. Nouă ne-a fost greu să le ţinem piept, şi suntem profesionişti antrenaţi pentru aşa ceva.

–Atunci de ce-o faceţi? o întrebă Laurel.

–Cum adică de ce? Pentru că sunt *troli*! Îi vânez ca să-i protejez pe oameni, aşa cum te-am protejat pe tine în seara asta. Klea ezită, apoi reluă. Acum ceva timp am pierdut totul... *totul*... din cauza unor monştri inumani ca ei. Misiunea mea în viaţă este să pun capăt suferinţei pe care o provoacă. Tăcu o vreme, după care îşi aţinti din nou privirea asupra lui Laurel. E un vis îndrăzneţ, ştiu, însă, dacă nimeni nu încearcă, n-o să se întâmple niciodată. Te rog să ne ajuţi *lăsându-ne* să te ajutăm.

–Nu am nevoie de gărzi de corp sau de orice îmi oferi tu, insistă Laurel.

Ştia că părea capricioasă, însă nu avea ce altceva să spună. Santinelele zâne erau una, însă aşa ceva? Străina aceasta, cu tabăra ei militărească şi cu armele ei – Laurel nu voia ca ea să dea peste adevăraţii ei păzitori. Cu cât mai repede plecau de acolo, cu atât mai bine.

Klea strânse din buze.

–Bine, spuse ea încet, dacă aşa simţi. Dar, dacă te răzgândeşti, uite cartea mea de vizită. Se uită de mai multe ori când la David, când la Laurel. Mi se pare corect să-ţi spun totuşi că o să fiu cu ochii pe voi. Nu vreau să vi se întâmple nimic. Păreţi copii buni. Se opri cu degetul la bărbie, gândindu-se câteva secunde. Înainte să plecaţi, spuse ea încet, am ceva pentru voi. Şi sper că veţi înţelege motivele pentru care vi le dau, la fel ca şi cererea de a le ascunde. Mai ales de părinţii voştri.

Lui Laurel nu-i plăcură vorbele acestea.

Klea îi făcu semn unui bărbat care trecea, iar acesta îi aduse o cutie mare. Ea cotrobăi timp de câteva secunde, apoi scoase două pistoale în tocuri negre de pânză.

–Nu anticipez că veţi avea nevoie de ele, spuse ea, întinzând câte unul fiecăruia. Dar, dacă nu sunteţi de acord cu paznicii, atunci măcar atât să fac pentru voi. Prefer să fiu prea prudentă decât... hm, moartă.

Laurel se uită la arma pe care Klea i-o întinse cu patul înainte. Observă cu coada ochiului că David o luase pe a lui fără să ezite şi murmurase „Super!", însă ea rămase cu privirea pironită asupra pistolului. Întinse mâna foarte

încet şi atinse metalul rece. Nu arăta chiar la fel cu arma pe care o îndreptase spre Barnes anul trecut, însă, atunci când apucă patul între degete, avu aceeaşi *senzaţie*. Prin cap îi fulgerară imagini cu Barnes, toate atinse de culoarea stacojie a sângelui – sângele lui David pe braţul ei, sângele ce ţâşnise din umărul lui Barnes când îl împuşcase şi, cel mai rău, privirea de pe chipul lui Tamani atunci când fusese împuşcat, de două ori, cu o armă nu foarte diferită de aceasta.

Laurel îşi trase mâna înapoi, ca şi cum s-ar fi ars.

–Nu-l vreau, spuse ea încet.

–Şi asta îţi face cinste, spuse Klea calmă. Dar eu tot cred...

–Am spus că nu-l vreau, repetă Laurel.

Klea îşi strânse buzele.

–Serios, Laurel...

–Îl iau eu deocamdată, spuse David, întinzând mâna spre al doilea pistol. O să discutăm altă dată despre asta.

Klea se uită la David, însă expresia feţei îi era impenetrabilă în spatele acelor ochelari stupizi.

–Presupun că e în regulă.

–Dar... începu Laurel.

–Hai, spuse David pe un ton blând şi delicat. E aproape miezul nopţii; părinţii tăi se vor îngrijora. O înconjură cu braţul şi o conduse înspre maşină. A, spuse el oprindu-se şi întorcându-se spre Klea, mulţumim. Mulţumim pentru tot.

–Da, mormăi Laurel fără să se întoarcă. Mulţumim.

Se grăbi să ajungă la maşină şi intră înainte ca David să apuce să-i deschidă portiera. O durea spatele acum şi nu voia decât să scape de Klea şi de tabără şi să ajungă acasă. Porni maşina înainte ca David să apuce să intre şi, în momentul în care el îşi puse centura de siguranţă, dădu cu spatele şi întoarse. Conduse înapoi pe drumul provizoriu cât îndrăzni de repede şi o privi pe Klea în oglinda retrovizoare până la prima curbă, când îi dispăru din vedere.

–Uau! exclamă David când intrară pe autostradă.

–Ştiu, fu Laurel de acord.

–Femeia asta e incredibilă!

–Poftim?

Nu asta gândea Laurel. Dar David era deja atent la altceva. Scoase arma pe care i-o dăduse Klea şi îi desfăcu tocul.

–David! Nu-l scoate, spuse Laurel, încercând să se uite în acelaşi timp la David, la pistol şi la drum.

–Nu-ţi face griji. Mă pricep. Scoase arma şi o întoarse în mâini. SIG SAUER, spuse el.

–Sig şi mai cum?

–SAUER. E o marcă. E un pistol foarte bun. Şi scump, adăugă el. Deşi nici pe departe la fel de mişto ca al Kleei. L-ai văzut? Era automat. Pariez că era un Glock optsprezece.

–Alo! La telefon David, din Asociaţia Americană a Deţinătorilor de Arme, spuse Laurel ţâfnoasă. De unde ai apărut? Nu ştiam că eşti aşa pasionat de puşti.

–Tata are câteva, spuse el absent, pipăind încă patul pistolului. Când eram mai mic, înainte să se despartă, mergeam uneori la vânătoare. Mă mai duce şi acum să trag la poligon, câteodată, când mă duc la el în vizită. Trag destul de bine, să ştii. Mama nu e prea încântată; preferă microscopul. Presupun că e încă un motiv pentru care se vede că nu erau meniţi să fie împreună.

David trase de ţeavă, şi Laurel auzi un clic.

–Ai grijă! ţipă ea.

–E pusă piedica, nu-ţi face griji. Mai apăsă pe ceva şi scoase muniţia. Încărcător extralung, spuse el, înşirând caracteristicile pe acelaşi ton pe care tatăl ei ar fi făcut inventar. Zece gloanţe în loc de opt. Scoase un glonţ şi-l ridică spre geam. Calibru de patruzeci şi cinci. David scoase un fluierat. Gloanţele astea sfâşie în carne vie.

Cuvintele îi sunau în cap lui Laurel ca un disc grotesc, stricat. „Calibru de patruzeci şi cinci, încărcător extralung, carne vie. Calibru de patruzeci şi cinci, încărcător extralung, zece gloanţe, carne vie."

–Ajunge, spuse Laurel printre dinţi.

Apăsă cu putere pe frână şi opri pe marginea drumului.

David se uită la ea cu un amestec de confuzie şi aproape un soi de frică.

–Ce e?

–Cum adică ce e?

–Ce s-a întâmplat?

Tonul lui inocent şi sincer îi dădu de înţeles lui Laurel că el habar n-avea de ce ea e supărată.

Laurel îşi încrucişă mâinile peste volan şi-şi lăsă fruntea pe braţe. Trase adânc aer în piept de câteva ori şi se strădui să rămână calmă. David nu spuse nimic, aşteptă pur şi simplu ca ea să-şi revină şi să-şi pună ordine în gânduri.

Într-un final, Laurel rupse tăcerea.

–Nu cred că înţelegi ce înseamnă toate astea pentru mine. Cum David nu răspunse, ea continuă: Oamenii ăştia ne urmăresc acum. Poate că ne-au urmărit mereu, nu ştiu. Şi, ca să-ţi spun drept, cred că *tu* vei fi mai în siguranţă decât mine. Dar de unde ştii că nu vânează şi zâne?

David pufni, nevenindu-i să creadă.

–Ei, hai, nu-mi imaginez că ar face aşa ceva.

–Nu-ţi imaginezi? întrebă Laurel, întorcându-se cu faţa spre David.

Era extrem de serioasă.

–Sigur că nu.

Dar vocea lui David suna deja mai puţin încrezătoare.

–A spus vreodată de ce vrea să-i prindă pe troli? Sau, mai bine spus, să-i omoare?

–Pentru că ei încearcă să ne omoare *pe noi*.

–N-a spus asta. A spus că vrea să-i omoare doar pentru că sunt troli.

–Şi ăsta nu-i un motiv suficient?

–Nu. Nu poţi vâna ceva doar pentru că este ceea ce este sau pentru ceea ce ţi-au făcut alţii asemănători. N-am de unde să ştiu că nu există troli buni, la fel cum n-am de unde să ştiu că nu există şi zâne rele. Faptul că vânează ce trebuie nu înseamnă că o şi face din motive justificate.

–Laurel, spuse David calm, punându-i o mână pe umăr, te legi de cuvinte. Chiar cred că faci din ţânţar armăsar.

–Asta pentru că eşti om. Iar pistolul ăla de care tu eşti aşa de impresionat... Eu nu pot fi la fel de impresionată, pentru că mă tem că va fi îndreptat către *mine* într-o zi, dacă ea află ce sunt.

David se opri, stupefiat.

–N-aş lăsa niciodată să se întâmple una ca asta.

Laurel râse ascuţit.

–Oricât de mult îţi apreciez pornirea, tu chiar crezi că ai putea s-o opreşti? Pe ea şi pe toţi – nici nu ştiu cum să le spun – ninja aceia care lucrează pentru ea? Laurel îşi împleti degetele într-ale lui. Am mare încredere în tine, David, dar mă îndoiesc că te pricepi să opreşti gloanţele.

David oftă.

–Pur şi simplu detest senzaţia asta de neputinţă. Una e să-mi iau propria viaţă în mâini – David chicoti ironic –, căci sunt un adolescent nebun; asta facem tot timpul. Apoi deveni serios şi tăcu preţ de câteva momente. Dar e cu totul altceva ca tu să fii în pericol sau Chelsea, sau Ryan, sau toţi ceilalţi de la petrecere. Lucrurile au devenit foarte ameninţătoare în seara asta, Laurel. Mi-a fost teamă. David râse. Nu, teamă e puţin spus, am fost îngrozit.

Laurel privi în poală şi-şi răsuci marginea bluzei între degete.

–Îmi pare rău că te-am implicat în asta.

–Nu asta am vrut să spun. Sunt fericit că m-ai implicat. David o prinse de ambele mâini şi o ţinu aşa până când ea îşi ridică privirea spre el. Sunt fericit să fac parte din lumea ta. Şi, în ciuda faptului că aproape am murit anul trecut, acela a fost cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Râse. Poate în afară de ce s-a întâmplat în seara asta. Îi ridică mâinile la buze şi le sărută pe fiecare. Te iubesc pentru ceea ce eşti şi te iubesc *pe tine*.

Laurel zâmbi discret.

–Pur şi simplu cred că avem nevoie de ajutor.

–Suntem ajutaţi, insistă Laurel. Zânele santinele îmi păzesc casa de şase luni.

–Dar în seara asta unde erau? întrebă David, ridicând tonul. N-au fost aici. *Klea* a fost. Că-ţi place sau nu, ea ne-a salvat şi cred că şi-a câştigat oarecare încredere din partea noastră.

–Adică vrei să ne întoarcem şi să-i spunem totul? Să-i spunem că sunt o zână şi că acesta este adevăratul motiv pentru care Barnes se află pe urmele mele? îl întrebă Laurel aprinsă.

David îi prinse mâinile şi i le strânse într-ale sale. Întotdeauna făcea asta ca să o liniştească. Ea îşi aţinti privirea asupra palmelor împreunate şi trase adânc aer în piept de câteva ori.

–Sigur că nu, spuse David încet. Nu are rost să ştie mai mult decât ştie deja. Pur şi simplu cred că ar trebui să ai încredere în ea măcar atât cât să accepţi un oarecare ajutor din partea ei. Fără paznici, spuse el înainte ca Laurel să apuce să protesteze, dar ce-i aşa de rău dacă vrea să fie cu ochii pe noi când nu suntem la tine acasă?

–Mai nimic, presupun, bombăni ea.

–Am pus o grămadă de oameni în pericol în seara asta, Laurel. Ştiu că vei avea mai multă grijă pe viitor, însă, în caz că se mai întâmplă ceva asemănător, nu-ţi doreşti – David ridică pistolul care arăta perfect în tocul ei – încă o metodă de apărare?

–Dar asta să fie cea mai bună cale? Femeia asta tocmai a înarmat doi minori, David. Ai idee cât de ilegală e chestia asta?

–Dar este pentru binele nostru! Legea n-ar înţelege nimic din toate astea. Trebuie să ne purtăm singuri de grijă. David tăcu o clipă. Nu ţi-ai făcut atâtea griji în privinţa legalităţii când Tamani i-a ucis pe trolii aceia anul trecut.

Laurel nu spuse nimic o vreme. Apoi se îndreptă şi-l privi în ochi.

–David, tu ai împuşcat vreodată pe cineva?

–Sigur că nu.

–Dar măcar ai îndreptat vreodată arma către cineva?

El clătină din cap.

–Ai văzut vreodată pe cineva împuşcat?

De data aceasta, David clătină din cap foarte încet, cu un aer serios.

–Ei bine, eu le-am făcut pe toate trei, spuse Laurel bătându-se cu degetele în piept. După ce-am scăpat de Barnes am avut coşmaruri aproape în fiecare noapte. Şi acum mai am uneori.

–Şi eu am. M-a speriat de moarte.

–Te-a speriat pe tine *Barnes,* David. Pe mine ştii ce mă sperie în coşmarurile mele? Eu. Mă sperii de moarte *de mine însămi.* Pentru că *eu* am luat arma şi *eu* am împuşcat pe cineva.

–Ai fost nevoită.

–Crezi că are vreo importanţă? Nu contează de ce. Realitatea este că am făcut-o. Şi sentimentul acela nu se uită niciodată. Momentul în care arma are recul şi vezi sângele ţâşnind pe cel din faţa ta. Nu se uită niciodată, David. Aşa că îmi cer scuze că nu pot fi la fel de încântată ca tine să retrăiesc experienţa.

David tăcu o bucată bună de timp.

–Îmi pare rău, şopti el din nou. Nu m-am gândit la asta. Tăcu şi oftă, frustrat. Dar nici tu nu înţelegi cu adevărat. Tu ai zâne santinele şi poţiuni magice. Eu nu am nimic. Poţi să încerci măcar să înţelegi de ce mă simt mai în siguranţă dacă am şi eu o metodă de apărare?

–Un pistol te face să te simţi mare şi puternic, nu? ripostă Laurel.

–Nu! Nu mă face să mă simt puternic, sau mai bărbat, sau orice alte prostii mai spun oamenii în filme. Însă mă face să simt că fac ceva. Că ajut într-un fel. E chiar atât de greu de înţeles?

Laurel vru să spună ceva, însă închise gura. David avea dreptate.

–Presupun că nu, mormăi ea.

–Şi, în plus, spuse David, schiţând un zâmbet larg, ştii ce pasionat sunt de tehnologie. Microscoape, calculatoare, arme – toate îmi plac.

Trecură câteva secunde, dar apoi Laurel zâmbi discret.

–Asta cu siguranţă e adevărat. Mi-aduc aminte cum ai făcut pe investigatorul cu mine când am înflorit anul trecut.

Râseră amândoi – genul acela de râs care nu te face fericit, dar cel puţin te face să te simţi mai bine.

Capitolul 17

Parcară pe aleea lui Laurel şi, după un moment de ezitare, deschiseră portierele şi o luară la fugă spre casă. Imediat ce ajunseră înăuntru, Laurel se întoarse şi trânti uşa – puţin cam tare –, iar izbitura răsună în casa întunecată.

–Laurel?

Tresăriră amândoi şi se întoarseră spre balustrada scării, de unde mama lui Laurel se uita la ei cu ochi somnoroşi.

–S-a întâmplat ceva? Ai trântit uşa.

–Scuze, mamă. Din greşeală. N-am vrut să te trezim.

Ea făcu semn cu mâna că nu era nici o problemă.

–Eram trează. S-au bătut nişte animale în spatele casei, cred că erau nişte câini sau aşa ceva. De câte ori adormeam o luau de la capăt. Am coborât să-mi fac un ceai şi acum s-a făcut linişte. Sper că de tot, de data asta.

David şi Laurel se uitară unul la altul. Ea se îndoia foarte tare că în spatele casei se luptaseră nişte *câini*.

–V-aţi distrat?

–Poftim? o întrebă Laurel derutată.

–La petrecere. A fost frumos?

Laurel aproape că uitase.

–Da, zise ea, silindu-se să pară bucuroasă. A fost super. Casa lui Ryan e absolut minunată. Şi imensă, adăugă ea, sperând să nu pară prea falsă. Poţi te culci la loc, spuse ea repede. Eu şi David am vrea ne uităm la un film acum. E în regulă?

–Presupun că da, zise mama, căscând. Să daţi încet totuşi, da?

–Da, sigur, spuse Laurel trăgându-l pe David spre camera în care avea video.

–Bătăi între câini? întrebă David sceptic, după ce auzi uşa mamei ei închizându-se.

–Ştiu, spuse Laurel, îngrijorată. Trolii au avut de lucru în seara asta.

Trase cu ochiul printre jaluzele, scrutând întunericul. Ştia că n-avea cum să vadă nimic, dar încercă, oricum. Începea să se simtă vinovată. Nici nu voia să se gândească la câţi oameni şi câte zâne pusese în pericol în seara aceea.

David veni în spatele ei şi-i cuprinse talia cu braţele, trăgând-o aproape de el.

–Te rog, nu, şopti ea.

El se uită la mâinile cu care o apucase, le luă de pe ea şi le încrucişă la piept, cu o expresie confuză pe chip.

–Nu, nu, spuse ea consolator, nu e vorba despre tine, ci despre floarea mea. Laurel gemu. Mă doare foarte tare.

Acum, că pericolul dispăruse în sfârşit, nu se putea gândi decât la durerea sfâşietoare pe care o simţea în spate. Bâjbâi pe lângă nodul eşarfei încercând să-l desfacă, însă mâinile îi tremurau. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce trăgea de ea. Voia doar să-şi elibereze petalele rănite.

–Lasă-mă pe mine, spuse David blând.

Laurel renunţă şi rămase nemişcată în timp ce degetele delicate ale lui David încercau să desfacă nodurile făcute în grabă. El dezlegă nodul, îi trase cămaşa puţin în sus şi lăsă petalele netede să se îndrepte. Laurel strânse din dinţi şi trase brusc aer în piept. Era la fel de rău şi când le lăsa libere, şi când le îndoia. Îşi puse palmele peste ochi, încercând să nu scâncească.

–Vezi ceva stricat? întrebă ea.

David nu răspunse. Ea se întoarse cu faţa spre el şi-i văzu pe chip o expresie de groază îndurerată.

–Ce e? şopti Laurel.

–Se pare că a smuls un pumn de petale. Le-a sfâşiat pur şi simplu. Au mai rămas nişte margini zdrenţuite.

Laurel făcu ochii mari şi se uită peste umărul stâng, acolo unde obişnuia să vadă petalele bleu. Deasupra umărului

drept florile erau intacte, însă pe partea stângă nu mai rămăsese nimic. Petalele acelea enorme... pur şi simplu dispăruseră. Un sentiment ciudat, dar copleşitor, de durere o copleşi. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe faţă chiar înainte să-şi dea seama că suspină. Se întoarse şi-şi îngropă faţa în cămaşa lui David şi lăsă în sfârşit toată disperarea, groaza şi suferinţa nopţii să iasă la iveală.

David îşi înfăşură delicat braţele în jurul ei, având grijă să nu-i atingă floarea. Pieptul lui era cald şi-i înlătură fiorul de teamă şi de frig, iar obrazul lui aspru după câteva zile fără să se bărbierească se frecă de fruntea ei. În clipa aceea Laurel nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva.

–Vino aici, şopti David, trăgând-o înspre canapea. El se aşeză pe o parte, iar ea se ghemui la pieptul lui, punându-i capul pe umăr. El vorbi doar atunci când respiraţia lui Laurel se potoli din nou. Ce noapte, nu?

Ea scoase un fel de mârâit.

–Chiar aşa.

–Deci ce facem?

Laurel îl apucă de mână.

–Nu pleca!

–Sigur că nu, spuse David, trăgând-o mai aproape.

–Totul va fi bine când va răsări soarele, spuse Laurel încercând să se îmbărbăteze singură.

–Atunci o să stau toată noaptea, răspunse David. Mama o să înţeleagă. O să-i spun că am adormit în timp ce ne uitam la film.

Laurel căscă.

–N-ar fi departe de adevăr. Sunt frântă.

–Şi, în plus, nu mi-e ruşine să recunosc că nu prea mai vreau să ies afară în noaptea asta.

–Laşule, spuse Laurel, chicotind timp de câteva secunde de gluma ei, apoi căscă larg.

David nu înţelegea niciodată cât de greu îi era ei să stea trează şi activă atât de târziu. Se simţea ca o sită, sleită

constant de energie, fără a avea ceva care să o umple la loc. În clipa aceea numai voinţa o mai ţinea trează.

–Culcă-te, spuse David blând, ţinându-şi braţele calde în jurul umerilor ei. Rămân lângă tine, promise el.

Laurel se ghemui la pieptul lui şi se relaxă. În ciuda durerii şi a fricii care încă o bântuiau, o luă somnul destul de repede. Dar fu un somn în care visă troli cu cuţite, oameni înarmaţi şi pe Jeremiah Barnes.

Laurel se trezi sub lumina soarelui şi încercă să nu-l deranjeze pe David, însă acesta avea un somn foarte uşor. Deschise ochii, se uită la ea şi apoi îi închise la loc. Câteva secunde mai târziu îi deschise din nou.

–Nu visez, rosti el cu o voce hârâită.

–Ai vrea tu, spuse Laurel, încercând să-şi îndrepte cămaşa. Nici nu vreau să mă gândesc cum arăt.

Floarea încă o durea, însă măcar durerea nu mai era aşa de sfâşietoare. Renunţă să-şi tragă cămaşa în jos, ca să nu se rănească.

David zâmbi larg văzându-i talia descoperită, îşi aşeză mâinile pe ea şi le deplasă apoi mai sus pe spate, mângâind blând petalele intacte din partea dreaptă a florii. Laurel se întrebă dacă el îşi dădea seama cât erau de sensibile; ca şi cum ar fi fost o extensie a pielii. Uneori el le atingea din întâmplare, aproape inconştient. Alte dăţi îi simţea mâna zăbovind acolo unde îşi strânsese petalele sub haine. I se părea puţin ciudat să-l lase să o atingă astfel. Era un gest intim. Mai mult decât ţinutul de mână. Ba mai mult chiar şi decât sărutul.

–O să se ofilească în curând, nu? spuse el cu regret în glas, studiind floarea.

Ea dădu din cap, lungindu-şi gâtul să se uite în spate.

–Ar trebui să cadă cam într-o săptămână sau două, îi explică ea. Dar vocea ei nu conţinea în mod limpede nici o umbră de regret. Poate chiar mai puţin, după seara trecută.

–Chiar e aşa o povară?

–Uneori.

David mângâie una dintre petalele mai lungi de la bază spre vârf, după care o duse scurt la nas şi o mirosi.

–E pur şi simplu... nu ştiu... sexy.

–Serios? Dar e atât de... plăntoasă.

–Plăntoasă? spuse David râzând. Ce-i ăsta, un termen tehnic?

Laurel dădu ochii peste cap.

–Ştii la ce mă refer.

–Nu, nu ştiu. Ai chestia asta pe spate, care e mai frumoasă decât toate florile pe care le-am văzut vreodată. Miroase minunat şi este nespus de netedă şi de plăcută la atingere. În plus, adăugă el, e magică. Ce poate să nu fie sexy în toate astea?

Ea zâmbi larg.

–Poate, dacă pui problema aşa.

–Mulţumesc, zise el, lingându-şi degetul şi desenându-şi un punct pe o tablă imaginară.

–Dar numai pentru că nu este a ta, îl contrazise ea.

–Este oarecum şi a mea, spuse David insinuant, strângând-o mai aproape de el.

–Doar pentru că sunt de acord să o împart, replică Laurel.

El o sărută delicat şi se uită la chipul ei exact atât cât s-o facă să se simtă uşor stânjenită.

–A sunat mama ta? întrebă ea, schimbând subiectul pentru ca el să nu-i mai dea atâta atenţie.

David clătină din cap.

–Nu încă, dar mai bine aş pleca, spuse el, uitându-se la ecranul telefonului. Nu am nici un mesaj, deci probabil că mama nu mi-a simţit lipsa încă. Poate, dacă mă grăbesc, nici nu-şi dă seama că n-am ajuns acasă azi-noapte. Se întinse. Şi chiar nu sunt un mare fan al trezitului dimineaţa. Mi-ar prinde bine încă vreo două ore de somn înainte să merg la muncă.

–Până când trebuie să lucrezi?

–Doar de la prânz până la cinci. Nu-ţi face griji.

David făcea parte din echipa de aprovizionare a farmaciei unde lucra mama lui. Dat fiind că era băiatul şefei, se bucura de anumite avantaje. Avea un program flexibil şi lucra numai două sâmbete pe lună şi uneori câte o duminică. Sigur că şi Laurel se bucura de avantaje similare – nu trebuia să lucreze în magazinele părinţilor decât dacă avea nevoie de douăzeci de dolari. Sau mai mult.

–Presupun că n-avem nici o şansă să o oprim pe mama ta să iasă în oraş noaptea, zise Laurel.

David îşi dădu ochii peste cap. Mama lui era cunoscută ca sufletul petrecerilor.

–Ziceam şi eu.

–Mai ai cartea de vizită pe care ţi-a dat-o Klea? o întrebă David.

Laurel găsi ceva interesant de examinat pe podea.

–Mda.

–Mi-o dai puţin?

Ea ezită, după care o scoase din buzunar. O memorase deja. „Klea Wilson" era scris cu litere negre îngroşate. Dedesubt, un număr de telefon. Fără profesie, fără adresă, fără poză sau logo. Doar numele şi numărul.

David scoase mobilul şi băgă numărul în memorie.

–Ca să fim acoperiţi, spuse el. În caz că pierzi cartea de vizită sau aşa ceva.

–N-o s-o pierd.

„Deşi s-ar putea s-o arunc intenţionat." Ceva legat de Klea o făcea pe Laurel să nu se simtă în largul ei, dar nu-şi dădea seama ce. Poate era doar vina acelor ochelari.

–Apropo, spuse Laurel ezitând. Cred că ar trebui să mă duc la pădure azi. Sau măcar mâine.

David se încordă.

–De ce?

–Cei de acolo trebuie să ştie ce s-a întâmplat, spuse ea evitându-i privirea.

–Adică Tamani trebuie să ştie?

–Şi Shar, adăugă Laurel defensivă.

David îşi bagă mâinile în buzunare şi tăcu.

–Pot să vin cu tine? întrebă el într-un final.

–Aş prefera să nu vii.

El ridică brusc capul.

–De ce?

Laurel oftă şi-şi trecu degetele prin păr.

–Tamani se poartă mereu ciudat când eşti şi tu şi, ca să fiu sinceră, cred că şi tu devii ciudat. Am nevoie să stau şi să discut serios cu ei despre a Klea şi nu vreau ca voi doi să săriţi unul la beregata celuilalt în timpul ăsta. Plus că tu trebuie să lucrezi.

–Aş putea să-mi iau liber, spuse David încordat.

Laurel ridica ea capul de data asta.

–Nu e nevoie. Pot să merg singură. Şi nu ai de ce să îţi faci griji. Sunt cu tine. *Pe tine* te iubesc. Nu ştiu ce altceva aş putea spune ca să te conving.

–Ai dreptate, îmi pare rău. David oftă şi-şi înfăşură braţele în jurul ei, după care se lăsă pe spate şi se uită la ea. O să fiu sincer cu tine – nu-mi place când te duci să te vezi cu el. Mai ales singură. Aş prefera să fiu cu tine. Ezită. Dar am încredere în tine. Promit. Ridică din umeri. Cred că sunt pur şi simplu exemplul clasic de iubit gelos.

–Mă simt flatată, spuse Laurel, ridicându-se pe vârfurile degetelor ca să-l sărute. Dar mă duc doar să vorbesc cu el. Încreţi din nas. Şi să fac curat. Ar trebui măcar să aerisesc casa: n-a mai fost nimeni pe acolo de luni de zile.

–Te duci cu maşina?

–Păi, aveam de gând să zbor, spuse ea în joacă, arătând spre spatele ei, însă se pare că nu sunt bune la aşa ceva.

–Vorbesc serios.

–Bine, fu de acord Laurel, neştiind exact unde voia el să ajungă. Da, mă duc cu maşina.

Chipul lui David se încordă.

–Şi dacă se iau după tine?

Laurel clătină din cap.

–Nu cred. În primul rând, e ziuă. Şi aproape tot drumul e autostradă. Şi, serios acum, dacă mă urmăresc până la pădure, o să îi aştepte o surpriză tare neplăcută.

–Adevărat, spuse David încruntat.

–O să am grijă, îi promise Laurel. Acolo sunt protejată şi n-o să opresc până nu ajung.

David o trase mai aproape de el.

–Îmi cer scuze că-mi fac atâtea griji, zise el. Pur şi simplu nu vreau să ţi se întâmple nimic rău. Tăcu o clipă. Presupun că nici nu te gândeşti să iei... ăăă... chestia aia pe care ne-a dat-o Klea, nu?

–Nu, spuse Laurel tăios. Gata. Afară cu tine! strigă ea, împingându-l pe David către uşa principală. Afară!

–Bine, bine, răspunse David râzând. Plec.

Laurel zâmbi larg şi-l trase mai aproape să-l sărute.

–Pa, îi şopti ea.

Apoi David se strecură pe uşă, iar Laurel o închise în urma lui.

–N-am crezut că e chiar nevoie *să-ţi spun* că David n-are voie să doarmă la tine. Mi s-a părut o regulă destul de evidentă.

Laurel tresări şi se întoarse spre mama ei, care stătea sprijinită de balustradă.

–Îmi pare rău. Am adormit în timp ce ne uitam la film. Nu s-a întâmplat nimic.

Mama ei râse.

–Părul tău a ajuns în halul ăsta doar de la dormit?

Oboseala şi stresul se combinară în mintea lui Laurel cu imaginea a cum trebuia să arate şi brusc totul deveni foarte amuzant. Râse, fornăi şi apoi râse mai tare. Degeaba încerca să-şi înăbuşe chicotelile.

Mama ei coborî scările, jumătate exasperată, jumătate amuzată.

–Cred că arăt *groaznic,* spuse Laurel, trecându-şi degetele prin păr.

Era încă puţin aspru de la fixativul cu care se dăduse cu o seară în urmă.

–Hai să zicem că nu e unul dintre momentele tale cele mai bune.

Laurel oftă şi deschise frigiderul să-şi ia un suc.

–Zău că n-am făcut decât să dormim.

–Ştiu, spuse mama ei zâmbind. Îşi făcea de lucru zdrobind nişte vitamine cu un minimojar cu pistil. Am coborât să văd ce faceţi pe la două.

Presără pudra de vitamine peste pământul din ghiveciul cu violete africane – era, culmea, un truc pe care-l învăţase cu ani în urmă de la cineva care creştea marijuana în casă. Laurel se uită la mama ei şi îşi dădu seama că nici una dintre ele nu spusese nimic ciudat sau răutăcios. Sau cel puţin nu încă. Preţ de câteva secunde, totul păru normal. Laurel nu ştia dacă să se bucure de asta atât cât avea să dureze sau să se plângă de faptul că se întâmpla atât de rar.

–Iartă-mă, spuse Laurel din nou. O să am grijă să-l dau afară data viitoare.

–Chiar te rog, spuse mama ei, tachinând-o.

Se întoarseră amândouă când îl auziră pe tatăl ei fluierând în timp ce cobora pe scări. El le salută şi îşi sărută soţia pe obraz în schimbul unei ceşti de cafea.

–Lucraţi amândoi azi? întrebă Laurel.

–Păi, nu-i sâmbătă? spuse mama ei ironică.

–Cei răi nu au odihnă, completă tatăl ei zâmbind larg. Se uită la mama. Iar noi suntem foarte, foarte răi. Râseră împreună şi, o clipă, Laurel se simţi ca şi cum s-ar fi întors în timp, înainte să înflorească, în urmă cu un an. Înainte ca totul să devină ciudat; pe vremea când lucrurile erau normale.

Îi pieri zâmbetul când îşi dădu seama că tatăl ei o studia cu o privire ciudată.

–Ce e? îl întrebă ea când el se apropie.

–Ce s-a întâmplat cu floarea ta? întrebă tatăl ei îngrijorat. Îţi lipsesc câteva petale!

Ultimul lucru care-i trebuia lui Laurel în dimineaţa aceasta era o discuţie în familie despre floarea ei.

–Pur şi simplu cad uneori, zise ea. Nu le face tocmai bine să le leg strâns în fiecare zi. Mă gândeam...

–E mai bine să nu te mai duci la şcoală când înfloreşti? o întrebă tatăl ei, întrerupând-o.

Laurel îşi văzu mama făcând ochii mari.

–Nu, sigur că nu, protestă Laurel. Totul e în regulă.

–Presupun că tu ştii mai bine, zise tatăl, nu tocmai convins.

Continuă să soarbă din cafea, însă o studia pe Laurel peste marginea cănii.

–Dacă voi doi tot sunteţi la serviciu, spuse Laurel, intrând direct în subiect, vă deranjează dacă eu mă duc la pădure?

Mama ei o privi pieziş.

–De ce? întrebă ea.

–Trebuie să fac puţine curăţenie, zise Laurel încercând să afişeze o expresie neutră. Când m-am întors din... când am fost acolo în august, casa arăta destul de rău. Trebuie să mă duc s-o pun la punct, ca nu cumva să se hotărască vreun vagabond să locuiască acolo, râse ea silit.

–Mă gândeam că se ocupă *ele* de asta, spuse mama ei.

–Păi, da, probabil, dar nu am de gând să pun santinelele să facă pe femeile de serviciu.

–E de înţeles, fu de acord tatăl, intervenind în discuţie. Şi probabil că n-ar strica să faci o curăţenie serioasă. Se uită la mama ei. Nu ţi se pare în regulă?

Mama ei se strădui să zâmbească.

–Ba da, sigur. Bineînţeles.

–Mulţumesc, murmură Laurel, ferindu-şi privirea.

O parte din ea îşi dori să nu fi întrebat.

Capitolul 18

Laurel rămase câteva minute în maşină şi se uită pur şi simplu la căsuţă. Căsuţa *ei* – sau aproape a ei. Fusese aici suficient de des în ultimul an – în drum spre Avalon, atunci când se întorsese, dar şi de fiecare dată când venise toamna trecută să-l întâlnească pe Tamani. Dar nu mai intrase înăuntru de când se mutaseră în Crescent City, de aproape un an şi jumătate. Iarba nu mai fusese tunsă de doi ani şi crescuse la întâmplare, iar tufişurile se înălţaseră cât să acopere jumătate din ferestrele din faţă. Laurel oftă. Nu se gândise şi la curte când îşi împachetase instrumentele de curăţenie. Soluţia cea mai la îndemână ar fi fost ca data următoare să-l aducă şi pe David cu o maşină de tuns iarba şi cu nişte foarfece, însă situaţia ar fi în cel mai bun caz stânjenitoare.

În altă zi; cu siguranţă, deocamdată avea destule de făcut. Laurel deschise portbagajul, scoase o găleată plină cu bureţi, cârpe şi alte accesorii pe care le strânsese în dimineaţa aceea şi o târî spre uşa principală.

Uşa scârţâi din balamale când intră. Era ciudat să pătrunzi într-o casă complet goală; casele trebuiau să fie pline cu lucruri, cu oameni, cu muzică şi mirosuri. Camera spaţioasă din faţă, care ocupa aproape tot parterul, părea acum pustie. Era plină cu nimic.

Laurel lăsă găleata pe dulapul de bucătărie, se duse la chiuvetă şi învârti robinetul. După un bolborosit scurt, din el ieşi o apă maronie. O lăsă să curgă o vreme şi în scurt timp apa se limpezi. Laurel zâmbi, simţindu-se în mod ciudat mai în siguranţă deîndată ce zgomotul jetului umplu camera şi răsună între pereţii goi.

Ocoli scările, descuie şi deschise toate ferestrele, lăsând vâzduhul tare şi rece de toamnă să inunde toată casa, curăţând-o de aerul stătut şi înăbuşitor care rămăsese prizonier înăuntru luni întregi. Fereastra din dreapta uşii de la intrare nu se deschidea, iar Laurel se chinui câteva secunde cu ea.

–Lasă-mă să te ajut, spuse o voce liniştită în spatele ei.

Deşi îl aşteptase, Laurel tresări. Se dădu la o parte şi-l lăsă pe Tamani să pulverizeze ceva dintr-o sticluţă de o parte şi de alta a ferestrei, după care tocul se săltă cu uşurinţă. El se întoarse spre ea zâmbind larg.

–Gata.

–Mersi, spuse ea întorcându-i zâmbetul.

El nu spuse nimic, ci doar se mută din loc ca să se sprijine de perete.

–Am venit să fac curăţenie, spuse Laurel arătând spre găleata cu ustensile.

–Am observat. Tamani înconjură cu privirea camera goală. A trecut ceva vreme de când n-a mai fost nimeni aici. Iar de când n-am mai fost eu au trecut secole.

Rămaseră mult timp într-o tăcere stânjenitoare pentru Laurel, însă care pe Tamani nu părea să-l deranjeze câtuşi de puţin.

Într-un final, Laurel făcu un pas înainte şi-l îmbrăţişă. El îşi împleti braţele în jurul ei, simţind imediat umflătura florii ei legate. Sări înapoi curentat parcă.

–Îmi pare rău, zise el repede, încrucişându-şi braţele la piept. N-am ştiut.

–Nu-i nimic, spuse Laurel, grăbindu-se să ducă mâna la nodul din talie. Aveam de gând să-l desfac imediat ce deschideam ferestrele. Petalele i se ridicară imediat ce fură eliberate şi Laurel răsuflă uşurată, fără să se obosească să ascundă lucrul acesta. Este unul dintre cele mai mari avantaje ale faptului că sunt aici, spuse ea uşor.

Tamani schiţă un zâmbet, însă ochii i se aţintiră asupra petalelor albastre şi albe.

–Ce naiba s-a întâmplat? întrebă el, mergând în spatele ei.

–Ăăă... mai e un motiv pentru care am venit aici, recunoscu Laurel. Le-am spus alor mei că vreau să fac curăţenie, ca să mă lase să vin.

Dar Tamani abia dacă o mai asculta. Se uita consternat la spatele ei, cu mâinile strânse în pumni.

–Cum? şopti el.

–Trolii, spuse Laurel încet.

Tamani ridică imediat privirea.

–Trolii? Unde? La tine acasă?

Laurel clătină din cap.

–Am fost o proastă, spuse ea, încercând să atenueze gravitatea incidentului. Am fost la o petrecere aseară. Ne-au găsit şi ne-au făcut să derapăm cu maşina. Sunt bine, totuşi.

–Unde îţi erau santinelele? vru Tamani să ştie. Nu sunt acolo doar să-ţi stea de pază la casă.

–Cred că s-ar putea să fi fost... ocupate cu altceva, spuse Laurel. Când am ajuns acasă, mama mi-a povestit ceva despre nişte câini care s-ar fi bătut în spate.

–Ai fi putut să mori! exclamă Tamani. Apoi se uită iar la spatele ei. Mi se pare că n-ai fost departe.

–Ne-a găsit o... o femeie, chiar la timp. I-a alungat pe troli.

–O femeie? Cine?

Laurel îi dădu lui Tamani cartea de vizită a Kleei.

–Klea Wilson. Cine e?

Ea îi povesti ce se întâmplase cu o seară în urmă. Tamani o întrerupse pe ici, pe colo, cerând clarificări şi detalii. După ce termină, Laurel avu sentimentul că retrăise tot calvarul.

–Şi apoi ne-a obligat să luăm armele şi am plecat, termină ea povestea. A fost aşa de ciudat. Habar n-am cine este.

–Cine... Tamani tăcu o clipă şi făcu neliniştit câţiva paşi. Nu se poate... Iar paşi. Într-un final, rămase nemişcat, cu braţele încrucişate la piept. Trebuie să vorbesc cu Shar despre asta. Este... problematic.

–Şi eu ce-ar trebui să fac? îl întrebă Laurel.

–Poate să încetezi să mai ieşi noaptea din casă, îi sugeră Tamani.

Laurel dădu ochii peste cap.

–Pe lângă asta. Ar trebui să am încredere în ea? Dacă am probleme şi santinelele nu sunt la post...

–Ar trebui să fie *mereu* la post, spuse Tamani mohorât.

–Dar dacă nu sunt şi o văd pe femeia asta din nou... să am încredere în ea?

–E om, nu?

Laurel dădu din cap în semn că da.

–Atunci nu, noi nu avem încredere în ea.

Laurel rămase cu gura căscată.

–Pentru că este om? Ce vrea să spună asta despre David? Sau despre părinţii mei?

–Deci vrei să ai încredere în ea?

–Nu. Nu vreau. Poate. Nu ştiu. Spune-mi să n-am încredere în ea pentru că vânează fiinţele supranaturale sau pentru că ne-a dat arme. Dar nu poţi pur şi simplu să decizi că cineva nu e de încredere pentru că este om. Nu e corect.

Tamani ridică mâinile, frustrat.

–E tot ce ştiu, Laurel. Nu ştiu nimic altceva după care să o judec.

–Şi totuşi, mi-a salvat viaţa.

–Bun, îi mai dau o şansă.

Tamani veni mai aproape şi se sprijini de peretele de lângă ea.

Laurel oftă.

–De ce se întâmplă toate astea acum? întrebă ea şi în voce i se simţea frustrarea. A trecut aproape un an de la episodul cu Barnes şi nimic. Şi apoi, într-o noapte, bum! Troli, Klea şi alţi troli acasă la mine. Toate deodată. De ce? întrebă Laurel, întorcând capul să se uite la Tamani.

–De fapt, spuse Tamani ezitant, nu pot să spun că nu s-a întâmplat chiar nimic în ultimul an. Arăta spăsit. Nu am considerat că e nevoie să afli despre fiecare trol care a trecut prin Crescent City şi s-a uitat după tine.

–Au mai fost şi alţii? întrebă Laurel.

–Câţiva. Dar ai dreptate: acesta a fost cel mai bine organizat şi cel mai atent atac care mi-a fost raportat.

–Nu-mi vine să cred că au mai fost şi alţii, spuse Laurel, sceptică. Chiar nu sunt deloc stăpână pe viaţa mea.

–Ei, hai! Nu e chiar aşa. Majoritatea n-au ajuns nici la un kilometru de casa ta. Santinelele s-au ocupat de ei. Nu a fost mare lucru.

Laurel pufni.

–Nu a fost mare lucru! Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

–Situaţia a fost sub control, insistă Tamani.

–Dar azi-noapte? Şi azi-noapte situaţia a fost sub control?

–Nu, recunoscu Tamani. Nu a fost. Dar nu s-a mai întâmplat nimic similar până acum.

–Şi de ce acum?

Tamani zâmbi plictisit.

–Bună întrebare. Dacă aş şti, aş putea să răspund şi la nişte întrebări de-ale mele. Cum ar fi de ce trolii au încetat să mai dea târcoale pe aici în ultima perioadă sau cum a aflat Jeremiah Barnes că poarta se află pe terenul acesta, sau cine dă ordine cui în tot acest haos. Este unul dintre multele lucruri pe care încă încercăm să le înţelegem.

Laurel tăcu o vreme.

–Şi eu ce fac? întrebă ea.

–Nu ştiu, spuse el. Presupun că ar fi bine să iei lucrurile încet. Ai grijă şi încearcă să eviţi orice situaţie în care ar putea apărea şi această Klea.

–O, cu siguranţă, aşa o să fac.

–Pentru moment, totuşi, cred că nu poţi face nimic altceva. Mă duc să vorbesc cu Shar. O să vedem dacă putem să mai descoperim ceva. Bine?

–Bine.

–Mulţumesc că ai venit să-mi spui, zise el. Îţi sunt recunoscător. Şi nu doar pentru că am ocazia să te văd. Deşi e un avantaj plăcut. A, spuse el băgând mâna în rucsac. Am ceva pentru tine. Mi l-a dat Jamison.

Îi înmână lui Laurel un sac mare de pânză. Ea îl luă şi se uită în el o secundă, apoi începu să râdă.

–Ce este? întrebă Tamani derutat.

–Zahăr pudră de trestie. Fac fiole pentru poţiuni şi aproape că am rămas fără. Laurel clătină din cap. Acum pot să mai stric încă o sută de fiole, spuse ea cu tristeţe.

–Tot nu merge? se interesă Tamani, încercând să-şi mascheze îngrijorarea.

–Nu, spuse Laurel uşor, dar o să meargă. Mai ales acum că am o grămadă de zahăr, adăugă ea, zâmbind larg.

Tamani surâse, apoi privirea îi alunecă într-o parte, spre ceva din spatele umărului ei.

–Ce este? îl întrebă Laurel, întinzându-şi gâtul ca să se uite, jenată, la petalele ei.

–Îmi pare rău, spuse el scuzându-se iar. E atât de frumoasă şi abia dacă am avut ocazia s-o văd anul trecut.

Laurel râse şi se întoarse, arătându-şi floarea. Când se răsuci înapoi, Tamani studia cu conştiinciozitate găleata cu instrumente de curăţenie. Laurel se gândi la ce îi spusese David despre cât de sexy i se părea floarea ei. Şi, dacă pentru David era sexy...

„Nu mă mai întorc cu spatele."

–Deci ce sunt toate astea? întrebă Tamani, încercând să treacă peste momentul stânjenitor.

–Diverse chestii pentru curăţenie. Soluţie pentru geamuri, pentru podele, soluţie universală. Laurel scoase o pereche de mănuşi din plastic. Şi astea sunt ca să mă protejeze de toate soluţiile.

–Deci... pot să te ajut?

–N-am adus decât o pereche de mănuşi, dar – Laurel scoase un pământuf – poţi să ştergi praful.

–Ce-ai zice dacă fac eu curat şi tu ştergi praful?

–Trebuie doar să ştergi praful, spuse Laurel râzând. Nu ai nevoie de şorţ dantelat sau ceva asemănător.

Tamani ridică din umeri.

–Bine. E doar ciudat.

–Ce e ciudat? întrebă Laurel în timp ce umplea găleata cu apă caldă cu detergent şi-şi punea mănuşile.

–Asta e o muncă de Menitor. Mi se pare ciudat să te văd pe tine făcând-o, atâta tot.

Laurel râse, ştergând cu buretele blaturile prăfuite.

–Şi eu care credeam că te simţi prost pentru că este „muncă de femeie".

–Ăştia-s oamenii, bombăni Tamani ironic, clătinând din cap. Apoi spuse vesel: Am frecat multe camere la viaţa mea.

Lucrară o vreme în linişte. Tamani curăţa pânzele de păianjen din colţuri, iar Laurel freca blaturile şi dulapurile din bucătărie.

–Dacă ai de gând să faci des chestia asta, ar trebui să mă laşi să-ţi aduc nişte produse de curăţenie din Avalon, spuse Tamani. Mama mea cunoaşte o... Am o zână de toamnă care face cele mai bune chestii. N-ai avea nevoie de mănuşi.

–Aveai de gând să spui o *Amestecătoare*, îl tachină Laurel.

–Sunt soldat, spuse Tamani şi vocea lui deveni exagerat de formală. Sunt înconjurat de santinele necioplite de dimineaţă până seara. Îmi cer scuze pentru comportamentul meu vulgar.

Laurel îl văzu cum se uita la ea cu un zâmbet jucăuş, aproape ironic. Scoase limba la el, lucru care pe el îl făcu să râdă.

–Ei bine, dacă nu e prea mare deranjul, mi-ar prinde bine nişte produse făcute de zâne, spuse ea. Ce mai face mama ta?

–Bine, s-ar bucura să te vadă din nou.

–Şi Rowen? întrebă Laurel, evitând întrebarea pe care fraza lui o insinua.

Tamani zâmbi larg.

–A avut prima ei reprezentaţie la festivalul de echinocţiu; a fost adorabilă. A ţinut trena pentru zâna care o interpreta pe Guinevere în piesa *Camelot*.

–Pariez că a fost frumoasă.

–A fost. Ar trebui să vii şi tu la festival zilele astea.

Posibilităţile se deschiseră brusc în mintea lui Laurel.

–Poate într-o zi, spuse ea zâmbind. Când lucrurile nu vor mai fi aşa de... ştii tu.

–Nu există loc pe lume mai sigur pentru tine decât Avalonul, spuse Tamani.

–Ştiu, spuse Laurel, aruncând o privire scurtă pe fereastră.

–După ce te uiţi?

–După celelalte santinele.

–De ce?

–Nu te saturi să ştii că există mereu cineva care te ascultă?

–Nu. Sunt politicoşi. Ne respectă intimitatea.

Laurel pufni neîncrezătoare.

–Recunoaşte acum, dacă ar fi vorba despre Shar şi o fată ciudată, i-ai spiona.

Chipul lui Tamani îngheţă preţ de câteva secunde, apoi privirea i se îndreptă şi lui spre fereastră.

–Bine, recunoscu el. Ai câştigat.

–Acesta este unul dintre motivele pentru care nu ştiu dacă aş mai putea locui în căsuţa asta vreodată. Faptul că nu sunt niciodată cu adevărat singură.

–Există şi alte avantaje, spuse Tamani fără să o tachineze prea tare.

–O, sunt sigură, exclamă Laurel fără să muşte momeala. Însă intimitatea nu este unul dintre ele.

Urmă din nou un răstimp în care făcură curăţenie în linişte. La început, Laurel îşi dori să-i fi trecut prin cap să aducă un radio sau ceva asemănător. Dar pe Tamani nu părea să-l deranjeze liniştea şi în scurt timp Laurel îşi dădu seama că nu era linişte deloc. Vântul care bătea printre copaci şi sufla prin ferestre îşi avea propria melodie.

–E greu? întrebă Tamani brusc.

–Ce? spuse Laurel, ridicând privirea de la fereastra pe care o lustruia.

–Să trăieşti o viaţă de om? Acum, că ştii ce eşti?

Laurel rămase nemişcată un timp îndelungat înainte să dea din cap.

–Uneori. Dar pentru tine? Nu ţi-e greu să trăieşti în pădure atât de aproape de Avalon, însă dincolo de poartă?

–A fost greu la început, dar acum m-am obişnuit. Şi sunt foarte aproape. Mă duc acolo des. În plus, am prieteni – prieteni zâne – care sunt cu mine tot timpul. Tăcu preţ de câteva secunde. Eşti fericită? şopti el.

–Acum? îl întrebă ea la fel de încet, strângând în mâini prosoapele de hârtie.

Zâmbind cu tristeţe, Tamani clătină din cap.

–Ştiu că eşti fericită acum. Se vede în ochii tăi. Dar eşti fericită când suntem... când nu eşti aici?

–Sigur că da, răspunse Laurel repede. Sunt foarte fericită.

Se întoarse şi frecă geamul cu putere.

Expresia lui Tamani nu se schimbă.

–Am toate motivele să fiu fericită, continuă Laurel străduindu-se să-şi păstreze o voce calmă. Duc o viaţă minunată.

–N-am spus niciodată că n-ar fi aşa.

–Nu eşti singura persoană care mă face fericită.

Tamani dădu discret din cap şi se strâmbă.

–Sunt conştient de asta.

–Lumea oamenilor nu este atât de înfricoşătoare şi de tristă cum îţi place ţie să crezi. Este amuzantă, interesantă şi – Laurel căută un alt cuvânt – şi...

–Mă bucur, spuse Tamani. Era acum lângă umărul ei. Nu te-am întrebat ca să încerc să-ţi demonstrez ceva, spuse el pe un ton serios. Chiar voiam să ştiu. Şi speram că eşti fericită. Îmi fac... îmi fac griji pentru tine. N-am de ce. Sunt sigur de asta, însă tot îmi fac griji.

Laurel se simţi cuprinsă de ruşine şi încercă să-şi relaxeze spatele încordat.

–Îmi pare rău.

–Foarte bine, aşa şi trebuie, râse Tamani.

Laurel clătină din cap fără să râdă.

Îl văzu cu colţul ochiului cum ridică mâna spre ea, după care o lasă să cadă şi încearcă să-şi bage discret mâinile în buzunare.

–Ce e? îl întrebă Laurel.

–Nimic, spuse Tamani, întorcându-se şi îndepărtându-se către partea opusă a camerei.

–„Praful de zână"? întrebă Laurel, amintindu-şi de anul anterior şi de începutul verii în Avalon.

Tamani dădu din cap.

–Ia să văd.

Fusese prea târziu în Avalon, însă acum avea ocazia perfectă.

–Te-ai supărat pe mine anul trecut.

–Încetează! Nu mă scoate pe mine vinovată de toate lucrurile stupide pe care le-am făcut anul trecut.

Îl apucă de încheietură şi-i trase mâna într-a ei. El nu rezistă. Mâna îi era presărată uşor cu o pudră fină şi strălucitoare. Îşi ţinu palma uşor înclinată, pentru ca polenul să reflecte lumina soarelui şi să lucească.

–E atât de frumos!

Abia atunci îşi relaxă Tamani mâna. Un zâmbet strengar îi traversă chipul, apoi ridică mâna şi-şi trecu degetul pe obrazul lui Laurel, lăsând în urmă o dungă palidă argintie.

–Hei!

Mâinile lui îndemânatice se ridicară şi îi desenară o dungă şi pe celălalt obraz.

–Acum te asortezi.

Mâna lui se întinse încă o dată – ţintind către nasul ei –, dar ea fu pregătită de data asta. Îi prinse încheietura cu degetele, oprindu-l. Tamani privi în jos la mâna lui, la câţiva centimetri de faţa ei.

–Sunt impresionat.

Însă ridică cealaltă mână atât de repede, că Laurel nici n-apucă s-o vadă înainte să-i atingă nasul.

Ea îl lovea peste mână, în timp ce el râdea şi continua să încerce să-i picteze dungi, iar ea se străduia, de obicei fără succes, să-l oprească. El reuşi într-un final să-i prindă ambele mâini şi să i le ţină pe lângă corp, trăgând-o aproape de pieptul lui. Zâmbetul îi pieri treptat când ea ridică privirea spre el şi feţele li se apropiară până la câţiva centimetri.

–Am câştigat, şopti el.

Privirile li se uniră, iar Tamani se apropie încet. Însă, înainte ca faţa lui să o atingă pe a ei, Laurel lăsă capul jos, întrerupând contactul vizual.

–Îmi pare rău, murmură ea.

Tamani dădu din cap şi apoi îi dădu drumul.

–Aveai de gând să încerci să faci curăţenie şi sus tot azi? întrebă el.

Laurel se uită în jur la parterul pe jumătate curăţat.

–Poate.

–Rămân să te ajut, dacă vrei, se oferi el.

–Aş vrea să stai, spuse Laurel şi vorbele ei răspunseră nu doar la simpla lui întrebare. Dar numai dacă vrei şi tu.

–Vreau, hotărî el fără să şovăie. Şi, în plus, adăugă el zâmbind larg, n-ai adus nici o scară. Cum ai de gând să ajungi la tavan fără ajutorul meu? Eşti o pitică.

Munciră următoarele trei ore până când ajunseră amândoi obosiţi şi prăfuiţi, însă curăţară mare parte din casă. Măcar data următoare când Laurel avea să vină să încerce să o cureţe treaba avea să fie mai uşoară.

Tamani insistă să care el găleata când se întoarseră la maşina ei.

–Mi-ar plăcea să te rog să rămâi, însă, sincer, m-aş simţi mai liniştit dacă ai ajunge acasă înainte de apus, spuse el. Mai ales după noaptea trecută. E mai bine aşa.

Laurel dădu din cap.

–Şi ai grijă, spuse el cu severitate. Avem grijă de tine cât putem de mult, însă nu facem minuni.

–O să am grijă, promise Laurel. *Am avut* şi până acum.

Ea rămase pe loc câteva momente şi de data asta Tam fu cel care făcu primul pas, înfăşurându-şi braţele în jurul ei şi strângând-o tare, cu faţa îngropată la gâtul ei.

–Întoarce-te curând, murmură el. Mi-e dor de tine.

–Ştiu, recunoscu Laurel. O să încerc.

Se aşeză la volan şi potrivi oglinda astfel încât să-l vadă pe Tamani cum stă cu mâinile în buzunare şi se uită în urma ei. O mişcare slabă îi atrase atenţia şi Laurel studie copacul gros de la capătul grădinii. Îi trebui o clipă ca să identifice spiritul înalt şi slab care stătea pe jumătate ascuns în spatele lui. Shar. Nu spusese nimic ca să-şi facă simţită prezenţa – pur şi simplu se uita urât.

Laurel tremură. Nu se uita urât la Tamani. Se uita urât *la ea*.

Capitolul 19

Luni dimineaţă, Laurel deschise uşile duble grele de la intrarea în şcoală, nerăbdătoare să-l vadă pe David. Cu excursia ei la pădure şi cu vizita neprevăzută pe care David fusese nevoit să o facă bunicilor, nu apucaseră să se vadă în weekendul acela.

Zâmbetul îi pieri când ajunse la dulapul ei şi văzu că nu e nimeni acolo. Ea şi David mergeau cu maşina la şcoală cam în jumătate din zile, însă, când veneau separat, se întâlneau mereu aici înainte de ore. Şi după ore. Şi între ore.

Dar astăzi, David nu era de găsit. Laurel ar fi putut presupune că întârzia, însă nu o sunase să o anunţe, aşa cum mai făcuse în trecut. Încercă să gândească raţional şi să nu se îngrijoreze. Nu era chiar o regulă ca David să întârzie la prima oră, dar se mai întâmpla. Îşi scoase uşor manualul de spaniolă, încercând să se arate ocupată cu ceva, nu doar o fată care n-are nimic altceva mai bun de făcut decât să stea la dulap şi să-şi aştepte iubitul.

Amână până cu treizeci de secunde înainte să sune de intrare, după care se grăbi să ajungă la timp la ora de spaniolă.

Ieşi în fugă din clasă imediat ce profesoara le dădu drumul, însă găsi locul din faţa dulapului tot gol. O cuprinse teama şi se grăbi spre secretariat, dorindu-şi pentru a mia oară să fi avut un telefon mobil. Părinţii ei cu siguranţă şi-ar fi permis să-i cumpere unul, însă mama ei susţinea cu tărie că n-avea nevoie de aşa ceva înainte să plece la facultate.

„Părinţii ăştia."

–Pot să folosesc o clipă telefonul? o întrebă Laurel pe secretară.

Femeia îi trânti un telefon fără fir pe ghişeu. Laurel formă numărul de mobil al lui David şi neliniştea ei crescu în timp ce telefonul sună o dată, de două ori. A patra oară intră căsuţa vocală. Urmă semnalul după care trebuia să lase un mesaj, însă ce ar fi putut să-i spună? „Sunt îngrijorată. Te rog, vino la şcoală!"

Închise fără să spună nimic. Se gândi să chiulească de la şcoală şi să plece prin oraş să-l caute, dar, pe lângă faptul că gestul ar fi fost inutil, urma ora de chimie. Dacă David ar fi ajuns totuşi cu mare întârziere, rămânând în şcoală ar fi aflat imediat.

Ora de chimie nu dură niciodată atât de mult. În timp ce profesorul trăncănea despre ioni poliatomici, lui Laurel mintea îi născocea scenarii din ce în ce mai rele. David ucis de troli. David răpit şi torturat de troli. David răpit de troli şi folosit drept capcană pentru a o prinde pe *ea*. Până la sfârşitul orei, toate scenariile păreau, dacă nu credibile, cel puţin posibile.

Laurel alergă spre holul în care dădeau clasele de ştiinţe sociale, acolo unde Chelsea tocmai ieşea de la ora de istorie.

–L-ai văzut pe David? o întrebă Laurel.

Chelsea clătină din cap.

–Presupun mereu că e cu tine.

–Nu-l găsesc, spuse Laurel, încercând să-şi stăpânească tremuratul vocii.

–Poate e bolnav, sugeră Chelsea o soluţie pe care Laurel trebui să o recunoască drept rezonabilă.

–Da, dar nu răspunde la mobil. El răspunde mereu la mobil.

–Poate doarme.

–Poate, spuse Laurel.

Se întoarse la dulapul ei şi scoase manualul de literatură americană. Se uită la copertă şi, brusc, gândul de a citi un text pe care cineva îl scrisese cu o sută de ani în urmă păru cel mai inutil lucru din lume. Puse manualul la loc şi-şi luă geanta. Trebuia să vadă dacă David era acasă. N-avea să dureze mult, probabil că nici n-ar primi absenţă dacă s-ar

grăbi să se întoarcă. Tocmai se pregătea să închidă dulapul când Chelsea o bătu pe umăr, făcând-o să tresară.

–Uite-l, spuse ea arătând spre hol.

David venea spre ea zâmbind. Ochelarii îi ascundeau ochii. Laurel o luă la fugă fără să-şi dea seama ce face. Se izbi de David şi îl strânse în braţe cât putu de tare.

–Bună, spuse David, uitându-se la ea întrebător.

După ce-şi petrecuse o oră imaginându-şi-l mort, tonul relaxat al lui David o înfurie pe Laurel la culme. Îl apucă de gulerul cămăşii cu ambele mâini şi-l scutură puţin.

–M-ai speriat de moarte, David Adam Lawson! Unde naiba ai fost?

David se uită pe hol, spre uşile principale.

–Hai să plecăm de aici, spuse el fără să-i răspundă la întrebare.

–Cum adică?

–Hai să mergem undeva, să ne distrăm.

Laurel se uită în jur, apoi spuse încet:

–Adică să chiulim?

–Ei, hai! Ai literatură acum. Cât iei la asta? Zece plus, nu? Hai să mergem!

Laurel se uită la el ridicând sceptic din sprânceană.

–Vrei să plecăm şi să chiulim de la şcoală ca să mergem să „ne distrăm"? Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu prietenul meu?

David zâmbi.

–Haide! spuse el nerăbdător. Doar de data asta.

–Bine, spuse ea. Era atât de uşurată să-l vadă, că nu prea mai conta unde voia el să meargă. Intră în joc. Hai atunci!

–Super! zise David luând-o de mână. Laurel nu-l mai văzuse niciodată ţopăind, mai degrabă decât mergând. Haide!

Fu nevoită să recunoască faptul că entuziasmul lui era molipsitor. Se trezi cu el râzând în timp ce se grăbeau să ajungă la maşina lui.

–Unde mergem? întrebă ea în timp ce-şi punea centura de siguranţă.

–Surpriză, anunţă David cu o strălucire poznaşă în ochi. Scoase o fâşie lungă de material. Închide ochii, spuse el încet.

–Glumeşti, nu? îl chestionă Laurel nevenindu-i să creadă.

–Haide, replică David. Ai încredere în mine, nu?

Laurel se uită la el şi chipul i se reflectă în ochelarii lui.

–Care-i faza cu ochelarii? întrebă Laurel. Nu-ţi pot vedea ochii dacă porţi chestiile alea.

–Tocmai asta-i ideea, nu?

–Care, să-ţi împiedici prietena să-ţi vadă ochii?

–Nu neapărat pe tine. Zâmbi larg. Oricum, cred că sunt destul de mişto.

–Cred că ar fi destul de mişto dacă aş putea să-ţi văd ochii, David.

Fără să ezite, David îşi dădu ochelarii jos şi se uită la ea cu ochii lui albaştri, calzi, deschişi şi sinceri. Toată neliniştea lui Laurel se evaporă şi ea se întoarse să-l lase să o lege la ochi.

–Am încredere în tine, spuse.

Cu faşa pe ochi, Laurel se aşeză pe scaunul din dreapta, atentă la fiecare curbă pe care o lua David şi hotărâtă să urmărească locurile prin care treceau. Dar, după vreo cinci minute, îi fu clar că mergeau în cercuri, aşa că o lăsă baltă. Curând, maşina hurducăi într-o curbă şi se opri. După câteva secunde portiera ei se deschise, iar David o ajută uşor să coboare punându-i o mână pe talie şi alta pe umăr, ca să o susţină.

–David, spuse Laurel ezitantă. N-aş vrea să-ţi stric cheful, dar sper că suntem într-un loc sigur. După noaptea trecută... ştii tu.

–Nu-ţi face griji, îi spuse David în ureche. Te-am adus în cel mai sigur loc din lume. David îi luă faşa de la ochi şi, o clipă, lumina soarelui printre frunze fu prea orbitoare, conferind peisajului o strălucire eterică. Se aflau într-o poiană micuţă, înconjurată de ultimele flori de toamnă – crizanteme portocalii, câteva flori mov de echinaceea şi nişte salvie rusească albastră. În mijloc, pe un petic de iarbă groasă şi verde, se afla o pătură cu câteva perne de canapea şi vreo două boluri cu fructe feliate. Căpşune, nectarine, mere şi o sticlă de cidru

pe care se condensaseră picături ce străluceau în lumina delicată a soarelui. Laurel zâmbi şi se întoarse să-şi confirme bănuielile – chiar dincolo de coroana copacilor îşi vedea propria curte interioară. Era într-adevăr cel mai sigur loc din lume.

–David! E minunat! exclamă Laurel cu respiraţia tăiată, întinzându-se pe vârfuri să-l sărute, bucuroasă că se aflau în afara razei vizuale a casei, în caz că unul dintre părinţii ei avea să vină acasă la prânz, lucru pe care nu-l făceau de obicei. Când ai făcut toate astea?

–De asta nu m-ai găsit în şcoală azi-dimineaţă, spuse el sfios.

–David Lawson! strigă Laurel cu o severitate prefăcută. Unde-o să ajungă lumea asta dacă cel mai bun elev din Del Norte chiuleşte de la ore?

El ridică din umeri, după care zâmbi larg.

–Sunt lucruri mai importante pe lume decât să fii un elev eminent.

După o ezitare scurtă, Laurel întrebă:

–Am... am uitat vreo ocazie specială?

David clătină din cap.

–Nu. Doar că m-am gândit că amândoi am fost foarte stresaţi în ultima perioadă şi n-am apucat să ne bucurăm de prea mult timp împreună.

Laurel îi cuprinse gâtul cu braţele şi-l sărută.

–Ziua asta clar o să compenseze.

–Asta era şi ideea, răspunse el. Ia loc.

Ea se aşeză cu picioarele încrucişate pe pătură, iar el se lăsă pe pământ lângă ea.

–Încă ceva, spuse el, strecurându-şi mâinile în jurul taliei ei, chiar sub cămaşă.

Laurel zâmbi cât timp el se chinui să desfacă nodul eşarfei, însă într-un final David reuşi şi-i dădu cămaşa la o parte, pentru ca floarea să-şi ridice petalele.

–Mult mai bine, zise el.

Turnă câte un pahar de suc fiecăruia, după care se cocoţară pe perne şi Laurel se ghemui la pieptul lui.

–E super, spuse Laurel alene.

David luă o felie de nectarină; ea râse în timp ce el îi dădu mâinile la o parte şi-i ridică fructul spre buze. Laurel îşi dădu capul pe spate şi deschise gura. Se aplecă în faţă în ultima clipă şi-i muşcă uşor degetele. Apoi îi dădu drumul şi-şi apăsă gura pe buzele lui. Degetele lui i se mişcau pe pielea dezgolită dintre talia blugilor şi marginea cămăşii, mângâind-o uşor, delicat, sfios. Chiar şi după un an tot aşa o atingea, ca şi cum ar fi fost un privilegiu pe care încă nu era sigur că-l câştigase.

David avea gust de mere şi de nectarine, iar mirosul ierbii i se impregnase în haine. Laurel percepea des diferenţele biologice dintre ei doi, însă astăzi păreau la fel. Îmbibat de mirosul şi gustul naturii, David aproape că ar fi putut fi un spirit ca şi ea.

–Cum mai e floarea ta? o întrebă David, mângâind-o blând.

–E bine acum, răspunse Laurel. În primele două zile m-a mai durut, însă cred că o să fie bine. Îşi lungi gâtul, încercând să vadă partea afectată. Dar nu-mi place deloc cum se vindecă. Marginile sunt uscate şi maronii. Chiar nu arată prea drăguţ.

–Dar trebuie să recunoşti că au fost destul de ciopârţite, spuse David şi o sărută pe frunte. O să crească la loc anul viitor şi va fi mai frumoasă ca oricând.

–Uau, la anul! exclamă Laurel. Abia dacă mă pot gândi la anul viitor. Uneori am sentimentul că anul ăsta n-o să se termine niciodată.

–Şi anul trecut? Nu ţi se pare că a fost acum o mie de ani? S-au întâmplat atât de multe! David râse. Ţi-ai fi imaginat acum un an că azi vei sta aici cu mine?

Laurel zâmbi doar şi clătină din cap.

–Anul trecut credeam că sunt cu un picior în groapă.

–Ce crezi că vei face anul viitor?

–Acelaşi lucru, sper, spuse Laurel lipindu-se de el.

–Ei, în afară de asta. David se lăsă pe spate şi-şi încrucişă degetele sub cap. Laurel se răsuci pe o parte, cu abdomenul lipit de coastele lui. Vreau să spun că anul viitor suntem

într-a douăsprezecea. Începem să ne gândim la ce facultate să dăm şi chestii de astea.

Laurel simţi că se întristează şi se uită în altă parte. Începuse să se gândească la educaţia ei încă de când Chelsea adusese vorba despre SAT, dar îi fusese destul de greu să se concentreze asupra subiectului.

–Nu cred că facultatea ţine de viitorul meu.

–Poftim? De ce nu?

–Mă gândesc că mă vor chema la Academie, să fiu un student obişnuit, spuse ea puţin deznădăjduită.

David se ridică într-un cot ca s-o privească.

–Mereu mi-am închipuit că te vei duce la Academie din când în când – poate ca studentă obişnuită la un moment dat –, însă asta nu înseamnă că nu poţi să mergi la facultate.

–Şi care ar fi rostul? ridică Laurel din umeri. Nu o să am nici o carieră. Sunt o zână.

–Aşa, şi?

–Va trebui să fac... chestii pe care le fac zânele.

Laurel gesticulă vag cu mâna.

David strânse buzele.

–Ce contează ce vor *ei*? *Tu* ce vrei?

–Sinceră să fiu... nu prea ştiu. Ce altceva aş putea să fac?

–Laurel, eşti mult mai mult decât o simplă zână. Ai ocazia să faci ceva ce majoritatea zânelor n-ajung să facă. Să trăieşti ca o fiinţă umană. Să faci alegerea aceasta.

–Dar ei nu vor considera important nimic din toate astea. Singurul lucru care contează pentru cei din Avalon este să învăţ să fiu o zână de toamnă şi să moştenesc pământul.

–Nu contează ce cred *ei* că este important. Tu eşti cea care decide ce contează. La fel ca în orice altceva în viaţă. Valoarea pe care o dai tu lucrurilor este singura valoare pe care o au. David făcu o pauză. Nu-i lăsa să te convingă că oamenii nu sunt importanţi, spuse el aproape în şoaptă. Dacă tu crezi că suntem importanţi, atunci suntem.

–Dar ce-aş putea să fac?

–Ce-ţi doreai să faci înainte să afli că eşti o zână?

Laurel ridică din umeri.

–Nu mă hotărâsem la o chestie anume. Mă gândisem să fiu profesoară de engleză sau profesoară la facultate. Zâmbi larg. O vreme m-am gândit să mă fac asistentă medicală. Nu cred că am mai spus cuiva asta.

–Cum aşa?

Laurel îşi dădu ochii peste cap.

–Mama ar muri să mă vadă lucrând într-un spital. Ridică privirea către David. Mi-am dorit mereu, într-un fel sau în altul, să am un rol din care să pot ajuta oamenii, înţelegi?

–De ce nu te-ai gândit să te faci medic?

Laurel clătină din cap.

–Asta e chestia – nu cred că sunt atât de interesată de medicină... şi nici de profesorat. Dar profesorii de şcoală şi asistenţii medicali îi ajută pe oameni, aşa că m-am gândit că poate asta aş face. Însă, sincer, nu ştiu.

–Ei bine, orice vei hotărî să faci, ar trebui să te ţii de el. Dar ar trebui să fie ceea ce vrei *tu*.

–Uneori... uneori nu simt că mai sunt stăpână pe viaţa mea. Vreau să spun, am de ales dacă să mă duc sau nu la Academie? Este rolul căruia i-am fost întotdeauna menită.

–Şi ce-or să facă? Să te târască în Avalon cu forţa? Sincer, mă cam îndoiesc de asta.

Laurel dădu uşor din cap. Avea dreptate. Poate că putea rămâne.

„Dar oare eu *voi vrea* să rămân?“

Pentru moment, tot ce-şi dorea era să se bucure de David. El părea să fie pe punctul de a mai spune ceva, însă ea îl întrerupse cu un sărut, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui.

–Mulţumesc pentru toate astea, murmură ea, apropiindu-şi buzele de ale lui. Era exact ceea ce îmi trebuia. Mereu pare că ştii exact ce-mi trebuie.

–A fost plăcerea mea, spuse David zâmbind cald.

Aerul din jurul lor era îmbibat de miros de pin şi de fructe, de pământ umed şi de aroma discretă a florii lui Laurel.

Totul păru perfect când el o sărută din nou, cu buze moi şi delicate. El îşi pusese mâinile în părul ei, iar Laurel ridicase un genunchi, sprijindu-se de coapsa lui, şi corpurile lor se împletiseră ca două piese alăturate de puzzle. Laurel ar fi vrut ca momentul acesta să nu se termine niciodată.

David îşi dădu capul pe spate şi o studie, uitându-se fix la ea până când Laurel chicoti jenată.

–Ce e?

Gura lui, care de obicei zâmbea atât de uşor, rămase serioasă.

–Eşti atât de frumoasă, şopti el. Şi nu doar fizic. Totul la tine este frumos. Uneori mă tem că ceea ce trăiesc acum este cel mai frumos vis pe care l-am avut vreodată şi că mă voi trezi. Râse uşor. Şi, sincer să fiu, faptul că eşti o zână nu prea mă încurajează.

Râseră amândoi, umplând poiana cu chicote vesele.

–Ei bine, spuse ea sfioasă, cred că va trebui să-ţi demonstrez cât de adevărată sunt.

Se lipi de pieptul lui şi-şi ridică capul să-l sărute din nou.

Capitolul 20

Laurel se întinse în pat zâmbind. Fusese o zi minunată – şi o pauză de care chiar avea nevoie. Oftă mulţumită şi-şi întinse braţele, până când se lovi cu cotul de ceva ascuţit. Se uită la un pergament pătrat prins cu o panglică, al cărui aspect îi părea cunoscut. Se cutremură – spera să nu fie o convocare timpurie la Academie pentru vacanţa de iarnă din decembrie, care dura o lună întreagă.

Trase ezitant de marginile panglicii şi deschise pachetul pătrat. Groaza îi fu înlocuită de un fior de entuziasm.

Ne face plăcere să vă invităm la festivalul de Samhain care va marca trecerea în Noul An. Dacă doriţi să participaţi, sunteţi rugată să vă prezintaţi la poartă în dimineaţa zilei de 1 noiembrie. Ţinuta de gală este obligatorie.

Mâzgălită cu un scris băieţesc în colţul din dreapta jos al invitaţiei era o notă.

Te voi însoţi. Tam.

Şi atât.

Laurel atinse semnătura cu degetele. Însemna atât de mult, şi totuşi atât de puţin. Nu avea nici un salut; nici un „cu dragoste, Tam" sau „al tău, Tam". Sau nici măcar „cu drag, Tam". Dar o semnase „Tam", şi nu „Tamani". Poate că scrisese aşa pentru cazul că altcineva deschidea invitaţia. Sau poate că el observase că ea îi spunea Tam numai în momentele de intimitate.

Sau poate că nu însemna nimic.

În plus, asta era ultima grijă pe care o avea acum. Cum avea să facă să se ducă? Nu putea să-i spună lui David.

Nu, după felul în care reacţionase data trecută când ea se întâlnise cu Tamani. Se întrebă brusc cât de mult era ziua de azi influenţată de sâmbăta pe care tocmai o petrecuse la pădure. A-i spune lui David că voia să mai petreacă o zi în Avalon – însoţită de Tamani – probabil că n-ar fi servit prea mult relaţiei ei cu David în clipa aceea.

Dar un festival în Avalon! Era o şansă pe care n-o putea rata. Ar fi vrut să meargă chiar şi dacă Tamani n-ar fi fost acolo.

Nu-i plăcea să-l mintă pe David, însă în acest caz poate că era mai bine să o facă. Sunt lucruri pe care iubiţii pur şi simplu n-ar trebui să le afle. Plus că David era fascinat de Avalon. Lui Laurel i se părea aproape egoist să-i spună unde se duce, din moment ce el nu putea să meargă. Zânele n-ar fi permis niciodată fiinţelor umane să intre în Avalon. Poate că era într-adevăr mai bine ca el să nu afle.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât Laurel se simţea mai neliniştită. Împinse invitaţia sub pernă şi, încercând să-şi distragă atenţia, se aşeză la birou şi scoase ingredientele pentru fiolele din sticlă de zahăr. Oftă când prima fiolă se sparse, ca şi cum ar fi fost un semn. O luă de la capăt.

Întâi noiembrie cădea într-o sâmbătă; David probabil că avea să fie la muncă. Lucrul acesta îi va fi măcar puţin de ajutor. Dar viaţa ei socială era destul de limitată. Dacă nu era acasă, la şcoală sau la serviciu, era mereu cu David. Şi uneori cu Chelsea.

„Chelsea!" Putea să spună că făcea ceva împreună cu Chelsea. Dar ideea aceasta se dezumflă la fel de repede cum îi venise. Chelsea nu mintea nici pentru ea însăşi; cu siguranţă, n-ar fi minţit pentru Laurel.

Cu toate astea, Laurel nu suporta gândul că ar putea lipsi de la festival. Nu-şi imagina cum avea să fie, însă ştia perfect cu ce urma să se îmbrace. Era ocazia perfectă să poarte rochia albastru-închis pe care o alesese spre finalul şederii ei în Avalon. Deşi în momentul acela se simţise puţin vinovată că o luase, acum se bucura.

Zâmbind la gândul festivalului, Laurel puse jos tubul de diamant şi-şi analiză munca. Nu mai dăduse atenţie acestor gesturi repetitive de când prima fiolă i se spărsese în mână.

Aliniate pe biroul ei, stăteau patru fiole perfecte din sticlă de zahăr.

În vinerea aceea, Laurel şedea la masa din bucătărie şi se chinuia cu tema la spaniolă. Mai era o lună şi jumătate până la teze şi conjugarea verbelor la imperfect încă rămânea un mister pentru ea. Petalele îi atârnau blegi în spate; două dintre ele deja căzuseră, însă sentimentul de uşurare îi era mai puternic decât dezamăgirea. I se părea periculos să fie înflorită în timp ce trolii erau pe urmele ei. Nu mai fuseseră motive de îngrijorare în ultimele săptămâni, însă ea şi David avuseseră foarte mare grijă. Se întâlneau foarte rar altundeva decât acasă la Laurel, şi chiar şi la şcoală Laurel îşi ţinea toată trusa la fundul rucsacului pe care-l avea mereu la ea.

Lucrase foarte mult şi la experimentele ei de zână. Succesul din săptămâna aceea cu fiolele de zahăr o făcuse să-şi recapete încrederea în sine; din păcate, şi-o pierduse iar atunci când încercările ei de a face poţiuni continuară să eşueze. Nici măcar fiolele nu-i mai reuşiseră de luni încoace. Şi acum rămăsese fără ingrediente pentru serul monastuolo, drept care amesteca fertilizatori sau insecticide – nu chiar cele mai bune arme împotriva unui trol. Dar trebuia să exerseze în continuare, pentru că prea mulţi oameni depindeau de capacitatea ei de a face lucrurile cum trebuie.

Pentru că era seara de Halloween, nervii lui Laurel erau întinşi la maximum. Nu-i plăcea ideea că oamenii bântuiau pe străzi costumaţi. Ce i-ar fi împiedicat pe troli să terorizeze oraşul? Mai mult, părinţii ei se oferiseră voluntari într-un proiect în cadrul căruia copiii mergeau cu colindul pe la firmele locale. Laurel s-ar fi simţit mult mai bine să-i ştie acasă, acolo unde ea – şi, mai ales, santinelele ei zâne – putea să-i supravegheze. Dar asta însemna să le spună despre troli, lucru care era puţin probabil să se termine bine. Mai ales

că mama ei încă nu se împăcase cu ideea existenţei zânelor. Nu, era mai bine să rămână într-o fericită ignoranţă. Plus că trolii nu erau pe urmele părinţilor ei; erau pe urmele ei.

Ca şi cum i-ar fi simţit gândurile, mama ei coborî şi luă cafetiera să-şi umple termosul cu o cafea neagră, făcută de câteva ore.

– Trebuie să mă întorc la magazin, spuse ea, evitând conştiincioasă să se uite la floarea lui Laurel – sau la ce mai rămăsese din ea. Mă întorc târziu. Vin nişte prieteni la tine în seara asta să te ajute să împarţi dulciurile, da?

– Cam în jumătate de oră, spuse Laurel.

Fusese ideea ei. Nu putea să protejeze pe toată lumea, dar cel puţin putea să-i ţină pe Ryan şi pe Chelsea în siguranţă. Laurel nu credea că trolii reprezintă neapărat un mare pericol pentru cei doi, însă, cine ştie de ce, în seara asta se simţea paranoică.

– Distracţie plăcută! îi ură mama punând capacul deasupra căniii. Luă o înghiţitură şi se strâmbă. Ah, e îngrozitoare! Deci dulciurile sunt în dulapul de sus.

Făcu un gest vag cu mâna.

– Super! Mulţumesc că le-ai cumpărat. Laurel zâmbi, poate puţin prea insistent, însă era mai bine decât să nu se străduiască deloc.

– Cu plăcere. Şi sunt destule, aşa că puteţi mânca şi voi. Mama ezită, după care ridică ochii, întâlnind privirea lui Laurel. Adică, nu mă refer la tine în mod special. E clar că tu nu mănânci. Însă David şi Chelsea şi... Trebuie să plec.

Trecu în grabă pe lângă Laurel, evadând din situaţia aceea stânjenitoare. Aşa era mereu; lucrurile mergeau bine o vreme, până când intervenea ceva care mamei îi aducea aminte de cât de ciudată devenise viaţa lor. Laurel oftă. Astfel de momente o deprimau. Tocmai era pe punctul de a fi cuprinsă de dezamăgire când mama ei îşi drese glasul.

– Ăă, spuse ea ezitantă, pari să te dezintegrezi.

Se uită în jos destul de ciudat la cele trei petale care mai căzuseră în timp ce Laurel îşi făcea tema. Tăcu o secundă

şi păru că voia să se întoarcă să iasă pe uşă, însă apoi se răzgândi şi se aplecă să culeagă o petală. Laurel rămase nemişcată şi-şi ţinu respiraţia, încercând să-şi dea seama ce va urma. Mama ei ridică petala lungă – mai lungă decât orice altă petală pe care o văzuse vreodată, Laurel era sigură de asta – şi apoi o îndreptă spre fereastră, privind cum soarele străluceşte prin ea. Urmă încă o un moment de tăcere, după care mama ei o privi.

–Pot să... te deranjează dacă iau asta cu mine la magazin? întrebă ea încet, aproape timid.

–Sigur că nu! spuse Laurel, cutremurându-se în timp ce vocea ei umplea încăperea – prea veselă, prea entuziastă.

Dar mama ei nu păru să observe. Dădu din cap şi bagă cu grijă petala în geantă. Îşi privi ceasul de mână, după care trase cu zgomot aer în piept.

–Acum chiar că am întârziat, rosti ea, grăbindu-se către uşă.

Făcu doi paşi, după care se opri şi se întoarse. Ca şi cum ar fi trecut cu forţa printr-o barieră invizibilă, se întoarse în grabă şi o îmbrăţişă pe Laurel. O îmbrăţişă strâns.

Momentul fu scurt – doar câteva secunde –, dar *real*. Fără alte vorbe, mama ei ieşi cu paşi mari, ciocănind cu tocurile pe podeaua de lemn în timp ce deschidea uşa şi o trântea cu putere în urmă.

Laurel rămase pe scaun, zâmbind. Era un pas mic, care până mâine ar fi putut să nu mai însemne nimic, însă ea era dispusă să-l aprecieze. Simţea încă mâna mamei pe spate, căldura obrazului ei, mirosul discret al parfumului ei care încă plutea în aer. Familiar, ca un prieten de mult pierdut, care se întorsese acasă.

Uşa de la intrare se deschise brusc, scoţând-o din visare, şi Laurel mototoli o pagină din carte, abia reuşind să-şi înăbuşe un ţipăt. Se ascunse după un perete din bucătărie şi auzi nişte paşi delicaţi îndreptându-se spre ea. Să fi reuşit oare un trol să treacă de gărzile din jurul casei? Jamison spusese că puteau să oprească pe oricine, cu excepţia celor mai puternici troli, dar nici asta nu era absolut sigur.

Laurel se gândi la santinelele de afară. Unde erau? Paşii se opriră la baza scărilor. Vizitatorul se afla între ea şi uşa din spate. Laurel se întinse repede şi luă un cuţit din suportul de pe dulap.

Un cuţit de tranşat. Super.

Poate că va putea să-l surprindă, să-l atace cumva cu cuţitul şi să ajungă la uşa din spate înainte ca el să o poată prinde. Era un risc mare, însă nu avea de ales. Dacă ar reuşi să ajungă la uşa din spate, acolo unde să o poată vedea santinelele, ar fi în siguranţă. Se strecură până în pragul bucătăriei, cu cuţitul ridicat la piept. Paşii se apropiau.

Silueta familiară a lui David păşi de după colţ.

–Aaaa! exclamă el, sărind înapoi cu mâinile ridicate.

Laurel încremeni în loc, cu cuţitul încă încleştat în mâini, în timp ce şocul, teama, uşurarea şi groaza se năpusteau toate deodată asupra ei. Mârâi dezgustată şi trânti cuţitul pe dulap.

–Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine?

David păşi înainte şi o trase spre el, frecându-i braţele de sus în jos.

–E vina mea, spuse el. Am venit mai devreme. M-am întâlnit cu mama ta când ieşea de pe alee şi mi-a spus să intru pur şi simplu. Ar fi trebuit să mă gândesc să bat la uşă sau...

–Nu e vina ta, David. E vina mea.

–*Nu e* vina ta – e doar toată situaţia asta. Trolii, Halloween, Klea... Îşi trecu mâinile prin păr. Suntem amândoi daţi peste cap.

–Ştiu, spuse Laurel sprijinindu-se de el şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele. Apoi, străduindu-se să schimbe subiectul, spuse: Am avut un moment de intimitate cu mama chiar înainte să vii.

–Ah, da?

Laurel dădu din cap.

–De aproape un an aştept ca lucrurile să se schimbe. Poate... poate că încep.

–O să fie bine.

–Sper.

–Ştiu sigur c-o să fie, îi şopti David, mângâindu-i faţa cu buzele până înspre ureche. Eşti prea frumoasă pentru ca cineva să stea mult timp supărat pe tine.

–Vorbesc serios! rosti ea, respirând puţin mai repede în timp ce buzele lui o mângâiau pe gât.

–Oh, şi eu vorbesc serios, spuse el strecurându-şi mâinile pe pielea de pe spatele ei. Foarte, foarte serios.

Ea râse.

–Tu nu vorbeşti *niciodată* serios.

–Sunt serios cu privire la tine, adăugă el cu mâinile pe şoldurile ei.

Laurel se lipi de el, iar braţele lui o cuprinseră câteva secunde de la spate, dar apoi David se retrase.

–Ce e? îl întrebă ea.

El arătă spre podea. Erau două petale pe covor.

–Am face bine să luăm alea de acolo înainte să vină Chelsea şi Ryan, spuse el tachinând-o.

–Da, într-adevăr. Până mâine o să cadă toată. Slavă Domnului!

–Am putea încerca să le dăm jos pe toate acum, sugeră David, întorcând capul către canapea.

–Oricât de bine ar suna, zise Laurel, bătându-l uşor cu degetele pe piept, Chelsea şi Ryan vor fi aici din clipă în clipă.

–N-o să fie surprinşi – se sărută la şcoală mai toată ziua, spuse el, zâmbind larg.

Laurel se uită la el ridicând din sprânceană.

–Bine. David o sărută încă o dată, după care intră în bucătărie şi deschise frigiderul. Mai poţi să ţii şi altceva aici în afară de Sprite? Poate nişte Mountain Dew?

–Sigur că da, culoarea ar arăta *minunat* pe ochii şi în părul meu, spuse Laurel sarcastică. În plus, mi se face rău de la cafeină.

–N-am spus că trebuie să-l bei *tu*, răspunse David, desfăcând o cutie de Sprite şi dându-i-o ei. Pur şi simplu să-l ai în caz că mai vrea altcineva. Îşi deschise cutia lui şi se aşeză pe un scaun la bar. Chelsea sper că nu se aşteaptă să ne costumăm ca să împărţim dulciurile, nu? se interesă el, strâmbând din nas.

–Nu, am întrebat-o, ca să fiu sigură, răspunse Laurel. În afară de mine nu se mai costumează nimeni.

–Tu te costumezi? întrebă sceptic David.

–Da. Mă costumez în om.

David îşi dădu ochii peste cap.

–Am căzut în plasă, aşa-i? Privi în jos la cartea ei mototolită de spaniolă. Învăţai? întrebă el. Mi se pare că manualul n-are parte de o soartă prea uşoară.

–Învăţam, până când m-ai speriat şi am încercat să te omor cu cuţitul de tranşat.

–Oh, da, a fost super! Ar trebui să repetăm experienţa.

Laurel mârâi şi-şi cuprinse capul în mâini.

–Aş fi putut să te ucid, zise ea.

–N-aveai cum, o contrazise David zâmbind larg. Eram pregătit. Duse mâna la spate şi scoase pistolul cel negru.

Laurel sări din scaun.

–David! Ai adus pistolul la mine în casă?

–Bineînţeles, spuse el absolut relaxat.

–Ia-l de aici, David!

–Hei, hei, nu exagera! o linişti el, băgând repede pistolul într-un toc ascuns la spate. N-am mai făcut-o până acum. Dar – se uită prin cameră ca şi cum s-ar fi aşteptat să mai fie cineva acolo să asculte – în seara asta vin Chelsea şi Ryan. Şi faptul că ţi-ai făcut atâtea griji de Halloween m-a făcut şi pe mine să mă tem puţin. Am vrut să fiu pregătit în caz... în caz de ceva. Sincer să fiu, m-am gândit că te-ar face să te simţi puţin mai în siguranţă. În mod clar, m-am înşelat.

Se uită în sus şi întâlni ochii lui Laurel. Privirea ei dură se luptă cu privirea lui hotărâtă, dar spăsită. Ea se bâlbâi.

–Îmi pare rău. Pur şi simplu, urăsc pistoalele alea.

El ezită.

–Dacă ţii neapărat, îl duc în maşină.

Ceea ce spusese el, cum că se pregătise pentru orice eventualitate, avea logică. Dar repulsia ei faţă de arme fu mai puternică.

–Ţi-aş fi recunoscătoare, spuse ea încet. Sunetul ascuţit al soneriei o făcu să tresară. Au venit, spuse ea frustrată. Deocamdată ascunde-l, îi porunci ea. Nu vreau să-l mai văd.

Ajunse doar până în pragul bucătăriei când David o prinse de mână.

–Floarea ta, şopti el. Iau eu petalele de pe jos.

–La naiba! Vin imediat! strigă ea către uşa de la intrare.

Îşi desfăcu eşarfa de la încheietură şi şi-o puse în grabă în jurul taliei. Nu trebuia decât să ascundă petalele blegi; avea să se furişeze mai târziu la baie să facă o treabă mai bună.

David culese petalele căzute pe podea, în timp ce Laurel deschidea uşa să-i întâmpine pe Chelsea şi pe Ryan cu un zâmbet, sperând să nu arate prea fals.

–Bună.

Aveau amândoi nişte dinţi falşi ridicoli şi pe cap nişte bandane fosforescente, cu antene la capătul cărora se bălăbăneau nişte ochi strălucitori.

Laurel ridică o sprânceană.

–Impresionant, spuse ea sec.

–Nu la fel de impresionant ca asta, spuse Chelsea arătând peste umărul lui Laurel.

–Ce anume? o întrebă Laurel, întorcând capul, speriată brusc că petalele ei ar fi putut să se vadă. Imediat însă simţi o presiune de o parte şi de alta a capului şi se trezi cu propriul set de antene legănându-se în aer. Mersi, spuse ea ironic.

–Ei, haide, spuse Chelsea. Sunt mişto!

Laurel se întoarse către Ryan, cu sprânceana încă ridicată.

–Nu te uita la mine, se scuză el. A fost ideea lui Chelsea.

–OK, o să le port, spuse Laurel zâmbind conspirativ. Doar dacă aţi adus o pereche şi pentru David.

Chelsea ridică o a patra pereche.

–Perfect.

Laurel o trase pe Chelsea înăuntru şi se uită afară în întuneric în timp ce închidea uşa după Ryan.

Capitolul 21

Aerul dimineţii era rece şi tăios, soarele părea abia o umbră roz-deschis răsărind dinspre orizontul înnorat de la est. Laurel îşi puse jacheta pe verandă şi-şi scoase cheile din buzunar, încercând să nu facă prea mult zgomot.

–Unde te duci?

Laurel ţipă şi scăpă cheile din mână. Plecatul pe furiş nu funcţionase.

–Scuze, spuse tatăl ei, scoţând capul pe uşa principală. Părul îi stătea ţepos în toate părţile şi chipul îi arăta morocănos – nu-i plăcuse niciodată să se trezească dimineaţa. N-am vrut să te sperii.

–Nu-i nimic, spuse Laurel, aplecându-se să-şi ia cheile. Plec la Chelsea.

Ar fi putut să-i spună tatălui ei unde se ducea de fapt, însă era mai uşor aşa. Erau mai puţine şanse ca David să afle din întâmplare.

–Ah, da, ne-ai spus aseară. De ce aşa dimineaţă?

–Chelsea are întâlnire cu Ryan diseară, rosti Laurel, minţind ad-hoc. Se întrebă dacă nu cumva lucrurile nu deveneau prea simple. Trebuie să profităm de tot timpul pe care-l avem la dispoziţie.

–Du-te atunci. Distracţie plăcută! spuse tatăl ei căscând. Mă duc să mă culc la loc.

Laurel ajunse în grabă la maşină şi dădu înapoi cât putu de repede fără să atragă atenţia asupra ei. Cu cât mai repede ieşea din oraş, cu atât mai bine.

Hotărâse până la urmă să nu-i spună lui David. Ura să mintă, însă nu ştia ce altceva să facă. După seara trecută, el ar fi fost prea îngrijorat; ar fi insistat să nu se ducă.

Sau să vină cu ea, cu pistolul acela idiot.

Laurel ura faptul că acum ştia că-l poartă la el. Logic vorbind, nu-l putea condamna – el nu dispunea nici măcar de modalităţile ei rudimentare de apărare –, dar îl văzuse aseară de câteva ori ducând mâna la tocul ascuns atunci când bătea cineva la uşă. Lucru care, Halloween fiind, se întâmplase o dată la câteva minute. Era mai bine să nu-i spună deloc unde se ducea. Erau amândoi prea daţi peste cap.

Nu-i venise în minte nici o scuză bună pentru Chelsea, aşa că nici ei nu-i spusese nimic. Cu puţin noroc, David nu avea să-i ducă dorul şi pe Chelsea n-o va întreba nimeni nimic. Dacă va fi nevoită, va pleca devreme de la festival. Şi nu doar ca să se întoarcă înainte ca David să iasă de la serviciu; nu voia să fie nicăieri altundeva decât în siguranţa casei ei după ce se lăsa întunericul.

Drumul spre Orick nu era aglomerat, însă Laurel rămânea foarte atentă la marginile drumului şi la oglinda retrovizoare, uitându-se după orice semn că ar putea fi urmărită. Opri la singura benzinărie din Orick şi, după ce studie parcarea, alergă înăuntru şi se repezi în toaletă. Deschise rucsacul şi scoase rochia. Nu o purtase decât atunci când o probase; acum, în timp ce lăsa materialul foşnitor să-i alunece peste cap şi îl potrivea pe trupul ei subţire, o trecu un fior de încântare. Aseară îi căzuseră ultimele petale, iar spatele îi era neted şi alb ca fildeşul, având doar o dungă discretă ca o cicatrice în mijloc, exact ca anul trecut. După ce se iţi din baie ca să se asigure că magazinul era în mare parte gol, Laurel se grăbi să ajungă înapoi la maşină. Poalele rochiei îi foşneau în jurul gleznelor şi al picioarelor încălţate cu şlapi. De acolo mai avea doar câteva minute până la capătul aleii lungi a căsuţei. Parcă maşina în spatele unui brad mare, ascunzând-o ca să nu se vadă de la strada principală.

Tamani nu o aştepta la lizieră, ci chiar în curtea căsuţei, sprijinit de poarta de la intrare! O mantie lungă şi neagră îi atârna de pe umeri şi avea pantalonii de călărie băgaţi până la genunchi în nişte cizme înalte şi negre. Respiraţia lui Laurel se acceleră.

Se întrebă, nu pentru prima oară, dacă nu cumva făcuse o mare greşeală că venise. „E prea târziu să mă răzgândesc."

Cât timp ea se apropie, Tamani rămase nemişcat, urmărind-o cu privirea. Nu zise nimic până când ea nu se opri în faţa lui, suficient de aproape ca el să se poată întinde şi s-o tragă spre el, dacă ar fi vrut.

–Nu eram sigur că vei veni, spuse el cu vocea puţin răguşită, ca şi cum n-ar mai fi vorbit de mult.

Ca şi cum ar fi stat afară în frig toată noaptea, aşteptând-o pe ea.

Poate chiar asta făcuse.

Laurel ar fi putut să plece. Tamani ar fi iertat-o până la urmă. Se uită la el. Părea prudent, ca şi cum ar fi simţit că ea era pe punctul să se întoarcă şi să fugă.

O rafală de vânt suflă printre copaci şi-i dădu lui Tamani părul peste ochi. El ridică o mână şi-şi dădu şuviţele lungi peste ureche. Preţ de o secundă, cât timp antebraţul îi trecu peste faţă, privirea lui căzu asupra ei, studiind-o din cap până în picioare – lucru pe care nu-l făcea aproape niciodată. Şi, în acea fracţiune de secundă, ceva se schimbă. Doar că Laurel nu ştiu exact ce.

–Mergem în Avalon? zise Tamani şi făcu semn spre copaci în timp ce-şi puse mâna delicat pe spatele ei.

Laurel se apropia de clipa fără de întoarcere; o parte din ea simţea asta.

Se uită la Tamani; se uită la copaci. Apoi păşi înainte şi trecu graniţa.

Străzile din Avalon mişunau de zâne. Chiar şi îndrumată de Tamani, tot îi era greu să treacă prin mulţime.

–Ce se întâmplă mai exact la festival? îl întrebă ea, evitând un cerc strâns de zâne care conversau în mijlocul străzii.

–Depinde. Astăzi mergem la Marele Teatru de Vară, să vedem un spectacol de balet. După aceea ne adunăm toţi pe pajiştea comună, unde vor fi muzică, mâncare şi dans. Tamani ezită. Lumea poate să rămână sau să plece, după

plac, însă petrecerea va continua până când toţi sunt relaxaţi şi gata să se întoarcă la treburile cotidiene. Pe aici, spuse el, arătând spre un deluşor.

Amfiteatrul li se dezvălui treptat, în timp ce urcau. Spre deosebire de Academie, care era în mare parte construită din piatră, sau de casele Zânelor de Vară, făcute din sticlă, pereţii amfiteatrului erau copaci vii, ca acela în care locuia mama lui Tamani. Dar, în loc să fie rotunzi şi scobiţi, aceşti copaci cu scoarţă neagră erau întinşi şi plaţi, acoperindu-se unul pe altul pentru a forma un perete solid de lemn de cel puţin cincisprezece metri înălţime, care avea în vârf un acoperiş dens de frunze. Pereţii erau împodobiţi cu bolţi de mătase în culori vii, cu minunate picturi murale şi cu statuete de marmură şi granit, conferind clădirii masive o atmosferă festivă.

Uimirea lui Laurel se mai domoli atunci când se treziră spre capătul unei cozi lungi de zâne care aşteptau să intre în amfiteatru. Toate erau îmbrăcate frumos, însă Laurel nu mai văzu pe nimeni cu o rochie la fel de specială ca a ei. Iar se îmbrăcase nepotrivit. Oftă şi se întoarse către Tamani.

–O să dureze o veşnicie.

Tamani clătină din cap.

–Nu asta e intrarea ta.

O îndrumă în dreapta cozii şi continuă să o ghideze prin mulţime. Ajunseră la o arcadă mică în pereţii amfiteatrului, cam la cincisprezece metri de intrarea principală. De o parte şi de la alta a uşii se aflau două santinele înalte, îmbrăcate în uniforme albastre.

–Laurel Sewell, spuse Tamani încet.

Una dintre santinele se uită la Laurel, apoi privirea îi fugi înapoi la Tamani. Din cine ştie ce motiv se uită la braţele lui Tamani înainte să vorbească.

–*Am fear-faire* pentru o zână de toamnă?

–*Fear-gleidhidh*, îl corectă Tamani, privind stânjenit către Laurel. Eu sunt Tamani de Rhoslyn. Pe ochiul lui Hecate, omule, am spus că aceasta este Laurel *Sewell*.

Santinela se îndreptă puţin şi dădu din cap către partenerul lui, care deschise uşa.

–Puteţi trece.

–*Fear-glide*? se miră Laurel, ştiind deja că stâlcise cuvintele.

Îşi amintea explicaţia lui Jamison de astă-vară cu privire la *Am fear-faire*, însă asta era ceva nou.

–Înseamnă că eu sunt... escorta ta, zise Taman încruntându-se. Când i-am spus numele tău de familie de om, am presupus că şi-a dat seama cine eşti şi că nu va comenta. Însă în mod clar nu a învăţat la conac.

–La conac?

Cum se făcea oare că toate conversaţiile cu Tamani se transformau într-un curs intensiv despre lumea zânelor?

–Nu acum, îi răspunse Tamani delicat. Nu e important.

Şi, într-adevăr, în timp ce privea interiorul imensului amfiteatru, toate întrebările se evaporară din mintea lui Laurel şi ea icni de încântare.

Pereţii amfiteatrului crescuseră în jurul unei depresiuni abrupte în vârful dealului. Acum stătea pe un mezanin întins, o excrescenţă de crengi împletite strâns, care se extindea din pereţii vii ai amfiteatrului. Cu excepţia a trei scaune aurii împodobite, aflate pe un podium în mijlocul mezaninului, toate scaunele erau de lemn, tapiţate cu mătase roşie şi cu nişte braţe care creşteau direct din podea. Locul fusese în mod clar aranjat pentru a oferi o vedere cât mai bună, nu neapărat pentru a găzdui un public cât mai numeros.

La cincisprezece metri depărtare, Laurel văzu zânele înghesuindu-se la intrarea principală şi coborând la parterul abia puţin mai mult amenajat decât o coastă de deal cu iarbă. Mai jos de mezanin nu erau scaune, însă zânele se înghesuiau paşnice, dând din coate pentru a prinde un loc cât mai aproape de cea mai mare scenă pe care o văzuse Laurel în viaţa ei. Era îmbrăcată în cortine albe de mătase, ce străluceau de la miile de cristale atârnate delicat în bătaia vântului, reflectând curcubeie peste tot teatrul. Lumina soarelui se revărsa de sus printr-o boltă subţire din material

transparent, care se umfla şi se unduia în adierea vântului. Atenua strălucirea soarelui fără să-i oprească razele benefice.

Şi, oriunde se uita, Laurel vedea diamante strălucitoare, fâşii de mătase aurie, tapiserii sofisticate care celebrau istoria Avalonului. Colţurile întunecate erau luminate de sfere de aur, cum era aceea pe care o folosise Tamani pentru Laurel acum mai bine de un an, după ce fusese aruncată în râul Chetco. Ici şi colo, ghirlande de flori sau grămezi de fructe împodobeau stâlpii de lemn sau de piatră risipiţi la întâmplare.

Laurel trase adânc aer în piept şi o luă înainte, întrebându-se unde să se aşeze. După câteva secunde se uită în spate, simţind că Tamani nu mai era cu ea. Rămăsese lângă boltă şi arăta de parcă avea de gând să stea acolo.

–Hei! strigă ea întorcându-se către el. Haide, Tam!

El clătină din cap.

–Doar cât ţine spectacolul. Te aştept aici şi apoi mergem la petrecere.

–Nu, spuse Laurel. Se duse lângă el şi-şi puse o mână pe braţul lui. Te rog, vino cu mine, şopti ea.

–Nu pot, o refuză Tamani. Nu e locul meu.

–Ba este locul tău.

–Spune-i asta Reginei, zise Tamani sarcastic.

–Aşa o să fac.

Vocea lui începu să sune speriată.

–Nu, Laurel. Nu pot. N-o să creez decât probleme.

–Atunci stau şi eu aici cu tine, se hotărî ea, strecurându-şi mâna într-a lui.

Tamani clătină iar din cap.

–Aici este locul meu. Al tău – arătă spre scaunul tapiţat cu mătase roşie de la marginea mezaninului – este acolo.

–Jamison va veni aici, Tam. O să insistăm amândoi să ţi se dea voie să stai lângă mine. Sunt sigură că se va putea.

Tamani se uită la Laurel, apoi la zânele de toamnă înghesuindu-se în jurul mezaninului şi la mulţimea de zâne de primăvară care năvăleau pe intrarea principală.

–Bine, cedă el oftând.

–Mulţumesc, spuse Laurel, ridicându-se impulsiv pe vârfuri pentru a-l săruta pe obraz.

Imediat însă îşi dori să n-o fi făcut. Se trase înapoi câţiva milimetri şi păru că nu se poate îndepărta mai mult. Tamani îşi întoarse capul şi o privi direct în ochi. Era atât de aproape încât nasurile aproape li se atingeau. Respiraţia lui îi mângâia buzele, iar Laurel simţi că se apleacă spre el.

Tamani îşi întoarse faţa.

–Condu, rosti el atât de încet, că Laurel abia-l auzi.

Laurel coborî pe scările mezaninului şi de data aceasta el o urmă. Însă acest Tamani neliniştit şi aproape speriat era un străin pentru ea. Trufia şi încrederea în sine i se evaporaseră; arăta de parcă încerca să dispară în mantia lui.

Laurel se opri şi se întoarse către el, îi puse mâinile pe braţe şi nu vorbi până când el nu ridică ochii spre ea.

–Ce s-a întâmplat?

–N-ar trebui să fiu aici, şopti el. Locul meu nu e aici.

–Locul tău este lângă mine, spuse Laurel hotărâtă. Am nevoie de tine lângă mine.

El se uită la ea cu o teamă în ochi pe care ea nu i-o mai văzuse niciodată. Nici măcar atunci când îl împuşcase Barnes.

–Nu e locul meu, insistă el din nou. Nu vreau să fiu un astfel de spirit.

–Ce fel de spirit?

–Genul acela care se agaţă de o fată peste nivelul lui, condus de ambiţie ca un animal de rând. Nu asta fac eu; nu acesta este jurământul meu faţă de tine. N-am vrut decât să te mai întâlnesc. N-am plănuit nimic.

–Din cauză că eşti un spirit al primăverii? întrebă ea tăios.

Zumzetul mulţimii nu-i dădea de gol, însă şi ea îşi coborî vocea.

Tamani refuza să o privească în ochi.

–Asta este! Nu numai ei cred că eşti un cetăţean de clasa a doua – o, scuză-mă, *a patra* –, ci şi *tu*. De ce?

–Pur şi simplu aşa este aici, mormăi Tamani fără să se uite la ea.

–Ei bine, nu aşa ar trebui să fie! spuse Laurel printre dinţi. Îl apucă de umeri şi-l sili să se uite la ea. Tamani, tu eşti de două ori mai bun decât orice zână de toamnă din Academie. Nu există nimeni altcineva în tot Avalonul cu care aş prefera să fiu în locul tău. Laurel scrâşni din dinţi înainte să continue, ştiind că avea să-l rănească, dar şi că s-ar fi putea să fie singurul lucru pe care el l-ar fi ascultat. Şi, dacă ţii la mine măcar pe jumătate cât pretinzi, atunci ar trebui să conteze pentru tine mult mai mult ceea ce cred *eu* decât ceea ce cred *ei*.

Ochii lui se întunecară. Trecu un moment lung până când el dădu din cap.

–Bine, rosti Tamani încet.

Ea dădu din cap, dar nu zâmbi. Nu era momentul potrivit să zâmbească.

Tamani porni după ea, învolburându-şi mantia lungă printre picioare. Acum mergea în linişte, gânditor, însă cu un aer hotărât.

–Laurel! se auzi o voce cunoscută.

Laurel se întoarse şi o văzu pe Katia, care arăta minunat într-o rochie de mătase ce-i scotea în evidenţă silueta graţioasă. Pe umeri i se vedeau petale de un roz pal, care se asortau cu culoarea rochiei. Părul ei blond-deschis era perfect aranjat în jurul feţei şi purta un pieptene strălucitor de argint după urechea stângă.

–Katia, zâmbi Laurel.

–Am sperat să vii! spuse Katia. Este cel mai grozav festival din tot anul!

–Serios? întrebă Laurel.

–Sigur că da. Începutul Noului An! Ţeluri noi, materii noi, alte clase. Tot anul abia îl aştept. O luă pe Laurel de braţ şi o conduse spre capătul celălalt al mezaninului. Cred că Mara va fi în sfârşit promovată mâine de la ucenic la calfă, chicoti ea.

Ochii îi fugiră spre locul în care stătea zâna cu ochi negri, îmbrăcată într-o uimitoare rochie mov, cu un decolteu mai adânc decât ar fi îndrăznit Laurel să poarte vreodată în public. Ca şi Katia, Mara era înflorită, afişând o stea

modestă cu şase colţuri, asemănătoare unei narcise, asortată cu culoarea rochiei.

Laurel se uită în spate, ca să se asigure că Tamani o urma şi-i zâmbi discret când îi întâlni privirea.

–L-ai adus şi pe el? întrebă Katia şoptit.

–Sigur că da, spuse Laurel cu voce tare.

Katia zâmbi, deşi puţin crispată.

–Ce-o fi în capul meu? Cu siguranţă, ai nevoie de un ghid. N-ai mai fost niciodată la un festival ca acesta. Ar fi trebuit să mă gândesc. Ne vedem după spectacol, da? îi făcu Katia bucuroasă cu mâna, după care se întoarse şi se făcu nevăzută într-un grup mic de zâne pe care Laurel le recunoştea în mare parte de la Academie.

Unele dintre ele se uitau fix la ea, fără pic de ruşine. Fusese atât de ocupată să admire priveliştea, că nu observase cum zânele de la mezanin se uitau lung la ea şi la Tamani. Îi trebui o clipă să-şi dea seama de ce.

Katia şi Mara nu erau singurele zâne în floare. Florile de la mezanin erau mici şi modeste în comparaţie cu acelea pe care le văzuse Laurel în vara aceea, având tendinţa să fie într-o singură formă şi culoare, ca a ei. Dar toate zânele erau în floare; toate zânele de toamnă.

Mai puţin ea.

Laurel se gândi la temperatura din Avalon; era puţin mai răcoare decât atunci când fusese ea, vara, însă nu cu foarte mult. Se întrebă cum de ştia trupul zânelor când să înflorească. Să fie poziţia soarelui? Schimbările uşoare de temperatură? Era logic că clima temperată din Avalon întârzia înflorirea zânelor de toamnă – şi poate că prelungea înflorirea –, însă cu cât? Laurel îşi notă în minte să afle mai multe despre înflorire când avea să vină în Avalon vara următoare. Până atunci, nu putea decât să tragă concluzia că Avalon şi Crescent City se deosebeau. Două zile mai devreme, două grade mai mult şi poate că nu s-ar mai fi simţit atât de nelalocul ei.

Laurel îşi ridică hotărâtă bărbia şi se îndreptă către marginea balconului. Atinse braţul lui Tamani şi-şi privi

mâinile. Bineînţeles, la un moment dat îşi pusese o pereche de mănuşi negre de catifea. Chiar şi el observase. Refuzând să dea gestului prea mare importanţă, Laurel se uită la etajul de sub ea, mutându-şi privirea de la decoraţiuni la zâne. Aspectul lor era mult mai modest, iar Laurel nu văzu prea multe bijuterii sclipind, însă zânele de primăvară arătau fericite. Se îmbrăţişau, luau copiii în braţe, se salutau şi, chiar dacă era mult mai sus, Laurel le putea auzi râsetele.

–Toate sunt zâne de primăvară? întrebă Laurel.

–Majoritatea, spuse Tamani. Mai sunt şi câteva zâne de vară care sunt prea tinere ca să joace, însă majoritatea zânelor de vară vor participa la spectacol.

–Este şi... Lauren ezită. Este şi Rowen acolo?

–Pe acolo pe undeva. Cu sora mea.

Laurel dădu din cap, neştiind ce altceva să spună. Nu se gândise că, dacă Tamani o însoţise acolo, nu putea fi alături de familia lui. Se simţi cuprinsă de un sentiment de vină familiar. Era prea uşor să creadă că Tamani trăia numai pentru ea, că viaţa lui nu exista deloc în afară de momentele în care se intersecta cu a ei. Să uite că mai erau şi alte persoane care-l iubeau.

Zumzetul mulţumii se schimbă deodată, iar zânele de sub mezanin se uitară toate în sus cu un aer de nerăbdare.

Laurel simţi mâna lui Tamani în jurul braţului ei şi, brusc, el o însoţi, dar mai mult o trase spre un scaun aflat la câteva rânduri mai în spate.

–Trebuie să fie zânele de iarnă, şopti Tamani. Jamison, Yasmine şi Majestatea Sa, Regina Marion.

Lui Laurel îi pieri glasul când îşi întoarse privirea de la Tamani. Atenţia ei – la fel ca a tuturor celorlalte zâne – fu atrasă de bolta din capătul mezaninului. Nu ştia ce o uimea mai tare – că erau doar trei sau că erau atât de multe. Până acum nu-i socotise decât pe Jamison şi pe Regină.

Mai întâi intrară un grup de santinele îmbrăcate în uniforme albastre; Laurel le recunoscu de data trecută când îl văzuse pe Jamison. Erau urmate îndeaproape de însuşi Jamison, îmbrăcat

în haine verde-închis şi zâmbind strălucitor, ca de obicei. Însoţea o fată tânără care părea să aibă vreo doisprezece ani şi ale cărei piele netedă şi închisă la culoare şi bucle atent aranjate contrastau cu rochia de seară din mătase lila. Tot amfiteatrul păru să respire la unison când pe podium păşi Regina.

Purta o rochie albă strălucitoare, cu o trenă făcută din fire scânteietoare, care se ridica de la pământ în briza uşoară. Părul îi era negru ca abanosul şi îi curgea pe spate în valuri delicate ce-i ajungeau puţin până sub talie. Avea pe cap o coroană delicată de cristal, cu şiruri de diamante care-i cădeau în bucle şi străluceau în lumina soarelui.

Însă Laurel îşi pironi privirea asupra chipului ei.

Ochii verde-pal examinau mulţimea. Deşi era conştientă de faptul că faţa Reginei ar fi considerată frumoasă după standardele oricărei reviste de modă, lui Laurel nu-i scăpară buzele încreţite, ridul minuscul dintre ochi, ridicarea uşoară a uneia dintre sprâncene, ca şi cum Regina ar fi detestat să accepte plecăciunile profunde care i se făceau.

Inclusiv de către Tamani.

Aşa încât Laurel rămăsese singura persoană care stătea dreaptă.

Se grăbi să se încline şi ea înainte să o vadă Regina. Părea că reuşise; privirea Reginei trecu în grabă prin mulţime fără să zăbovească şi, în câteva secunde, zânele de toamnă îşi reluară locurile şi discuţiile zumzăitoare.

Marion se întoarse cu un foşnet discret al rochiei şi se îndreptă spre podium, unde trei scaune împodobite stăteau separat de celelalte. Laurel îl văzu pe Jamison cum o ia de mână pe fetiţă, ajutând-o să urce scările şi să se aşeze pe un scaun moale în stânga Reginei. Îi prinse privirea, iar el zâmbi şi îi şopti ceva fetiţei, apoi se întoarse şi se apropie de ei. Zânele nu conteniră să vorbească sau să râdă în timp ce Jamison trecea, însă zânele se dădură discret la o parte, făcându-i loc.

–Draga mea Laurel, spuse Jamison, cu ochii verzi asortaţi cu hainele, strălucind. Mă bucur mult că ai venit. Îl prinse pe Tamani de umăr. Şi tu, băiete. Au trecut prea multe luni

de când nu te-am mai văzut. Îmi imaginez că munceşti din greu la poarta aceea a ta.

Tamani zâmbi, pierzând o parte din aerul lui meditativ.

–Într-adevăr, domnule. Laurel ne ţine ocupaţi cu isprăvile ei.

–Îmi imaginez, spuse Jamison zâmbind larg. Sunetul instrumentelor umplu amfiteatrul imens. Mai bine mă duc la locul meu, se hotărî Jamison. Dar, înainte să se întoarcă, îşi puse mâinile pe faţa lui Laurel, luându-i delicat obrajii între degete. Mă bucur mult că ai putut să fii alături de noi, spuse el, aproape şoptit.

Apoi plecă, iar verdele bogat al hainelor sale foşni prin mulţime.

Tamani o înghionti pe Laurel spre scaunele aflate la capătul îndepărtat al balconului spaţios, acolo unde Katia le făcea cu mâna.

–Cine e fetiţa aceea? îl întrebă Laurel, întinzând gâtul să se uite cum Jamison îi dă ceva copilei înainte să se aşeze.

–Yasmine. Este zână de iarnă.

–Aha! Ea va fi Regină într-o zi?

Tamani clătină din cap.

–Puţin probabil. E prea aproape ca vârstă de Marion. La fel s-a întâmplat şi cu Jamison şi Cora, fosta Regină.

–Sunt doar trei zâne de iarnă în tot Avalonul?

–Doar trei. Şi de multe ori sunt mai puţine. Tamani zâmbi. Mama mea a fost grădinar şi pentru Marion, şi pentru Yasmine. Yasmine a înflorit cu doar câteva luni înainte să se pensioneze mama. Foarte puţini grădinari au ocazia să se ocupe de două zâne de iarnă. Tamani înclină capul spre tânăra zână de iarnă. Am avut ocazia să o cunosc pe Yasmine puţin înainte să fie trimisă în Palatul de Iarnă. Cred că are o inimă bună. Jamison este foarte ataşat de ea.

Exact în acel moment, o zână mică, dar îmbrăcată elegant, ieşi de după cortinele imense care se întindeau de-a lungul scenei. Mulţimea se linişti.

–Pregăteşte-te, îi şopti Tamani în ureche. N-ai mai văzut niciodată *aşa ceva*.

Capitolul 22

Cortinele se traseră dezvăluind o scenă splendidă de pădure, în care fascicule imense de lumină multicoloră conturau cercuri delicate. Laurel îşi dădu seama că lumina din amfiteatru nu putea fi diminuată şi nici nu era nevoie. Totul pe scenă părea să strălucească dinăuntru – mai tare, mai limpede, mai real chiar decât lucrurile din jurul lui Laurel. Era uluită; cu siguranţă era efectul magiei zânelor de vară.

Un spirit şi o zână îngenunchează în mijlocul scenei, cuprinzându-se unul pe altul cu braţele, şi o muzică delicată, romantică, pluti pe aripile vântului dinspre orchestră. Arătau mai mult sau mai puţin ca nişte balerini obişnuiţi, bărbatul cu o piele cafenie netedă, braţe bine definite şi o tunsoare fără cusur, femeia cu picioare lungi şi suple şi părul roşcat strâns la spate. Cuplul se ridică şi începu să danseze în picioarele goale.

–Nu au balerini cu poante? îi şopti Laurel lui Tamani.

–Ce sunt alea poante?

„Bun, nu, clar", gândi Laurel. Dar, oricum, era balet. Mişcările curgeau graţioase, punctate de şpagaturi şi de ridicări demne de un contorsionist. Cu toate că soliştii păreau puţin cam lipsiţi de graţie pentru nişte dansatori principali într-un spectacol de asemenea anvergură. Picioarele li se târau cam încet, iar mişcările lor păreau foarte greoaie. Erau totuşi destul de buni. Dansară câteva minute un adagio, până când Laurel observă ce era nelalocul său pe scenă.

–Ce-i cu barba aia? îl întrebă ea pe Tamani.

Dansatorul purta o barbă neagră care se unea cu costumul, însă, privind mai bine, Laurel observă că-i ajungea până la talie.

Tamani îşi drese uşor glasul şi, o secundă, Laurel crezu că avea să-i evite cu totul întrebarea.

–Uite ce este, şopti el într-un final. Majoritatea zânelor n-au văzut niciodată un om. Ideile lor despre cum arată oamenii sunt aproape la fel de distorsionate ca imaginea pe care şi-o fac oamenii despre zâne. Zânele sunt – căută cuvântul potrivit – intrigate de ideea că oamenilor le creşte blană pe faţă. O consideră o trăsătură animalică.

Laurel îşi dădu brusc seama că nu văzuse niciodată un spirit cu barbă. Nici nu-i trecuse prin cap că ar fi fost posibil. Se gândi la faţa lui Tamani, care era mereu netedă şi fină – fără rădăcinile ţepoase pe care le simţea de obicei la David. Nu remarcase asta până acum.

–Dansatorii care interpretează rolul oamenilor se mişcă de asemenea mai puţin graţios, pentru a arăta că sunt animale, şi nu zâne, continuă Tamani.

Atentă mai departe, Laurel privi cum soliştii se înălţau şi se lăsau în jos cu o vagă urmă de stângăcie. Ştiind acum că era intenţionată, nu pregetă să le aprecieze talentul – de a sugera cu graţie o lipsă de graţie. Preferă să-şi lase la o parte sentimentul de revoltă pe care i-l stârnea perpetuarea stereotipurilor. Avea să-l amâne pentru mai târziu.

Pe scenă apărură alţi doi dansatori cu barbă, iar balerina încercă să se ascundă în spatele partenerului său.

–Ce se întâmplă? întrebă Laurel.

Tamani arătă spre cuplul iniţial.

–Aceia sunt Heather şi Lotus. Se iubesc în secret, însă tatăl lui Heather – aici arătă spre un spirit mai bătrân, cu o barbă maronie stufoasă şi înspicată – îi porunceşte fiicei sale să se mărite cu Darnel. Apropo, obiceiul oamenilor de a aranja căsătoriile este ridicol.

–Ei, acum nu se mai practică. Cel puţin, nu acolo unde trăiesc eu.

–Totuşi.

Laurel privi cum cei doi bărbaţi se îndepărtează, iar Heather şi Lotus se apropie unul de altul, într-un dans al tristeţii. Muzica

nu semăna cu nimic din ceea ce Laurel mai auzise în viaţă şi ea simţi cum îi dau lacrimile de mila acelor eroi nefericiţi care dansau atât de frumos pe refrenul trist al orchestrei.

Luminile de pe scenă deveniră brusc mai puternice şi Lotus sări pe o piatră, aruncându-şi braţele înlături, într-un şold.

–Acum ce se întâmplă? întrebă Laurel, trăgându-l entuziasmată pe Tamani de cămaşă.

–Lotus a hotărât să-i dovedească tatălui lui Heather că este demn de fiica lui, luând un măr de aur din Insula Hesperidelor. Cunoscută şi sub numele de Avalon, adăugă el zâmbind.

Scena se goli şi decorul străluci o clipă înainte să se metamorfozeze într-o grădină enormă, cu flori de toate culorile pe margine. Laurel icni.

–Cum au făcut asta?

Tamani zâmbi.

–Mare parte din decor este o iluzie. De aceea de spectacole se ocupă zânele de vară.

Laurel se aplecă înainte, încercând să studieze noul decor, însă în scurt timp poiana iluzorie se umplu de zâne balerine îmbrăcate în costume multicolore. Văzu pe loc cât de intenţionat lipsiţi de graţie fuseseră balerinii care-i reprezentau pe oameni. Grupul de acum se învârti într-o coregrafie elaborată, cu o graţie care ar fi făcut-o de ruşine pe Anna Pavlova. După câteva minute, o zână destul de înaltă, îmbrăcată într-o rochie mulată transparentă, intră din dreapta. Grupul de dansatoare căzu în genunchi, făcându-i loc să ajungă în centrul scenei pentru a se putea desfăşura. Laurel fusese la spectacole profesioniste de balet în San Francisco, însă nimic nu se compara cu talentul pur şi graţia acestei soliste.

–Cine e ea? îi şopti ea lui Tamani cu ochii lipiţi de scenă.

–Titania, răspunse Tamani.

–*Regina* Titania? întrebă Laurel pe nerăsuflate.

Braţul lui îi înconjura spatele şi capetele lor se apropiaseră mult ca să poată vorbi în şoaptă, însă Laurel abia dacă observă.

–Nu, nu! Vreau să spun că *joacă rolul* Titaniei.

–Ah! exclamă Laurel, puţin dezamăgită că nu avea ocazia să vadă o zână legendară jucând pe scenă.

În toiul minunatului dans al Titaniei, un balerin – fără barbă de data aceasta – intră în scenă din stânga. Grupul din spate fremătă şi făcu o reverenţă adâncă pe podeaua scenei.

–El e Oberon? întrebă Laurel, amintindu-şi de regele zânelor adesea cuplat cu Titania în legendele tradiţionale.

–Vezi, începi să te prinzi, spuse Tamani zâmbind larg.

Spiritul care-l interpreta pe Oberon începu să danseze singur, cu mişcări rapide, îndrăzneţe, aproape violente, însă cu aceeaşi graţie controlată ca şi a zânei care o juca pe Titania. În scurtă vreme cei doi dansau împreună, fiecare încercând să-l depăşească pe celălalt în timp ce muzica se auzea tot mai puternică, mai tare, până când, pe un sunet metalic, Titania se împiedică şi se prăbuşi pe jos. Fluturând din mână şi călcând cu paşi apăsaţi, Titania ieşi din scenă împreună cu o parte dintre dansatoare, alungată de zânele lui Oberon.

–De ce sunt supăraţi pe ea? întrebă Laurel.

–Titania este un personaj foarte nepopular în istorie, îi răspunse Tamani. Era o zână de toamnă – şi, în plus, malefică – care a devenit regină într-o vreme când nu au fost zâne de iarnă. La scurt timp după aceea s-a născut Oberon, care a preluat puterea la douăzeci de ani – era aproape un copil comparativ cu majoritatea regilor, deşi, din punctul multora de vedere, ar fi trebuit încoronat încă mai repede. Titania a fost răspunzătoare de dezastrul din Camelot.

–Trolii... l-a distrus, nu?

–Exact. Şi, în urma lui, regele a murit tocmai când se dovedea a fi unul dintre cei mai buni suverani din istoria Avalonului. Aşa că Titania este, în general, învinovăţită de pierderea aceasta.

–Mi se pare nedrept.

–Poate.

Scena se goli, iar decorul se transformă din nou într-o pădure. Intră în grabă Lotus, urmat de Heather, care se ascundea printre copaci ori de câte ori iubitul ei se întorcea spre

ea. Se învârtiră pe scenă, trasând cercuri răzleţe, până când intrară alte două personaje: Darnel şi o zână foarte frumoasă.

–Iar m-am pierdut, spuse Laurel, urmărind cum zâna încerca să se agaţe de Darnel, iar el o tot îndepărta.

–Aceea este Hazel şi e îndrăgostită de Darnel. Darnel o urmăreşte pe Heather, care-l urmăreşte pe Lotus, încercând să-l convingă să nu plece în călătoria periculoasă către Insulele Hesperidelor. Hazel vrea să-l înduplece pe Darnel să rămână pur şi simplu fericit alături de ea.

Laurel înţelese brusc, în timp ce preafrumoasa Hazel se agăţa cu disperare de haina lui Darnel, iar el o împingea.

–Stai puţin, spuse ea. Asta este *Visul unei nopţi de vară*.

–De fapt, ceea ce ulterior a devenit *Visul unei nopţi de vară*. Ca majoritatea pieselor de Shakespeare, provine dintr-o poveste cu zâne.

–Nu se poate!

Tamani îi făcu semn să vorbească mai încet, căci câteva zâne se uitară la ei.

–Sincer acum, continuă Tamani încet, pe un ton blând, chiar credeai că lui i-a venit ideea din *Romeo şi Julieta*? Acum o mie de ani erau Rhoeo şi Jasmine, iar versiunea lui Shakespeare este o reluare mediocră.

Laurel le urmărea intens pe cele patru zâne care se urmăreau într-un dans ameţitor.

–Şi cum a ajuns Shakespeare să afle poveştile cu zâne? Îşi ridică privirea spre Tamani. Era *om*, nu-i aşa?

–O, da. Tamani chicoti încet. A trăit într-o vreme în care conducătorii Avalonului erau încă interesaţi şi de ce făceau oamenii. Au fost impresionaţi de piesele sale despre regi – Lear şi Richard, cred. Nişte poveşti groaznic de plictisitoare, însă stilul lui Shakespeare era seducător. Aşa că Regele l-a adus aici şi i-a dat nişte poveşti noi, ca să le descrie în cuvintele lui minunate. Plus că spera ca Shakespeare să corecteze unele dintre greşelile din mitologia zânelor. *Visul unei nopţi de vară* a fost prima lui piesă de după vizita în Avalon, urmată la scurt timp de *Furtuna*. Dar, după o vreme, lui Shakespeare

a început să-i displacă faptul că Regele nu-l lăsa să vină şi să plece după bunul lui plac. Aşa că a plecat şi nu s-a mai întors şi, drept răzbunare, nu a mai pus zâne în piesele sale. Le-a compus doar cu oameni şi a pretins că sunt ale lui.

–Chiar e adevărat? întrebă Laurel uimită.

–Aşa ştiu eu.

Scena redeveni poiana înflorată, unde Puck – un remarcabil spirit al toamnei, o informă Tamani – era instruit de Oberon să creeze o licoare care să o facă pe Titania să se îndrăgostească de prima creatură care-i ieşea în cale, pentru a o pedepsi astfel pentru distrugerea Camelotului. Şi, cum era un rege bun, Oberon voia, de asemenea, să-i ajute pe oameni. La urma urmei, îi explică Tamani, nu putea să-i lase să intre efectiv în Avalon şi să ia un măr de aur, însă nici nu voia să-i trimită acasă fără nici o răsplată pentru eforturile lor.

Laurel dădu din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia către balet. Povestea continuă fără surprize acum, că ştia ce piesă era – Lotus şi Darnel o urmăriră amândoi pe Hazel, Heather rămase fără iubit şi toată lumea dansă într-un vârtej nebunesc care-i provoca ameţeli lui Laurel.

Apoi scena reveni la poiana zânelor şi, după ce Puck puse licoarea în ochii Titaniei, o bestie uriaşă şi mătăhăloasă intră greoi din culise. Laurel nu-şi dădea seama dacă era o iluzie sau un costum migălos lucrat.

–Ce-i asta? întrebă ea. N-ar trebui să fie un om cu cap de măgar?

–E un trol, îi răspunse Tamani. Nu există nenorocire mai mare printre zâne decât să te îndrăgosteşti de un trol. Nu se întâmplă decât dacă eşti deranjat mintal sau din cauza unei poţiuni magice.

–Şi partea unde toţi bărbaţii pun în scenă o piesă de teatru? De acolo ar trebui să iasă tipul.

–Shakespeare a pus bucata aia de la el. În povestea originală nu există nici o piesă.

–Mereu mi s-a părut partea cea mai slabă a intrigii. Aveam impresia că ar fi trebuit să se termine când îndrăgostiţii se trezesc şi sunt descoperiţi, spuse Laurel.

–Păi, aşa se şi termină, confirmă Tamani, zâmbind larg.

Laurel privi în linişte o vreme cum dansatorii continuau povestea şi totul începu să se limpezească. Chiar înainte de scena finală, Titania apăru din nou pe scenă şi dansă unul dintre cele mai frumoase solouri pe care le văzuse Laurel vreodată, pe muzica tristă a unui bocet blând. Apoi se roti şi se aruncă la picioarele lui Oberon, oferindu-i coroana ei.

–Ce s-a întâmplat? se interesă Laurel când episodul luă sfârşit.

Nu se îndurase să întrebe în timp ce dansase Titania – fusese prea frumos ca să-şi poată lua ochii de la ea fie şi numai o secundă.

–Titania îl imploră pe Oberon să o ierte pentru faptele sale şi-i oferă coroana. Asta înseamnă că recunoaşte faptul că n-a fost niciodată regină cu adevărat.

–Din cauza a ceea ce s-a petrecut în Camelot?

–Pentru că este zână de toamnă.

Laurel se încruntă. Însă decorul se schimbă brusc, redevenind poiana unde îndrăgostiţii se treziră din somnul lor vrăjit şi dansară un pas de deux vesel, în care li se alăturară şi restul zânelor, spre final. Când păşiră în faţă, făcând reverenţe, publicul de la parter păru să se ridice la unison şi să-i aplaude. Tamani se ridică şi el, iar Laurel sări de pe scaun şi bătu atât de tare din palme că începură să o doară mâinile.

Tamani îi puse o mână fermă pe braţ şi o trase în spate.

–Ce e? întrebă Laurel, trăgându-şi mâna.

Tamani se uită în toate părţile.

–Nu se face aşa ceva, Laurel. Nu te ridici pentru nimeni sub nivelul tău. Doar pentru egalii sau pentru superiorii tăi.

Laurel se uită în jur. Tamani avea dreptate. Aproape toată lumea de la balcon aplauda entuziastă, cu feţele luminate de zâmbete largi şi frumoase, însă nimeni nu mai stătea în picioare, în afară de ea şi de Tamani. Laurel ridică

o sprânceană la Tamani, îşi întoarse iar faţa spre scenă şi rămase în picioare, continuând să aplaude.

–Laurel! rosti Tamani cu severitate printre dinţi.

–A fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată şi am de gând să-mi exprim aprecierea aşa cum cred eu de cuviinţă, spuse Laurel sec, continuând să aplaude. Îi aruncă lui Tamani o privire scurtă. Ai de gând să mă opreşti?

Tamani oftă şi clătină din cap, însă renunţă să o mai convingă să se aşeze.

Încetul cu încetul aplauzele se estompară, iar dansatorii alergară graţioşi de pe scenă, acolo unde decorul deveni de un alb imaculat. Cam douăzeci de zâne îmbrăcate în costume verde aprins se aliniară în spate.

–Mai durează? întrebă Laurel în timp ce se aşezară la loc.

–Dansatorii focului, spuse Tamani zâmbind larg. Or să-ţi placă.

Se auzi un bubuit profund, venind dintr-o tobă imensă. La început nu fu decât un ritm lent şi sacadat. Zânele îmbrăcate în verde înaintară ca una, cu paşi înceţi de marş, în ritmul tobelor. Ajungând în faţa scenei, fiecare rând ridica mâinile, trimiţând raze de lumină multicoloră înspre cer. O clipă mai târziu, o ploaie imensă de scântei exploda deasupra mulţimii – aproape la acelaşi nivel cu balconul – în toate culorile curcubeului, silind-o pe Laurel să clipească de atâta strălucire. Era mai frumos decât orice foc de artificii pe care îl văzuse vreodată.

O a doua tobă începu să se audă într-un ritm mai alert şi mai complex şi zânele de pe scenă schimbară dansul după ea. Mişcările lor deveniră acrobatice, acum se răsuceau şi săreau în jumătatea din faţă a scenei. O a treia tobă începu, şi apoi o a patra, iar pasul dansatorilor deveni frenetic.

Laurel privea încremenită cum dansatorii focului evoluau, se răsuceau şi se dădeau peste cap cu o energie remarcabilă. De fiecare dacă când ajungeau în faţa scenei, începea un nou spectacol de lumini. Razele cădeau ca picăturile de ploaie peste public şi bile de foc se roteau prin amfiteatru, lăsând

urme de scântei aprinse care sclipeau ca nişte bijuterii strălucitoare înainte să se stingă de la sine. Laurel era copleşită de amândouă, uitându-se când la acrobaţi, când la artificii, dorindu-şi să le poată vedea pe ambele în acelaşi timp. Apoi, când ritmul tobelor deveni atât de rapid încât Laurel nu mai înţelegea cum puteau zânele să ţină pasul, toate se dădură peste cap spre partea din faţă a scenei, dând drumul la artificii în acelaşi timp şi creând o perdea de scântei care străluceau aproape ca soarele.

Cu respiraţia tăiată, Laurel se ridică în picioare şi aplaudă dansatorii focului cu acelaşi entuziasm cu care îi aplaudase pe balerini. Tamani se ridică în linişte lângă ea şi, de data aceasta, nu mai pomeni despre statul în picioare.

Dansatorii focului făcură plecăciunea finală şi aplauzele începură să se stingă. Zânele de toamnă de la balcon se ridicară şi începură să se îndrepte spre ieşire; Laurel nu le văzu pe zânele de primăvară de dedesubt să facă acelaşi lucru.

Se întoarse zâmbind către Tamani.

–Ah, Tam, a fost incredibil! Mulţumesc mult că ai avut grijă să vin şi eu. Se uită spre scena goală, ascunsă acum în spatele cortinelor groase de mătase. A fost o zi minunată!

Tamani îi luă mâna şi o puse pe braţul lui.

–Petrecerea abia acum începe!

Laurel se uită surprinsă la el. Căută în gentuţă câteva secunde şi aruncă un ochi la ceasul pe care-l adusese cu ea. Mai putea să stea o oră-două. Un zâmbet larg i se întinse pe faţă şi privi entuziasmată spre ieşire.

–Sunt gata, spuse ea.

Capitolul 23

–A fost minunat, spuse Laurel din nou în timp ce ea şi Tamani se întindeau pe perne lângă nişte mese joase pline cu fructe, legume, sucuri şi vase cu miere într-o gamă ameţitoare de culori. Muzica umplea aerul din zeci de direcţii în timp ce zânele stăteau pe jos, dansau ori socializau. Habar nu aveam că poate să fie aşa la teatru. Şi artificiile de la final! Zânele acelea sunt incredibile.

Tamani râse, mult mai relaxat acum, că erau pe pajişte, unde toate categoriile de zâne se amestecau cu mai multă libertate.

–Mă bucur că ţi-a plăcut. N-am mai fost la festivalul de Samhain de câţiva ani.

–De ce?

Tamani ridică din umeri, devenind serios.

–Am vrut să fiu alături de tine, spuse el fără să-i întâlnească privirea. Nu era aşa de important să vin la festival dacă asta însemna să te las în spatele porţilor. Mai ales având în vedere dezmăţul de după asfinţit.

–Ce dezmăţ? întrebă Laurel pe jumătate absentă, în timp ce înmuia o căpşună mare într-un vas cu miere intens albastră.

–Ăăă... păi, probabil că o să ţi se pară cam dizgraţios.

Laurel aşteptă deja curioasă, apoi râse, pentru că el nu spunea nimic.

–Zi, îl îndemnă ea.

Tamani ridică din umeri şi oftă.

–Cred că ţi-am spus anul trecut: polenizarea înseamnă reproducere, iar sexul înseamnă distracţie.

–Îmi aduc aminte, spuse Laurel, neînţelegând care era legătura.

–La festivaluri mari ca acesta, majoritatea zânelor se... distrează.

Laurel făcu ochii mari, apoi râse.

–Serios?

–Ei, hai, oamenii chiar nu fac asta niciodată?

Laurel era pe punctul de a spune nu, când îşi aminti de tradiţia sărutului de la miezul nopţii, de Revelion. Deşi în mod clar nu era acelaşi lucru.

–Ba presupun că da. Se uită la mulţimea din jurul ei. Deci nimănui nu-i pasă? Majoritatea zânelor de aici nu sunt căsătorite?

–În primul rând, în Avalon nu te căsătoreşti. Te uneşti. Şi nu, majoritatea nu sunt. În Avalon, principalul scop pentru care te uneşti este ca să procreezi. De obicei, zânele nu sunt gata să facă asta decât când au – Tamani se opri să se gândească – optzeci, poate o sută de ani.

–Dar... Laurel îşi înghiţi întrebarea şi îşi întoarse privirea.

–Dar ce? o îndemnă Tamani delicat.

După un moment de ezitare, ea se răsuci către el.

–Se unesc vreodată zânele de tinere? De pildă, la... la vârsta noastră?

–Aproape niciodată. Tamani părea să ştie ce întreba ea de fapt, chiar dacă nu reuşise s-o formuleze direct; se uită în ochii ei până când ea întoarse privirea. Asta nu înseamnă că tinerii nu sunt împreună. Multe zâne au relaţii serioase. Nu majoritatea, însă se întâmplă destul de des. Părinţii mei au fost împreună şaptezeci de ani înainte să se unească. Uniunea diferă puţin de căsătoria oamenilor. Nu este doar o dovadă de dragoste împărtăşită, ci reflectă intenţia de a forma o familie – de a procrea şi de a deveni o celulă socială.

Laurel chicoti încercând să destindă atmosfera tensionată.

–Mi se pare ciudat să mă gândesc la zâne în vârstă de o sută de ani care au copii mici.

–Aici o sută de ani înseamnă o vârstă mijlocie. După ce devenim adulţi, majoritatea nu ne schimbăm foarte tare până pe la o sută patruzeci, o sută cincizeci de ani. Însă apoi îmbătrânim destul de repede – cel puţin după standardele zânelor. Poţi să arăţi ca un om de treizeci de ani şi să ajungi să arăţi de şaizeci sau de şaptezeci în doar douăzeci de ani.

–Toată lumea trăieşte până la două sute de ani? întrebă Laurel.

Ideea de a trăi două secole era înfricoşătoare.

–Mai mult sau mai puţin. Unele zâne trăiesc mai mult, altele mai puţin, însă de obicei nu cu mult.

–Nu se îmbolnăvesc niciodată mortal?

–Aproape niciodată. Tamani se aplecă şi-i atinse vârful nasului. Pentru asta exişti tu.

–Cum adică?

–Nu tu neapărat – ci zânele de toamnă. E ca şi cum am avea cele mai bune... la naiba, cum se numesc? Spiţerii? oftă el. Ajută-mă – unde se duc oamenii când sunt bolnavi.

–Spitale? sugeră Laurel.

–Da. Tamani clătină din cap. Hm, a trecut ceva timp de când am uitat un cuvânt omenesc. Aici, toţi vorbim engleza, însă jargonul exclusiv omenesc e uneori ca o limbă străină pentru noi.

–Mai devreme n-ai vorbit engleza, cu santinelele alea, observă Laurel.

–Chiar vrei încă o lecţie de istorie? o tachină Tamani.

–Nu mă deranjează, spuse Laurel, savurând o felie de nectarină perfect coaptă.

Perioada recoltei părea să nu se termine niciodată în Avalon.

–Erau cuvinte în galeză. În decursul anilor, noi, zânele, am luat deseori contact cu lumea oamenilor. *Am fear-faire*, spre exemplu, este cuvântul galez pentru „santinelă", însă l-am împrumutat acum mulţi ani, când oamenii pe care-i întâlneam vorbeau limba galeză. În vremurile noastre a devenit un cuvânt formal.

–Şi *de ce* vorbeşte toată lumea engleza? Nu sunt porţi şi în Egipt şi în Japonia?

–Şi în America, să nu uităm, spuse Tamani zâmbind. Am avut de-a face cu triburile amerindiene, precum şi cu egiptenii antici şi cu japonezii. Râse. În Japonia am interacţionat mult cu populaţia ainu – băştinaşii care locuiau acolo înainte de sosirea japonezilor. Zâmbi larg. Deşi populaţia ainu n-a ajuns să înţeleagă foarte bine cu cât timp *înaintea lor* am ajuns noi acolo.

–Sute de ani? încercă Laurel să ghicească.

–Mii de ani, rosti Tamani solemn. Zânele au apărut cu mult mai mult timp în urmă decât oamenii. Însă oamenii s-au reprodus şi s-au extins mult mai repede decât noi. Şi sunt pur şi simplu mai adaptabili. În mod clar, mai capabili să supravieţuiască la temperaturi extreme. Santinelele noastre reuşesc să supravieţuiască iernilor de la poarta Hokkaido numai cu ajutorul zânelor de toamnă. Graţie acestor avantaje, oamenii au ajuns să domine lumea, aşa că a trebuit să învăţăm să trăim printre ei, cel puţin într-o anumită măsură. Şi limba este un element foarte important. Avem o unitate de pregătire în Scoţia, unde, după cum ştii, se vorbeşte engleza. Fiecare santinelă care are treabă în lumea oamenilor trebuie să facă pregătire acolo, cel puţin câteva săptămâni.

–Deci tu şi Shar v-aţi antrenat acolo?

–Printre alţii. Tamani devenea din ce în ce mai animat, vorbind fără ezitarea ce-i umbrea mereu comportamentul când intra în Avalon. Operaţiunile de camuflaj sunt executate de obicei de Strălucitori şi *foarte* rar un Amestecător are nevoie de un ingredient care nu se găseşte în Avalon. Conacul este construit în jurul porţii, în mijlocul unei mari rezervaţii naturale, aşa că păzeşte poarta şi în acelaşi timp reprezintă o legătură bine protejată cu lumea oamenilor. A fost achiziţionat cu secole în urmă, cam la fel cum încercăm acum să cumpărăm terenul tău.

Laurel zâmbi văzând entuziasmul lui Tamani. În mod clar, ştia mai multe lucruri despre oameni decât oricare altă zână,

nu doar pentru că locuia printre ei, ci pentru că-şi petrecuse toată viaţa studiindu-i.

„Şi a făcut-o ca să mă poată înţelege pe mine." Tamani îşi dedicase, la propriu, ani de zile efortului de a înţelege persoana care avea să devină ea ca om. Ea îşi sacrificase amintirile şi plecase din Avalon la porunca fostei Regine, iar Tamani o urmase nu doar fizic. Înţelegerea acestui fapt o uimi pe Laurel.

–În fine, concluzionă Tamani, conacul a fost principala noastră legătură cu lumea Avalonului timp de secole, aşa că e logic că vorbim limba oamenilor care locuiesc în împrejurimi. Dar până şi experţii de la conac o mai dau în bară, aşa că nu trebuie să mă simt prea prost că mai uit câte un cuvânt pe ici, pe colo.

–Mie mi se pare că te descurci excelent, spuse Laurel, trecându-şi un deget peste braţul lui.

Tamani se răsuci aproape instinctiv şi-i acoperi mâna cu a lui. Laurel îşi pironi ochii asupra ei. Arăta cu totul inocentă, însă însemna ceva şi Laurel era conştientă de asta. Ridică ochii şi privirile lor rămaseră înlănţuite. După un moment lung de tăcere, Laurel îşi trase mâna de sub a lui Tamani. Expresia lui nu se schimbă, însă ei îi păru oricum rău.

Pentru a trece peste momentul acela stânjenitor, Laurel îşi turnă ceva de băut din primul urcior care-i căzu sub ochi şi luă o înghiţitură zdravănă. Avea gust de zahăr lichid.

–Oh, Doamne, ce-i asta? se miră ea, uitându-se la lichidul rubiniu din paharul ei.

Tamani se uită spre ea.

–Amrita.

Laurel studie cu ezitare băutura.

–E ca un fel de vin al zânelor? întrebă ea, simţind deja că băutura i se urcă la cap.

–Cam aşa ceva. E nectar obţinut din florile copacului Yggdrasil. Nu-l împart decât la Samhain. Este modul tradiţional de a sărbători Anul Nou.

–E *incredibil*.

–Mă bucur că îţi place, râse Tamani.

Laurel oftă.

–Sunt plină.

Mâncarea din Avalon era singura care o făcea să mănânce până i se făcea rău. Şi tocmai ajunsese în stadiul acela.

–Gata atunci? întrebă Tamani şi ezitarea i se strecură din nou în voce.

–Oh, da! Clar am terminat, spuse ea zâmbind şi ghemuindu-se mai tare în grămada de perne.

–Ai vrea... Tamani se opri şi se uită spre mijlocul mulţumii. Ai vrea să mă inviţi la dans?

Laurel se ridică brusc.

–Dacă aş vrea *să te invit* la dans?

Tamani privi în jos.

–Îmi cer iertare dacă am fost prea îndrăzneţ.

Însă Laurel era aşa de nervoasă că abia îl auzi.

–Nici măcar la festival nu poţi să mă rogi pur şi simplu?

–Asta înseamnă nu?

Ceva din vocea lui transformă frustrarea lui Laurel în tristeţe. Nu era vina lui Tamani. Dar ura faptul că până şi cu ea se simţea legat de acele obiceiuri sociale ridicole. Îşi ridică bărbia şi lăsă indignarea la o parte. Nu voia să-l pedepsească *pe el*.

–Tamani, vrei să dansezi?

Ochii i se înmuiară.

–Mi-ar face mare plăcere.

Laurel se uită spre dansatori.

–Nu prea ştiu cum, spuse ea şovăind.

–Îţi arăt eu... dacă vrei.

–Bine.

Tamani se ridică şi-i întinse mâna. Îşi dăduse mantia jos cu câteva ore în urmă, însă purta în continuare pantalonii negri de călărie, cizmele şi o cămaşă albă cu panglicile desfăcute în faţă, care-i scotea în evidenţă pieptul bronzat. Arăta ca un erou dintr-un film; Wesley din *File de Poveste* sau Edmond Dantès din *Contele de Monte Cristo*. Laurel zâmbi şi-l luă de mână.

Se apropiară de un grup de muzicanţi; majoritatea cântau la instrumente cu coarde care lui Laurel îi erau necunoscute, însă instrumentele de suflat le ştia – erau flaute şi naiuri şi ceva ce semăna cu un clarinet simplu. Tamani o conducea cu pricepere într-un dans pe care aproape că şi-l amintea, iar picioarele ei se mişcau cu o graţie pe care nu ştia s-o aibă. Sărea şi dădea cu picioarele, şi ţopăia împreună cu celelalte cupluri şi, chiar dacă nu era la fel de graţioasă ca restul lumii, ar fi putut să se descurce la o petrecere similară cu oameni. Mai dansă un dans şi apoi altul, până când pierdu noţiunea timpului şi nu mai ştiu de când dansa. Pajiştea dulce mirositoare se aglomeră şi mai mult pe măsură ce zânele se ridicau de la masă şi dansau şi, în scurt timp, Laurel fu înghiţită de marea de picioare suple şi de trupuri graţioase care se învârteau, se legănau şi chiar se trânteau la pământ în ritmul muzicii îmbătătoare a zânelor de vară, în vreme ce hainele transparente le fluturau în aerul temperat al eternei primăveri din Avalon.

Tamani o conduse pe Laurel pe sub braţul lui într-un şir lung de învârtiri până când ea ameţi şi se prăbuşi la pieptul lui, râzând şi respirând cu greu. Într-o clipă îşi dădu seama cât era de lipită de el. Era o senzaţie diferită de cea pe care o avea atunci când se apropia de David; în primul rând, Tamani nu era mult mai înalt ca ea. Când stăteau alături, şoldurile li se întâlneau perfect.

Laurel îi simţea braţul ţinând-o strâns de spate. Probabil că Tamani i-ar fi dat drumul dacă ea s-ar fi retras, însă n-o făcu. El îşi trecu degetele prin părul ei, apoi o mângâie pe gât, apropiindu-i faţa de a lui. Îşi lipi uşor nasul de nasul ei şi-i respiră rece peste obraji, în timp ce degetele ei se agăţară de pielea descoperită dintre găicile cămăşii.

–Laurel, şopti Tamani atât de încet, încât ea nu fu sigură că-l auzise.

Şi, înainte ca Laurel să apuce să protesteze, o sărută. Îi simţi gura moale, delicată şi blândă peste a ei. Gustul lui dulce se contopi cu ea. Dansul din jurul lor deveni un vals lent,

iar pământul păru că-şi încetineşte orbita şi se opreşte numai pentru ea şi Tamani.

Doar o clipă.

Iluzia se risipi şi Laurel îşi întoarse capul, se trase înapoi şi se strădui să se îndepărteze. Să se îndepărteze de pajişte, de dansatori. De Tamani.

O cuprinseră furia şi confuzia. Tamani o urmă, dar fără să spună nimic.

–Ar trebui să plec, rosti ea abia auzit, însă nu se întoarse să se uite la el.

Şi nu era o scuză. Nu ştia precis cât timp dansase, însă probabil că rămăsese prea mult. Trebuia să se întoarcă. O luă în direcţia în care credea ea că e poarta, sperând că avea să recunoască împrejurimile. Aşteptă optimistă ca mâna lui Tamani să-i atingă talia şi să o ghideze delicat în direcţia potrivită, aşa cum făcuse de atâtea ori înainte.

Dar asta nu se întâmplă.

–Ai putea măcar să-ţi ceri scuze, spuse Laurel.

Devenise ţâfnoasă, însă nu ştia prea bine de ce. Mintea îi era plină de nelămuriri.

–Nu îmi pare rău, îi răspunse Tamani pe un ton deloc vinovat.

–Ei bine, ar trebui să-ţi pară! exclamă Laurel, întorcându-se spre el pentru o secundă.

–De ce? întrebă Tamani pe un ton enervant de calm.

Laurel se răsuci cu faţa la el.

–De ce să-mi pară rău? Pentru că am sărutat-o pe fata de care sunt îndrăgostit? Te iubesc, Laurel.

Ea încercă să nu-şi piardă respiraţia la auzul cuvintelor lui, însă era total nepregătită pentru ele. El îşi făcuse cunoscute intenţiile – uneori foarte răspicat –, însă nu-i spusese niciodată direct că o iubeşte. Lucrul acesta făcea ca flirturile lor să pară prea serioase. Prea importante. Prea aproape de infidelitate.

–Cât mai trebuie să stau deoparte şi să aştept să-ţi vii în fire? Am avut răbdare. *Ani de zile* am avut răbdare, Laurel,

şi am obosit. O apucă delicat de umeri, aplecându-se doar atât cât să se uite direct în ochii ei. M-am săturat să aştept, Laurel.

–Dar David...

–Nu-mi spune mie de David! Dacă vrei să dau înapoi din cauza *ta*, atunci spune-o. Dar nu te aştepta să mă ocup eu de sentimentele lui David. Puţin îmi pasă de David, Laurel. Tamani se opri, respirând tare şi greoi. Îmi pasă de tine. Şi când te uiţi la mine cu blândeţea aceea în ochi, spuse el, apăsându-i umerii puţin mai tare, şi arăţi exact ca şi cum ai vrea să fii sărutată, atunci o să te sărut şi naiba să-l ia pe David, termină el încet.

Laurel se întoarse. O durea capul deja.

–Nu poţi, Tamani.

–Şi ce ai vrea să fac, mă rog? o întrebă el cu o voce atât de goală şi de vulnerabilă încât ea nu putu decât să se uite la el în continuare.

–Să... aştepţi.

–Ce să aştept? Să moară părinţii tăi? Să moară David? Ce să aştept, Laurel? continuă el cu tristeţe în glas.

Laurel se întoarse şi o porni mai departe, încercând cu disperare să lase în urmă lumea aceasta. Urcă un deal abrupt şi, în loc să vadă o grămadă de case ale zânelor, dădu înspre o plajă complet albă, cu valuri albastre ca de safir lovindu-se de mal. Era ceva ciudat – nu *mirosea* ca oceanul –, dar nu se putea întoarce, Tamani era în spatele ei. Aşa că merse în continuare, răscolind uşor cu picioarele nisipul strălucitor şi cristalin.

Când se opri îşi încrucişă braţele la piept. Ajunsese la apă. Nu mai avea unde să se ducă. Vântul îi sufla părul de pe faţă.

–Nu-mi place să fii aşa departe de mine, spuse Tamani după un lung moment de tăcere. Vocea lui suna normal din nou, îşi pierduse tonul de amărăciune. Îmi fac griji. Ştiu că ai santinele, însă... îmi plăcea mai mult când erai în pădure. Şi nu-mi place să-ţi las viaţa în mâinile altor zâne. Aş vrea... aş vrea să ies şi să o apăr eu singur.

Laurel deja clătina din cap.

–N-ai putea, spuse ea categorică.

–Nu crezi că aş reuşi? o întrebă Tamani cu o seriozitate care ei îi displăcu.

–N-ai putea, repetă ea, ştiind că motivaţia ei era foarte diferită de a lui Tamani.

–Pur şi simplu nu mă vrei în lumea ta, rosti Tamani încet şi vorbele lui ajunseră la ea odată cu briza delicată.

Adevărul din acuzaţia aceasta şoptită o duru, şi Laurel se întoarse cu spatele la el.

–Te temi că, dacă aş face parte din viaţa ta, atunci poate că ar trebui să iei o decizie reală. Acum ai tot ce-i mai bun din ambele lumi. Poţi să-l ai şi pe *David*. Tamani îi rosti numele dispreţuitor, pe un ton furios. Era mai bine decât să-i simtă în glas durerea, ca mai înainte. Aproape că-şi dorea să-l vadă ţipând. Furia era mult mai uşor de suportat decât tristeţea, suferinţa. Şi apoi vii aici şi mă ai şi pe mine ori de câte ori vrei. Sunt la cheremul tău, şi ştii asta. Te gândeşti vreodată cum mă face să mă simt situaţia asta? De fiecare dată când pleci – te întorci la el – îmi sfâşii sufletul. Uneori... Tamani oftă. Uneori îmi doresc să nu mai vii deloc. Scoase un geamăt de frustrare. Nu, de fapt nu vreau asta, însă este... atât de greu când pleci, Laurel. Aş vrea să poţi înţelege asta.

Lui Laurel i se scurse o lacrimă pe obraz, însă o şterse, străduindu-se să rămână calmă.

–Nu pot să stau, spuse ea, mulţumită că vocea îi sună întreagă, puternică. Dacă vin aici... *de fiecare dată* când vin aici... trebuie să plec la un moment dat. Poate că ar fi mai bine pentru tine dacă nu aş mai veni deloc – poate ar fi mai uşor.

–Trebuie să te întorci, o avertiză Tamani, cu vocea cuprinsă de îngrijorare. Trebuie să înveţi să fii zână de toamnă. Este dreptul tău prin naştere. Destinul tău.

–Ştiu destule ca să mă descurc o vreme, insistă Laurel. Tot ce îmi trebuie acum este să exersez, iar asta pot să o fac de acasă.

Îi tremurau mâinile, însă le încrucişă la piept, încercând să se ascundă.

–Nu e o opţiune, spuse Tamani aproape certând-o. Trebuie să te întorci regulat.

Laurel se sili să-i răspundă cu calm, cu răceală.

–Nu, Tamani. Nu trebuie.

Ochii li se întâlniră şi nici unul dintre ei nu putu să-şi ferească privirea.

Laurel cedă prima.

–Trebuie să plec. E mai bine pentru mine să ajung acasă înainte să se întunece. Am nevoie să mă conduci la poartă.

–Laurel...

–La poartă! îi porunci ea, ştiind că n-ar fi putut să suporte să audă ce avea el de spus.

Reuşise cumva să strice ziua amândurora, iar acum nu voia decât să-i pună capăt.

Tamani deveni rece, însă pe chip i se citea înfrângerea. Laurel se întoarse cu spatele. Nu putea să se uite. El îşi puse mâinile pe spatele ei şi o îndemnă înainte, ţinându-i degetele pe talie, ghidând-o de la un pas în urmă.

Când ajunseră la pereţii de piatră care înconjurau porţile, Tamani făcu un semn cu mâna către santinelele care stăteau la intrare şi una dintre ele plecă în grabă.

După câteva secunde, Tamani vorbi:

–Vreau doar... vreau doar să fii în siguranţă, spuse el scuzându-se.

–Ştiu, murmură Laurel.

–Ce mai ştii de femeia aceea, Klea? se interesă Tamani. Ai mai văzut-o?

Laurel scutură din cap.

–Ţi-am spus că nu ştiu dacă pot să am încredere în ea.

–Ea ştie despre tine? o întrebă Tamani întorcându-se deodată să o privească. Are idee că eşti zână?

–Da, Tamani. I-am spus totul din prima clipă când am întâlnit-o, spuse Laurel sarcastică. Nu, sigur că nu ştie! Am avut mare grijă...

–Pentru că imediat ce află, continuă el întrerupând-o, din clipa în care află, *viaţa* ta este în pericol.

–Nu ştie! strigă Laurel atrăgând atenţia santinelelor. Dar nu-i păsa. Şi chiar dacă ar şti, ce s-ar întâmpla? O să se răzgândească şi o să înceapă să mă vâneze pe mine? Nu prea cred. Era ciudat să facă acum pe avocatul diavolului, însă deja nu mai funcţiona logic. Sunt bine! spuse ea exasperată.

Întoarseră amândoi capetele când auziră zgomot de paşi apropiindu-se – era un grup de santinele. Tamani lăsă capul în jos şi făcu un pas în spate, reluându-şi locul lângă umărul lui Laurel. Însă ea îi auzea respiraţia îngreunată de frustrare.

Grupul de soldaţi se despărţi pentru a-i face loc lui Yasmine, tânăra zână de iarnă.

–Oh, spuse Laurel, surprinsă. Am crezut că vor trimite... pe altcineva, spuse ea slab atunci când ochii verzi şi blânzi ai fetei se întoarseră către ea.

Jasmine nu spuse nimic, ci se răsuci doar către zid.

–Poate să o deschidă singură? îi şopti Laurel lui Tamani.

–Sigur că da, spuse Tamani cu vocea tensionată. Nu este un talent. Trebuie doar să fii zână de iarnă.

Santinelele îi conduseră pe cărarea către cele patru porţi. Tamani o urmă pe Laurel în tăcere, fără să o atingă. Laurel ura să meargă aşa cu el, însă nu ştia ce altceva să facă. Cele două lumi ale ei, cele două vieţi pe care încercase atât de tare să le ţină separate se prăbuşeau împreună. Iar ea se simţea complet incapabilă să se împotrivească.

Capitolul 24

Tăcuţi şi gânditori, Laurel şi Tamani trecură prin poartă. Brigada cunoscută de santinele îi salută. Shar păşi înainte şi se uită urât la Laurel în timp ce i se adresă lui Tamani.

–Avem un oaspete.

–Troli? Tamani se încordă şi o împinse pe Laurel înapoi spre poarta strălucitoare. Laurel, înapoi în Avalon.

Shar îşi dădu ochii peste cap.

–Nu sunt troli, Tam. Crezi că v-am fi lăsat să treceţi dacă vă aşteptau trolii?

Tamani oftă şi lăsă mâinile în jos.

–Sigur că nu. Nu m-am gândit.

–E băiatul acela. Cel care a fost aici toamna trecută.

–David? întrebă Laurel cu voce slabă.

„Cum o fi aflat?"

Shar dădu din cap, iar maxilarul lui Tamani se încleştă.

–O duc la el, spuse Tamani păşind înainte. Unde e?

–Păstrează distanţa, spuse Shar arătând vag cu capul. Stă pe lângă casă.

–Mă întorc, îi comunică Tamani, înfăşurându-şi mâna în jurul braţului lui Laurel şi trăgând-o în direcţia căsuţei.

Imediat ce se depărtară suficient, îi dădu drumul la braţ.

–Vreau să vorbesc cu el, spuse Tamani pe un ton jos.

–Nu! insistă Laurel. Nu se poate.

–Vreau să ştiu ce face ca să fie convins că eşti în siguranţă, spuse Tamani fără să-i întâlnească privirea. Atâta tot.

–Nu sunt deloc de acord, rosti Laurel printre dinţii încleştaţi.

–La cât de multe eşti dispusă să renunţi pentru David? întrebă Tamani exasperat. La mine, asta-i clar. Dar la ce

altceva? La viaţa ta? La vieţile părinţilor tăi? Chiar şi la viaţa lui? Şi toate, pentru ca eu să nu intervin şi să stau în calea micuţei voastre poveşti de amor? Vreau doar să vorbesc cu el.

–Vrei să-l intimidezi. Să-i ameninţi poziţia. *Te cunosc*, Tamani.

–Dacă tot e aici, aş putea să fac şi asta, mârâi Tamani uitându-se pe alee.

–Nu eu i-am zis să vină, spuse Laurel, nefiind sigură de ce simţea nevoie să se justifice.

Tamani tăcu.

–Ar fi trebuit să fie încă la serviciu. Nici n-ar trebui să ştie unde sunt.

Tamani se opri brusc şi se întoarse.

–L-ai minţit?

Chipul îi era inexpresiv.

–Am...

–*L-ai minţit* pe el şi ai venit să te vezi cu mine? râse Tamani. Ai minţit pentru mine. Mă simt special.

Vocea îi era tăioasă şi dură, însă dincolo de asta mai era ceva. Apreciere. Satisfacţie.

Laurel pufni şi porni mai departe.

–Nici să nu te gândeşti! N-a fost pentru tine.

Tamani o apucă de braţ şi o învârti aşa de repede că ea se împiedică în faţă izbindu-se de pieptul lui. El nu încercă să o îmbrăţişeze, ci doar o ţinu de braţe lipită de el.

–N-a fost pentru mine? Spune-mi că nu mă iubeşti.

Buzele lui Laurel se mişcară, însă nu rosti nimic.

–Spune-mi, zise el pe un ton tăios şi poruncitor. Spune-mi că David este tot ce îţi trebuie şi tot ce vrei de la viaţă. Faţa lui era aproape de a ei, respiraţia lui delicată îi mângâia faţa. Spune-mi că nu te gândeşti la mine când îl săruţi. Că nu visezi la mine aşa cum visez eu la tine. Spune-mi că nu mă iubeşti.

Ea se uită la el copleşită de disperare. Îşi simţea gura uscată, încleştată, iar cuvintele pe care se chinuia să le rostească nu voiau să iasă.

–Nici măcar nu poţi s-o spui, zise el trăgând-o acum de braţe, în loc să o ţină nemişcată. Atunci iubeşte-mă, Laurel. Pur şi simplu *iubeşte-mă*!

Chipul îi era plin de o dorinţă pe care ea abia o mai putea suporta. Nu putea să-l părăsească iar. Nu aşa – nu acum, că ştia. De ce nu reuşea să se ascundă mai bine? De ce se tot întorcea, dacă ştia că nu poate să rămână? Îl rănea *pe el* mai mult decât se rănea pe sine. Cum putea asta să fie dragoste? Dragostea n-ar trebui să fie egoistă.

Buzele lui îi căutau faţa, părul. Era ca şi cum fiecare sentiment pe care şi-l înăbuşise, fiecare tentaţie la care rezistase dădeau pe dinafară ca un râu furtunos. Şi curentul ameninţa să o ia şi pe ea.

Laurel se strădui să deschidă ochii. Nu conta ce simţea – nu putea să fie cu el. Nu acum. Atât timp cât trăia în lumea oamenilor, orice relaţie cu Tamani ar fi fost numai fragmentară. Nu i-ar fi plăcut deloc şi – chiar dacă ştia că el n-ar fi fost de acord –, într-un final, el ar fi dispreţuit-o pentru asta. Nu era pregătită să lase în urmă viaţa de om. Voia să termine liceul şi să hotărască de una singură ce avea să facă după aceea. Avea familie şi prieteni şi o viaţă de trăit – o viaţă pe care nu o putea trăi cu Tamani. Închise iar ochii, chinuindu-se să îndepărteze visul cu el. N-ar fi un vis; n-ar avea un final fericit. Trebuia să-l ţină departe de ea.

Era acum ori niciodată.

–Nu te iubesc, şopti ea aproape pierzându-şi cumpătul, căci buzele lui îi mângâiau gâtul.

–Ba da, Laurel, mă iubeşti, şopti el, atingându-i deja urechea.

–Nu te iubesc, spuse ea pe un ton mai puternic, acceptând într-un final ce trebuia făcut. Îşi puse ambele mâini pe pieptul lui şi-l împinse cu hotărâre. Nu te iubesc. Trebuie să mă întorc. Şi tu *nu* vii cu mine.

Se întoarse înainte să se răzgândească.

–Laurel...

–Nu! Am spus că nu te iubesc. Abia... abia dacă te cunosc, Tamani. Câteva după-amiezi împreună, o excursie la festival – asta nu înseamnă dragoste! insistă ea.

Nu ştia ce altceva să facă. Avea dreptate; era o cruzime să-i lase speranţa unui viitor împreună de fiecare dată când venea să-l vadă. O cruzime inimaginabilă. Trebuia să-l facă să creadă că nu se va mai întâmpla. Îl va durea mai puţin pe termen lung.

–Mă duc la David, spuse ea, dându-i ultima lovitură şi întorcându-se înainte să apuce să-i vadă reacţia.

Nu era sigură că ar fi putut-o suporta.

Se îndreptă spre căsuţă, aşteptându-se ca Tamani să se oprească. Însă, ajunsă la lizieră, îşi dădu seama că era încă pe urmele ei.

–Încetează să mă urmăreşti, strecură ea printre dinţi.

–Nu cred că eşti în situaţia să-mi dai mie ordine, spuse el răspicat.

Ieşiră din lizieră împreună. Tamani mergea chiar în spatele umărului ei. Ochii lui Laurel îi întâlniră imediat pe ai lui David... cu o secundă înainte ca el să-l vadă pe Tamani. Privirea lui o căută din nou pe ea, plină de durere şi reproş. Se dădu jos de pe portbagajul maşinii ei şi o luă spre maşina lui.

–David! strigă Laurel, pregătindu-se s-o ia la fugă.

Tamani ridică brusc mâna şi o prinse de încheietură. O întoarse cu faţa la el şi, înainte ca ea să apuce să protesteze, îşi lipi cu putere buzele de ale ei, într-un sărut imperios şi revendicativ, plin de o pasiune care o aprinse pe Laurel preţ de câteva secunde, înainte să-l împingă cu violenţă.

Se uită spre David, sperând că el nu-i văzuse.

Dar David se uita drept la ei. Ochii lui se întâlniră cu ai lui Tamani şi îi înfruntară în tăcere.

Tamani încă o mai ţinea de încheietură. Ea se smuci.

–Pleacă, spuse ea. Vreau să pleci! Vocea începuse să-i tremure. Vorbesc serios! strigă ea. Pleacă!

Chipul lui Tamani era tensionat, maxilarul i se încordă. Laurel abia mai suporta să-i întâlnească privirea. Ochii lui erau un ocean de trădare. O cercetau în căutarea celui mai

mic semn că nu vorbea serios. Acea scânteie de speranţă care nu părea să se stingă vreodată.

Ea refuză să-şi coboare privirea. Era mai bine aşa. Poate într-o zi... nici măcar nu se putea gândi la asta. El trebuia să plece. Nu era corect să continue în felul acesta.

„Te rog, pleacă", gândi ea disperată. „Te rog, pleacă, până nu mă răzgândesc. Pleacă."

Ca şi cum i-ar fi auzit gândurile mute, Tamani se întoarse fără să spună o vorbă şi intră în linişte în pădure, dispărând din faţa ochilor ei.

Laurel nu-şi putea lua privirea de la locul unde Tamani stătuse cu doar o secundă în urmă. Ştia că trebuie s-o facă. Cu cât se uita mai mult, cu atât mai greu avea să-i fie cu David după aceea.

Se smulse de acolo. David era deja lângă portiera maşinii lui.

–David! îl strigă ea. Aşteaptă! El se opri, dar nu se întoarse spre ea. Nu pleca!

–De ce nu? o întrebă el cu ochii fixaţi asupra scaunului şoferului, refuzând să o privească. Am văzut ce s-a întâmplat. Nu-mi rămâne decât să-mi imaginez *ceea ce n-am văzut*.

–Nu a fost aşa, spuse ea, copleşită de vină şi de ruşine.

–N-a fost?

El se întoarse inexpresiv cu faţa la ea. Lui Laurel i-ar fi fost mai uşor dacă el ar fi fost trist sau chiar furios. Însă arăta neutru, ca şi cum nu i-ar fi păsat deloc.

–Nu, şopti ea.

–Atunci cum a fost, Laurel? Îţi spun eu cum arată lucrurile din punctul meu de vedere. M-ai minţit ca să vii aici să te întâlneşti cu el, *să fii cu el*!

–N-am minţit, protestă ea slab.

–N-ai rostit cuvintele, însă tot minţit se cheamă. David tăcu, cu maxilarul încleştat şi mâinile încordate pe portiera maşinii. Am avut încredere în tine, Laurel. Mereu am avut. Şi doar fiindcă nu mi-ai spus efectiv o minciună nu înseamnă că nu mi-ai trădat încrederea. Ridică privirea spre ea. Am plecat mai devreme de la muncă pentru că eram îngrijorat

din cauza ta. Mă temeam pentru tine. Şi, când mama ta mi-a spus că eşti la Chelsea, am sunat-o – şi ea habar nu avea despre ce vorbeam. Şi ştii la ce m-am gândit imediat? Că ai murit, Laurel! M-am gândit că eşti moartă!

Laurel îşi aminti că la fel gândise şi ea despre David luni şi se uită în jos, ruşinată.

–Şi apoi mi-am dat seama că există un loc – o *persoană*, spuse el dispreţuitor, pe care te-ai duce s-o vezi pe ascuns. Iar eu vin aici să mă asigur că eşti bine şi te găsesc sărutându-l!

–Nu eu l-am sărutat pe el! ţipă Laurel. El mă săruta pe mine.

David tăcu şi muşchii maxilarului i se mişcaseră cu furie.

–Poate de data asta, spuse el pe un ton rece. Dar am văzut felul în care te săruta şi aş putea să jur că nu a fost prima oară. Haide, neagă dacă poţi, ascult.

Ea se uită la pământ, la maşină, la copaci, oriunde – numai în ochii lui acuzatori nu.

–Ştiam eu. *Ştiam eu!*

Se aşeză pe scaunul şoferului şi trânti portiera, pornind imediat motorul. Dădu repede cu spatele, exact pe lângă Laurel care rămăsese locului, nefiind în stare să se mişte. David rulă geamul în jos.

–Nu vreau... Se opri, şi acesta fu singurul semn de slăbiciune pe care-l arătase pe tot parcursul conversaţiei. Nu vreau să te mai văd o vreme. Nu mă suna. Când... dacă mă hotărăsc că sunt pregătit, o să te caut eu.

Laurel îl privi plecând, dând în sfârşit voie lacrimilor să-i curgă. O clipă se uită înapoi înspre copaci, însă nici acolo nu mai era nimic pentru ea. Se urcă în maşină şi-şi lăsă fruntea pe volan, suspinând. Cum de ieşise totul atât de prost?

Laurel stătea pe pat cu chitara în poală, uitându-se la umbrele care dansau pe tavan. Stătea acolo de două ore, timp în care soarele coborâse, camera se întunecase, iar ea cânta acorduri melancolice la întâmplare, care – oricât de mult se străduia – erau reminiscenţe ciudate ale muzicii ascultate în ziua aceea în Avalon.

În dimineaţa aceea viaţa ei era bună – nu, minunată! Acum? Dăduse cu piciorul la tot.

Şi era doar vina ei. Lăsase să treacă prea mult timp fără să ia o decizie. Lăsase să-i scape de sub control atracţia pentru Tamani. Nu era suficient să-i fie fidelă fizic lui David. El merita şi fidelitatea ei afectivă.

Se gândi la cum arătase chipul lui Tamani atunci când îi spusese că nu-l iubeşte; nu era corect nici faţă de el. Rănise pe toată lumea, iar acum trebuia să suporte consecinţele.

Gândul de a trăi tot restul vieţii – chiar şi numai tot restul săptămânii – fără David îi provoca o durere interioară atotputernică. Îşi imagină că-l vede cu altă fată. Că el sărută pe altcineva la fel cum Tamani o sărutase pe ea astăzi. Gemu şi se întoarse pe o parte, lăsând chitara să alunece pe cuvertură lângă ea. Ar fi fost sfârşitul lumii. Nu putea suporta una ca asta. Trebuia să existe o cale să îndrepte lucrurile.

Însă cele două ore de gândit nu-i dăduseră nici o idee. Trebuia pur şi simplu să spere că el o va ierta. Într-un final.

Încercă să adoarmă. De obicei îi venea uşor odată ce soarele apunea, însă astăzi nu putu decât să stea şi să privească cifrele schimbându-se pe ceas în timp ce întunericul o învăluia.

8.22

8.23

8.24

Laurel coborî la parter. Părinţii ei făceau mereu inventarul sâmbăta seara, deci nu aveau să se întoarcă cel puţin o oră de-acum încolo. Deschise frigiderul, mai degrabă din obişnuinţă decât de foame – în nici un caz nu putea să mănânce în asemenea condiţii. Îl închise şi-şi permise să dea vina puţin şi pe David şi Tamani. Nu voia să-i rănească pe nici unul dintre ei, voia ca amândoi să fie fericiţi. Amândoi erau importanţi în viaţa ei. Atunci de ce tot insistau că trebuie să aleagă între ei?

O mişcare în curte îi atrase însă atenţia. Înainte să apuce să-i caute sursa, fereastra se sparse, împrăştiind cioburi de sticlă pe podea, iar ţipătul lui Laurel umplu aerul. Se ghemui şi-şi protejă faţa cu mâinile. Dar, imediat ce închise gura, în cameră se făcu o linişte de mormânt; fără ţipete, fără pietre, nici măcar zgomot de paşi.

Laurel se uită la cioburile de sticlă ce umpleau podeaua din bucătărie. Îşi pironi ochii aspra pietroiului care probabil că intrase prin fereastră.

În jurul lui era înfăşurată o bucată de hârtie.

Întinse mâinile tremurânde şi desfăcu hârtia. Şi, în timp ce citea mâzgăleala de un roşu aprins, i se tăie respiraţia.

Se ridică imediat în picioare şi fugi spre uşa de la intrare. O deschise larg, se opri şi se uită în curtea din faţă. Arăta liniştită – senină chiar – în lumina felinarelor stradale. Laurel studie fiecare siluetă din umbră, căutând să detecteze şi cea mai mică mişcare.

Totul părea încremenit.

Se uită la maşină şi apoi la hârtia din mâna ei. Tamani avea dreptate – continua să facă totul de una singură. Era timpul să recunoască faptul că avea nevoie de ajutor. Se întoarse şi o luă la fugă, nu spre maşină, ci spre liziera din spatele casei. Se opri înainte să intre în pădure, nesigură de cât de departe ajungea paza. După un moment de ezitare, începu să ţipe.

–Ajutor! Vă rog! Am nevoie de ajutorul vostru!

Alergă de-a lungul pădurii spre cealaltă parte a curţii, strigându-şi neîncetat rugăminţile. Dar nu auzea nimic, cu excepţia propriilor cuvinte în ecou.

–Vă rog! strigă ea încă o dată, ştiind că nu avea să primească nici un răspuns.

Gărzile plecaseră. Nu ştia unde şi când, însă, dacă măcar o zână s-ar fi aflat în pădurea aceea, era sigură că ar fi răspuns strigătului ei. Era singură.

O cuprinse disperarea şi îşi apăsă ochii cu podurile palmelor, chinuindu-se să nu plângă. Ultimul lucru pe care şi-l permitea acum era să leşine. Alergă spre maşină, urcă pe locul şoferului şi trânti portiera. Se uită la casa ei întunecată şi pustie. O protejase luni de zile; chiar de dinainte să afle despre santinele şi despre gărzi. Dar nu putea să rămână. Trebuia să plece de sub protecţia gărzilor. Ştia că asta voiau trolii. Dar nu

avea de ales; era prea riscant. Mâinile îi tremurau, însă reuşi să bage cheia în contact, să pornească motorul şi să dea înapoi. Cauciucurile se învârtiră pe asfalt în timp ce ea porni în viteza întâi, cu un ochi prevăzător fixat asupra oglinzii retrovizoare.

Drumul de opt sute de metri până la casa lui David i se păru că durează ore întregi. Trase în faţa casei şi studie clădirea familiară care fusese practic un al doilea cămin pentru ea.

Acum se simţea ca o străină.

Înainte să se răzgândească, ieşi din maşină şi alergă spre aleea din faţă. Auzi soneria reverberând în sufragerie şi încercă să-şi aducă aminte când sunase ultima oară la sonerie acasă la David. Părea atât de formal, atât de inutil.

Mama lui ieşi în uşă.

–Laurel, spuse ea veselă. Însă zâmbetul îi pieri de pe faţă când îi văzu chipul. Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

–Pot să-l văd pe David?

Mama lui păru derutată.

–Sigur că da, intră.

–Rămân aici, mulţumesc, murmură Laurel cu privirea în pământ.

–OK, spuse mama lui ezitantă. Mă duc să-l chem.

Laurel aşteptă mult până să se deschidă uşa din nou. Ridică privirea – îi era teamă să nu fie doar mama lui David. Însă era David, cu chipul împietrit şi ochii fulgerând. Tăcu, trase adânc aer în piept şi ieşi pe verandă, închizând uşa în urma lui.

–Nu face asta, Laurel. Am venit doar pentru că mama nu ştie încă ce s-a întâmplat. Dar trebuie să...

–Barnes a răpit-o pe Chelsea.

Furia dispăru brusc din ochii lui David.

–Poftim?

Laurel îi dădu biletul.

–La far. Ştiu că eşti supărat pe mine... Nu mai putu să vorbească, respiraţia îi era ascuţită şi dureroasă, însă se chinui să-şi învingă frica. E mai important decât noi doi. Mai important decât *asta*. Am nevoie de tine, David. Nu pot să mă descurc singură.

–Şi santinelele? întrebă David îngrijorat.

–Nu sunt aici! Le-am strigat. Au plecat.

David ezită, apoi dădu din cap şi intră înapoi în casă. Îl auzi strigând ceva către mama lui, după care se întoarse pe verandă, luându-şi rucsacul în timp ce-şi punea geaca.

–Să mergem.

–Conduci tu? întrebă Laurel. Eu trebuie... trebuie să fac ceva.

După ce-şi luă şi ea rucsacul din maşină, Laurel urcă în maşina lui David.

–Trebuie să mergem să-l luăm pe Tamani, spuse David pe un ton dur.

Laurel deja clătina din cap.

–Laurel, nu-mi pasă acum de voi doi. El este salvarea noastră acum!

–Nu e vorba de asta; nu avem timp. Dacă nu ajungem la far până la nouă, o s-o omoare pe Chelsea. Avem – Laurel se uită la ceasul maşinii – douăzeci şi cinci de minute.

–Atunci du-te tu la far şi eu merg la pădure şi-l aduc.

–Nu avem timp, David!

–Atunci ce facem? ţipă David, şi vocea lui frustrată umplu maşina.

–Pot să fac ceva, zise Laurel, sperând că spunea adevărul. Dar mai întâi trebuie să oprim la mama la magazin.

Laurel bătu cu putere în uşa magazinului Leacul Naturii până când mama ei ieşi din camera din spate, unde făcea mereu inventarul.

–Laurel, ce Dumne...

–Mamă, am nevoie de rădăcină uscată de dafin, seminţe organice de hibiscus şi ulei esenţial de ylang-ylang făcut în apă, nu în alcool. Am nevoie de ele acum şi te rog să nu-mi pui întrebări.

–Laurel...

–N-am nici un minut de pierdut, mamă. Îţi voi povesti totul – totul – când ajung acasă, însă acum te implor să ai încredere în mine.

–Dar unde te...

–Mamă, spuse Laurel, apucând-o de ambele mâini. Te rog să mă asculţi. Să mă asculţi cu adevărat. A fi zână înseamnă mult mai mult decât o floare pe spate. Zânele au duşmani. Duşmani puternici şi, dacă nu obţin ingredientele acestea de la tine şi nu mă duc să mă răfuiesc acum cu ei, vor muri nişte oameni. Ajută-mă. Am *nevoie* să mă ajuţi, o rugă ea.

Mama ei rămase pe loc, buimăcită un moment, apoi dădu încet din cap.

–Presupun că nu e ceva de care s-ar putea ocupa poliţia obişnuită a oamenilor?

Ochii lui Laurel se umplură de lacrimi; nici măcar nu ştia ce să spună. Nu avea timp de discuţii.

–OK, spuse mama ei hotărâtă, intrând între două dulapuri şi uitându-se la sticluţele aliniate pe ambele părţi.

Luă repede ingredientele de pe rafturi şi i le dădu lui Laurel.

–Mersi, spuse Laurel şi dădu să o ia la fugă.

Mama ei o opri cu o mână fermă pe umăr. Laurel se întoarse şi mama o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere.

–Te iubesc, şopti ea. Te rog să ai grijă.

Laurel dădu din cap pe umărul ei.

–Şi eu te iubesc. Tăcu, după care adăugă: Şi, dacă se întâmplă ceva, să *nu* vinzi terenul, promiţi?

Ochii mamei se umplură de teamă.

–Cum adică?

Dar Laurel nu se putea opri. Încercă să ignore disperarea din vocea mamei ei în timp ce se îndrepta spre uşă.

–Laurel!

Ieşise deja pe uşă şi urca în maşina lui David.

–Porneşte, îi spuse ea, încercând să nu audă ultimul strigăt al mamei.

–Laurel!

Laurel se uită în urmă cu ochii aţintiţi asupra chipului alb al mamei, în timp ce tatăl ei ieşea în grabă din librărie. Părinţii ei rămaseră să se uite după maşina care se îndepărta.

Capitolul 25

–Ai luat ce îţi trebuia? o întrebă David în timp ce se îndrepta spre Farul Battery Point.

–Am luat, îi confirmă Laurel scoţând deja mojarul cu pistil.

–Ce prepari?

–Tu condu în continuare şi vom vedea dacă reuşesc să nu-ţi arunc în aer maşina, bine?

–Biiine, spuse David, mai puţin încrezător.

Merseră în linişte. Zgomotul pistilului lui Laurel făcea un duet sinistru cu scrâşnetul cauciucurilor lui David pe asfalt. Conduceau spre partea de sud a oraşului Crescent City, iar ceasul de pe bord înainta necruţător.

8.43

8.44

8.45

Traseră în parcarea pustie a farului Battery Point şi Laurel îşi aminti că venise aici cu Chelsea cu mai bine de un an în urmă. Îşi aminti de zâmbetul larg al prietenei sale, care îi explicase totul despre locul de care se simţea atât de atrasă. În timp ce parcau în locul cel mai apropiat de insulă, lui Laurel i se puse un nod în gât la gândul că s-ar fi putut să n-o mai vadă niciodată pe Chelsea.

Cel puţin, nu în viaţă.

Îndepărtă gândul acesta şi încercă să regăsească starea de calm uşor dezinteresat pe care-o adoptase din greşeală săptămâna trecută când făcuse primele ei fiole perfecte de zahăr. Aruncă nişte seminţe de hibiscus în amestec şi le zdrobi hotărâtă, chinuindu-se să-şi evoce în minte amintiri fericite cu Chelsea, luptându-se cu temerile.

Se sperie când David îi puse mâna pe braţ.

–Să chemăm poliţia? întrebă el.

Laurel îşi clătină capul.

–Dacă vine poliţia, Chelsea moare. Garantat. Şi probabil şi poliţiştii.

–Ai dreptate. David tăcu. Ce zici de Klea?

Laurel îşi clătină capul.

–Nu reuşesc să am încredere în ea. E ceva... ceva în neregulă cu ea.

–Dar, Chelsea... David nu mai continuă. Mi-aş dori să avem altceva... pe altcineva. Degetele i se strânseră dureros pe braţul ei. Te rog să nu-i laşi să o omoare, Laurel.

Laurel mai adăugă puţină pudră de ace de cactus din specia saguaro şi ridică amestecul în lumina slabă a unui felinar stradal. Reflecta razele slabe exact aşa cum trebuia.

–O să fac tot posibilul, spuse ea încet.

După ce turnă amestecul într-o fiolă de zahăr, Laurel măsură câteva picături de ulei într-o altă fiolă, terminând de preparat serul monastuolo. Arăta aşa cum trebuie; *îl simţea* aşa cum trebuie. Spera că nu disperarea o făcea să creadă asta. Dacă poţiunea avea să acţioneze, Jeremiah Barnes şi noii lui lachei aveau să adoarmă şi, odată ce o eliberau pe Chelsea, putea să se ducă să-l aducă pe Tamani. El va şti ce să facă. Laurel băgă sticluţele în buzunarele jachetei şi deschise uşa. Deja pierduseră prea mult timp stând aici în parcare până când ea terminase licoarea.

–Aşteaptă, spuse David punându-i mâna pe braţ.

Laurel îşi aruncă ochii pe ceasul de la bord, ale cărui minute treceau mult prea repede, însă se opri. David scotoci în rucsac şi scoase pistolul SIG SAUER pe care Klea intenţionase să i-l dea lui Laurel. Ea îşi pironi privirea asupra lui timp de câteva secunde, după care ridică ochii către David.

–Ştiu că-l urăşti, spuse David încet şi serios. Dar este singurul lucru despre care ştim sigur că-l poate opri pe Barnes. Şi, dacă se pune problema să alegi între viaţa lui şi a lui Chelsea – puse pistolul în mâna tremurândă a lui Laurel –, ştiu că vei avea puterea să faci alegerea potrivită.

Lui Laurel îi tremurau mâinile atât de tare că abia putu să apuce patul rece ca gheaţa, însă dădu din cap şi băgă pistolul în betelia blugilor, trăgând jacheta peste el ca să-l ascundă.

Ieşiră din maşină, uitându-se amândoi la far, acolo unde un punct luminos strălucea de la un etaj superior. O luară pe cărarea ce ducea spre far.

Era la un metru sub ocean.

–O, nu! spuse Laurel printre dinţi. Am uitat de maree. Se uită la farul aflat cam la o sută de metri, înconjurat de apa învolburată. Avea să reuşească – nu era aşa departe –, însă sarea avea să-i intre în pori. Îi va seca pe loc puterea şi va persista timp de cel puţin o săptămână.

Fără să spună un cuvânt, David o luă în braţe. Se apropie de marginea apei şi, după o vagă ezitare, intră în apă, păşind uşor cu picioarele lui lungi şi puternice prin curenţii spumoşi. Icnea pe măsură ce apa rece ca gheaţa îi ajungea la genunchi, la coapse, la şolduri şi, după aproximativ un minut, Laurel îl auzi clănţănind o secundă, înainte ca el să strângă tare din dinţi. Dar nu-şi putea controla tremuratul care-i străbătea corpul. Laurel încerca să-şi susţină singură cât putea din greutate, agăţându-se cu braţele de gâtul lui David, însă până şi vântul le era potrivnic în seara asta, bătând tăios prin jachetele lor şi prin părul lung al lui Laurel şi transformând marea în valuri puternice.

Chiar în mijloc, acolo unde apa era cea mai adâncă – îi ajungea lui David până la talie – un val puternic îl lovi, iar el îşi pierdu echilibrul, aproape să-i doboare pe amândoi în apă. Însă, cu un mormăit hotărât, îşi recăpătă stabilitatea şi continuă să înainteze cu greu.

Trecură parcă secole întregi până când David ajunse de partea cealaltă, pe insula pe care se afla micul far. O puse jos pe Laurel cu delicateţe înainte să se strângă singur în braţe şi să respire din greu.

–Mulţumesc, spuse Laurel, cuvintele părând un lucru atât de mic pentru ceea ce făcuse el.

–Ei, am auzit că, o dată pe an, hipotermia face bine la suflet, spuse David cu glas tremurând, în timp ce fiorii îi măcinau trupul.

–Eu...

–Hai să mergem, Laurel, o întrerupse David. Cred că ştiu că suntem aici.

Ajunseră în scurt timp la uşa de la intrare. Era întredeschisă. Cineva îi aştepta.

–Batem la uşă? şopti David. Nu prea cunosc eticheta atunci când vine vorba de ostatici.

Laurel duse o mână la talie verificând că pistolul încă era pe o parte şi sticluţele cu licori, pe cealaltă.

–Deschide-o pur şi simplu, spuse ea, dorindu-şi ca vocea să nu-i tremure atât de rău.

David se supuse.

Era întuneric.

–Nu e nimeni aici, şopti David.

Laurel cercetă camera. Arătă spre o fâşie subţire de lumină de pe peretele opus.

–Sunt acolo, spuse ea gândindu-se la metafora lui Jamison cu capcana pentru muşte. Dar nu-i vom vedea până când nu vom intra suficient de mult cât să nu mai putem scăpa.

Chiar şi aşa, traversară încet camera de jos, după care deschiseră cu grijă uşa care ducea spre scări. O lumină difuză se revărsa de undeva de deasupra. Laurel puse piciorul pe prima treaptă.

–Nu, spuse David cu o mână pe umărul ei. Lasă-mă pe mine primul.

Laurel se simţi cuprinsă de vină. Chiar şi după tot ceea ce făcuse, el era încă dispus să pună viaţa ei mai presus de a lui. Clătină din cap.

–Trebuie să mă vadă pe mine prima. Ca să fim siguri.

Mai aveau aproape cinci trepte până sus când David icni. Laurel se uită în urmă şi văzu că doi troli intraseră în far în spatele lor. Nu semănau totuşi cu trolii murdari şi neîngrijiţi care-i urmăriseră de acasă de la Ryan. Purtau amândoi blugi negri curaţi şi cămăşi negre cu mânecă lungă şi ţineau

îndreptate spre spatele lui David pistoale cu ţevi cromate lucioase. Nu că ar fi avut nevoie de arme – Laurel ştia că puteau să o rupă pur şi simplu în două cu uşurinţă.

Unul era ciudat de asimetric – jumătatea stângă a corpului îi era ofilită şi noduroasă, însă jumătatea dreaptă semăna cu a unui culturist. Chipul celuilalt trol arăta incredibil de uman, însă claviculele îi erau răsucite şi inegale, trăgându-i un umăr în spate şi unul în faţă, ba răsucindu-i şi picioarele, astfel încât mergea cu târşâit ciudat.

David se uită la Laurel cu ochi mari, însă ea clătină din cap, privi iar înainte şi continuă să urce. Ajunseră în capul scărilor şi fură întâmpinaţi de alţi doi troli, tot înarmaţi. Arătau mai degrabă ca huliganii care-i aruncaseră pe Laurel şi pe David în Chetco anul trecut, cu pometii ofiliţi, cu nasurile nelalocul lor şi ochii piezişi. Unul dintre ei chiar purta o claie de păr roşu pieptănat pe spate, descoperindu-i chipul fioros. Însă nu aveau cum să fie vechii lachei ai lui Barnes; Tamani se descotorosise de ei. Laurel nu-i băgă în seamă şi dădu colţul când ajunse în capătul scărilor.

–Chelsea! icni ea când îşi văzu prietena.

Chelsea avea ochii acoperiţi şi era legată de un scaun. Lângă tâmpla ei era ţeava unui pistol.

–În sfârşit, mormăi ea.

–Ţi-am spus eu că o să vină, spuse o voce gravă, mult prea cunoscută. Laurel! Bine ai venit.

Laurel îşi mută privirea de la Chelsea spre bărbatul care-i ţinea arma la tâmplă. Chipul, ochii care-i bântuiseră visele – chiar şi un an mai târziu.

Jeremiah Barnes.

Arăta la fel – *exact* la fel. De la umerii laţi de jucător de fotbal la nasul uşor cârn şi ochii căprui, care păreau negri din partea opusă a camerei. Ba purta chiar o cămaşă albă şifonată şi pantaloni de costum care-i întăriră lui Laurel senzaţia sinistră de déjà vu şi o făcură să se simtă prizonieră într-unul dintre cele mai rele coşmaruri ale ei.

–Micuţa domnişoară nobilă. L-ai adus până şi pe vechiul tău prieten să moară cu tine. Sunt impresionat.

Trolii din jurul lor chicotiră. Încercând să nu atragă atenţia, Laurel îşi încordă mâna şi zdrobi sticluţele în buzunar, lăsând cele două licori să se amestece. Sticla i se înfipse în mână, iar ea se sili să respire normal în timp ce poţiunea îi ardea degetele, transformându-se într-un abur fierbinte pe care speră că Barnes nu avea să-l observe. Avea nevoie doar de câteva minute... dacă serul va funcţiona. „Te rog să funcţionezi", imploră ea în gând.

–N-a venit nimeni aici să moară. Ce vrei?

Barnes râse.

–Ce vreau? Răzbunare, Laurel. Zâmbi periculos. Ce zici de asta? Te împuşc în umăr, ca să vezi şi tu cum este, apoi mergem la vechea ta căsuţă şi-mi arăţi unde este poarta. Şi apoi, dacă n-ai murit încă, *poate* că mă voi îndura de tine şi îţi voi pune capăt suferinţei.

–Şi prietenii mei? întrebă Laurel. Întâlni privirea lui Barnes şi se uitară urât unul la altul. *Dacă* sunt de acord, spuse ea cu seriozitate, ce se întâmplă cu prietenii mei?

Licoarea îi ardea degetele şi tare ar fi vrut să scoată mâna din buzunar să îndepărteze lichidul de pe ea. Dar era prea riscant. Strânse din dinţi şi continuă să se uite în ochii trolului mătăhălos.

Barnes îşi linse buzele şi rânji.

–Le dau drumul.

Era absolut evident că minţea, însă Laurel îi făcu jocul.

–Dă-le drumul acum, spuse ea trăgând de timp, şi noi mergem la pădure.

–Sigur. Nu prea cred. Voi, zânele, sunteţi nişte ticăloase viclene, mai ales când duceţi o luptă pe care o pierdeţi sigur. Le dau drumul prietenilor tău doar dacă – şi doar atunci – când îmi arăţi poarta.

–Nu sunt de acord.

Barnes întoarse acum arma către Laurel. Ea nici măcar nu tresări.

–Nu cred că eşti în situaţia să te târguieşti, spuse el. Facem cum spun eu. Te leg, te arunc la mine în maşină şi mergem în Orick. Facem aşa sau muriţi cu toţii în seara asta. A, şi putem

să ne ocupăm de chestia cu umărul acum, spuse el, lăsând arma în jos ca să ţintească umărul lui Laurel.

Ea închise ochii şi-şi încordă tot corpul, aşteptând impactul glonţului.

–Nu, spuse David, trăgând-o în spate şi păşind în faţa ei. Nu te las să faci asta.

Barnes râse cu râsul lui aspru, aproape gâjâit, care-i ridică lui Laurel părul pe braţe. Chiar şi după atâta vreme, îşi mai amintea încă extrem de clar râsul acela.

–Nu mă laşi? De parcă ai putea să faci ceva în privinţa asta, băiete, îl ironiză Barnes. Le făcu semn celorlalţi troli. Luaţi-l de aici!

Un trol o apucă pe Laurel de umeri ca să o ţină nemişcată, apoi trolul roşcat îi puse lui David mâna pe braţ însă acesta era pregătit. Se întoarse, scăpă din strânsoarea trolului şi-l lovi tare cu pumnul. Trolul se împiedică şi se dădu doi paşi înapoi.

Laurel privi îngrozită cum David îşi scutura mâna şi se întorcea să încerce iar. Nu se putea mişca – nu putea să strige la el să aştepte, să aibă răbdare – fără să se dea de gol. O salvase de arma lui Barnes şi acum avea să sufere în locul ei.

–David?

Vocea lui Chelsea sună atât de mică şi de neajutorată, că Laurel simţi cum i se pune un nod în gât.

Următorul trol fu mai rapid, ridică un picior şi-l lovi pe David în piept. Laurel se strâmbă şi încercă să se elibereze din strânsoare când îi auzi coastele trosnind sub impactul piciorului, însă trolul o ţinea într-o strânsoare de fier. Se uită urât la Barnes, care privea scena cu un zâmbet amuzat, cu pistolul încă îndreptat spre ea. Îi ura rânjetul acela încrezut. Doar simplul fapt că se uita la el o făcea să deteste mai puţin arma pe care o ţinea ascunsă.

–David! ţipă Chelsea din nou, în timp ce dintre buzele lui David ieşi un mârâit strangulat.

–Chelsea, e în regulă! strigă Laurel, însă îşi auzea teroarea în voce. Te rog, stai nemişcată!

Spre uşurarea lui Laurel, Chelsea se linişti, în loc să încerce să se elibereze de degetele groase şi aspre care o strângeau de gât.

Trolul pe jumătate strâmb se pregăti să-i dea un pumn lui David, care rămăsese cocoşat şi neajutorat, însă lovitura îi ieşi neobişnuit de înceată şi de necentrată, aşa că ricoşă de pe obrazul lui David – deşi fu suficient de tare ca să-i crape pielea. Trolul se învârti ciudat, se împiedică şi căzu pe jos.

–Ridică-te, prostovanule! strigă Barnes în timp ce celălalt trol îl prinse pe David de braţ, însă cel căzut nu se mişcă.

Trolul cu umerii suciţi scoase un laţ de sfoară şi se duse să-l lege pe David. Acesta îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi-l împinse; trolul căzu inconştient, ca şi cel de dinaintea lui.

–Ce nai..., se bâlbâi Barnes, în mod clar derutat.

Trolul roşcat îi trase lui David braţele la spate cu forţa şi-l legă cu greu de balustrada scărilor. David se smuci, încercând să se elibereze, dar nu reuşi. Se uită cu disperare la Laurel, cu sângele şiroind pe faţă, însă Laurel îl studia tot pe trolul de lângă el. Încet, dureros de încet, trolul roşcat căzu în genunchi şi se prăbuşi la pământ. Apoi, într-un final, căzu şi trolul care o ţinea pe Laurel. Câteva secunde mai târziu, la picioarele lui David, legat strâns de balustradă, zăceau patru troli.

Barnes îşi mută repede atenţia către Laurel.

Ea scosese arma şi o îndreptase exact spre capul lui.

–S-a terminat, Barnes, spuse ea chinuindu-se să îndepărteze isteria care ameninţa să iasă la iveală. Pune arma jos.

–Deci nu mai eşti fata pe care am întâlnit-o anul trecut, nu-i aşa? o studie Barnes cu răceală. Atunci n-ai putut să mă împuşti nici măcar ca să-ţi salvezi micul prieten vegetal. Acum mi-ai doborât patru oameni. Rânji. Încă aştepţi să cad şi eu, nu?

Laurel nu spuse nimic, se concentră în schimb să ţină arma dreaptă.

–Chestia aia nu acţionează asupra mea, spuse el râzând ciudat. Să spunem că am făcut un pact cu diavolul şi acum sunt imun. Tăcu, întâlnind privirea lui Laurel. Şi acum? întrebă el cu expresia încă amuzată.

Laurel privi cum planul ei perfect se ducea de râpă.

–Vreau răspunsuri, îi ceru Laurel, chinuindu-se să-şi controleze braţul să nu tremure în timp ce ţinea arma sus, aţintită spre pieptul lui Barnes.

Ştia că nu putea să aibă încredere în nimic din ce-i spunea el, însă trebuia să tragă de timp. Să facă ceva ca să aibă timp să se gândească.

–Răspunsuri? spuse el. Asta e tot ce vrei? Răspunsurile sunt ieftine. Ţi le-aş fi dat şi fără armă. Tăcu, uitându-se la ea cu interes. Pune-mi întrebările tale arzătoare, Laurel, spuse el batjocoritor.

–Unde sunt santinelele mele? Le-ai omorât?

El râse.

–Nici măcar. Au plecat în căutare de cai verzi pe pereţi. Nişte cai verzi ai naibii de buni, dacă îmi permiţi să spun aşa. Au impresia că te salvează de mine. Se vor întoarce când îşi vor da seama că urma de sânge de zână nu-i duce nicăieri.

–Sângele cui? îl întrebă Laurel cu vocea tremurândă acum.

Barnes râânji.

–A nimănui... important.

–De ce acum? continuă Laurel chinuindu-se să nu se gândească la santinele moarte. Nu putea să facă nimic acum. De ce n-ai acţionat acum o lună? Acum şase luni? De ce acum şi de ce Chelsea?

Clătină din cap.

–Mica voastră lume este atât de simplă. Crezi că suntem doar eu şi mica mea gaşcă împotriva ta şi a micii tale găşti. Dar tu nu eşti decât o răsfăţată mioapă, un pion, *o slugă*. Când sunt doar câţiva jucători, e uşor să aranjezi totul perfect. Însă când ai un număr infinit de jucători, un număr infinit de factori, durează până pui totul la punct. Ridică din umeri. În plus, a fost o distracţie pe cinste. Am vrut să te scot direct din casa ta baricadată cu grijă, însă santinelele tale mi-au îngreunat lucrurile. Aşa că am încetat să urmez calea cea grea. O mângâie pe Chelsea pe păr, strângându-i mâna în jurul gâtului în timp ce ea încerca să se elibereze. Chelsea era mult mai puţin protejată decât tine. A fost uşor s-o prind. Iar tu eşti prea impresionabilă de felul tău. Ştiam că o să vii.

Aşa că, spuse el apăsând mai tare arma pe capul lui Chelsea, acum avem un pariu interesant. Poţi să împuşti marele trol ticălos înainte ca el să-ţi împuşte micuţa prietenă? Pentru că, dă-mi voie să-ţi spun, Laurel, cred că ai putea să mă împuşti pe bune. Dar poţi să o faci înainte ca eu să o împuşc pe ea?

–Laurel, nu ştiu ce vrea, însă nu-i da, ţipă Chelsea.

–Taci din gură, răsfăţată mică! îi strigă Barnes.

Îşi strânse degetul pe trăgaci, iar Laurel făcu un pas înainte.

–Aşteaptă, aşteaptă, aşteaptă, spuse Barnes. Nu am de gând s-o împuşc încă. Nu cred că lucrurile au devenit suficient de interesante. Apoi, cu o mişcare atât de rapidă încât Laurel abia o văzu, dădu drumul gâtului lui Chelsea, mai scoase un pistol dintr-un toc ascuns şi îl îndreptă spre David.

Laurel abia dacă mai putea să respire acum, că toate speranţele de a scăpa se evaporaseră.

–După ce-am fost prins la înghesuială anul trecut, am învăţat să am la mine nu doar o singură armă, domnişoară Sewell. Îşi întoarse din nou atenţia către ea. Pistoalele îi erau îndreptate abil către Chelsea şi David. Vezi tu, bănuiesc că ai putea să rişti viaţa unei prietene pentru a te salva pe tine şi pe iubitul tău, însă vei risca viaţa a doi prieteni pentru a te salva doar pe tine?

Poate că se putea târgui. Trebuia să încerce; nu avea de ales.

–Bine, spuse Laurel lăsând pistolul să-i cadă din mână cu un zgomot puternic. Mă predau.

–Laurel! ţipă David. Nu!

Se lupta în continuare cu legăturile care-i strângeau mâinile.

–N-am altă cale.

Ridică încet mâinile deasupra capului exact când un scârţâit puternic se auzi din josul scărilor.

Barnes schimbă poziţia armelor, îndreptând una către Laurel şi una către capul scărilor.

–Te aud! urlă el. Tu, de colo, de pe scări; ştiu că eşti acolo.

Laurel îşi ţinu respiraţia, însă nu auzi nimic.

Barnes mirosi aerul.

–Ştiu că eşti înarmat! ţipă el. Simt mirosul armei. O să număr până la trei şi tu o să vii să-ţi arunci arma aici, pe podea. Dacă spun trei, îi omor pe toţi. Mă auzi?

Urmă un moment lung de tăcere.

–Unu.

David respiră greu.

–Doi.

Chelsea începu să se agite în scaunul ei şi suspinele pe care şi le înăbuşise atâta vreme îi cutremurară umerii. Laurel se uită disperată la arma din faţa ei, de pe podea, întrebându-se dacă era vreo cale să ajungă la ea.

De pe scări se auzi un zornăit.

O armă imensă alunecă pe podea, cu o panglică de muniţie agăţată de ea. Barnes se uită la ea cu o admiraţie evidentă şi se aplecă uşor, punând jos unul dintre pistoalele sale în schimbul automatului mult mai mare.

–Aşa-i mai bine, spuse el. Acum arată-te. Arată-te şi poate te las să trăieşti.

Nimic.

–Trebuie să număr iar? ameninţă Barnes. Fiindcă am să o fac.

Nişte paşi grăbiţi şi sacadaţi urcară scările. Laurel se întoarse şi un sentiment imens de consternare îi amuţi nervii deja întinşi la maximum când văzu părul roşcat al Kleei apărând de după colţ.

Barnes se arătă surprins.

–Tu? Dar...

În fracţiunea de secundă cât Laurel clipi, auzi un arici desprinzându-se; când deschise ochii, un cerc roşu umed răsărise în mijlocul frunţii lui Barnes, iar în ureche îi răsună huruitul armei. O clipă, Barnes se uită buimac în cameră, înainte ca forţa glonţului să-i dea capul pe spate şi să-l prăbuşească la podea. Mirosul înţepător al prafului de puşcă umplu aerul, iar Laurel şi Chelsea ţipară în acelaşi timp. Secundele părură ore cât timp Laurel trase aer în piept, iar Chelsea căzu în scaunul ei.

–Asta numesc eu pe muchie de cuţit, spuse Klea cu tristeţe.

Laurel se întoarse către David şi Klea. Aceasta ţinea o armă cunoscută şi Laurel zări cămaşa lui David mototolită şi ridicată peste frânghii, lăsând la vedere tocul lui ascuns.

–V-v-v-vezi, spuse David cu dinţii clănţănindu-i de frig sau de şoc – sau poate de amândouă. Ştiam eu că arma pe care o port la mine avea să-mi fie de folos cândva.

Laurel nici nu se putea mişca; corpul îi era încremenit de uşurare, dezgust şi surpriză. Nu-şi putea lua ochii de la balta stacojie care se extindea uşor sub capul lui Barnes. Trupul lui se zgârcise în unghiurile grotesc de ciudate ale morţii. Şi, deşi ştia că lumea devenise mai bună odată cu dispariţia lui Barnes, ura faptul că ea era responsabilă de cele întâmplate.

Se întoarse către Klea, uitându-se la nelipsiţii ei ochelari. Neîncrederea ei, refuzul de a o suna păreau deodată prosteşti şi paranoice. Pentru a doua oară, Klea o salvase din ghearele morţii. Şi nu doar pe ea. Ci şi pe cei mai buni prieteni ai ei. Era o datorie pe care nu-şi putea imagina că va putea vreodată să o plătească.

Şi totuşi, în ciuda celor întâmplate, ceva tot o ţinea pe Laurel cu garda sus. Ceva din interiorul ei îi spunea că femeia aceasta nu era de încredere.

–Ia asta, i se adresă Klea pe un ton calm, dându-i lui Laurel un cuţit. „Tulburător de calmă", gândi Laurel, „pentru cineva care tocmai a împuşcat un om în cap." Eliberează-i şi apoi veniţi jos. Trebuie să-mi anunţ echipa că poate să intre.

Se întoarse fără să spună un cuvânt şi se îndreptă spre scări.

Laurel alergă la David şi începu să-i taie frânghiile. Se desfăcură cu uşurinţă sub lama ascuţită.

–Nu spune nimic, şopti ea. Nu încă lui Chelsea şi, mai ales, nu Kleei. Inventez eu ceva. Îi atinse uşor coastele. Şi imediat ce ajungem la maşină mă ocup eu de coastele tale şi de mână, bine? Acum hai să ieşim naibii de aici!

El dădu din cap, chipul fiindu-i palid şi contorsionat de durere.

Laurel se repezi la scaunul unde stătea Chelsea legată şi îi desfăcu şi ei imediat sforile. Încheieturile lui Chelsea erau roşii şi Laurel se întrebă cât de mult o ţinuse Barnes aici cu pistolul la cap, aşteptându-i. Refuză să se gândească la asta şi îi scoase faşa de la ochi.

Chelsea clipi la lumină şi-şi frecă încheieturile în timp ce Laurel îi tăia frânghiile din jurul gleznelor.

–Poţi să mergi? o întrebă Laurel cu blândeţe.

–Cred că mă descurc, spuse Chelsea clătinându-se puţin. Se uită atent la David. Nici tu nu arăţi prea bine.

–Ar trebui să-i vezi pe ceilalţi, rosti David zâmbind slab. O trase pe Chelsea aproape de el şi o îmbrăţişă cu mai multă forţă decât crezu Laurel că puteau să suporte acum coastele lui. Dar nu-l putea învinovăţi. Pur şi simplu mă bucur că eşti în viaţă, îi spuse el lui Chelsea.

Laurel îşi înfăşură braţele în jurul ambilor ei prieteni, slăbind strânsoarea când David mârâi.

–Îmi pare atât de rău că te-am târât în chestia asta, Chelsea. N-am avut niciodată de gând... n-am vrut niciodată...

–N-ai vrut niciodată să ce? o întrebă Chelsea frecându-şi urmele roşii de pe gât. Să mor aproape din cauza ta? Sper că n-ai vrut. Te rog, spune-mi că *chestia asta* n-o să se întâmple de acum în fiecare zi. Răsuflă cu putere. Ce s-a întâmplat aici?

Laurel se uită neajutorată la Chelsea.

–Păi, ăăă, vezi... ideea e că...

–Uite, spuse Chelsea aşezându-se în acelaşi scaun unde stătuse legată şi-şi încrucişă picioarele. Eu o să stau aici în timp ce voi doi născociţi o minciună bună. Arătă cu mâna către cealaltă parte a camerei. Poate tu şi cu David ar trebui să mergeţi acolo în colţ să vă consultaţi, pentru ca poveştile voastre să se potrivească. Pentru că asta ar ajuta. Sau, spuse ea ridicând un deget în aer, ai putea pur şi simplu să-mi spui că în fiecare toamnă îţi creşte pe spate o floare imensă de un mov-albăstrui, pentru că se pare că eşti un fel de zână. Şi apoi ai putea să-mi explici cum de aceşti – cred că a spus „troli"? – te tot vânează pentru că le ascunzi nu ştiu ce poartă specială. Pentru că, sinceră să fiu, cred că adevărul face viaţa mult mai uşoară.

Laurel şi David rămaseră cu gurile căscate.

Chelsea se uită când la unul, când la altul, cum stăteau acolo derutaţi.

–Oh, vă rog, rosti ea într-un final. Serios, chiar credeaţi că nu ştiu?

Capitolul 26

Klea îi traversă apa cu o barcă mare şi plată.

–Echipa mea o să se ocupe de toate aici, la far, spuse ea. Voi doi o s-o duceţi pe prietena voastră la maşina ei, după care o să mergeţi acasă.

Se clătinară şi apoi se opriră pe plajă şi lui David îi scăpă un mârâit discret de durere. Cei trei prieteni coborâră şi fetele îl luară pe David fiecare de câte un braţ, încercând să-l ajute să meargă fără să-i arate lui Klea cât de rănit era în realitate. Deşi Klea le salvase vieţile, se puseseră de acord ca ea să afle cât mai puţine despre Laurel. Asta însemna să-l ducă pe David repede de acolo, pentru ca Laurel să aibă grijă de el fără ca altcineva să vadă.

–Laurel! strigă Klea.

–Mergeţi, le şopti Laurel şi lui David. Sunt aici.

Apoi se întoarse şi se apropie de Klea.

–Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme.

–Ai ajuns exact la timp, o linişti Laurel.

–Şi totuşi, dacă aş fi ajuns cu două minute mai târziu... Oftă şi-şi clătină capul. Mă bucur că am pus câţiva oameni de-ai mei să te supravegheze în seara asta. Mi-aş fi dorit... se opri, clătinând din cap. Mi-aş fi dorit să mă suni. În fine, continuă ea înainte ca Laurel să apuce să răspundă, cum ai scăpat de ceilalţi troli? Am rămas surprinsă.

Laurel ezită.

–M-am uitat la trolii aceia. N-au oase rupte, nu sunt împuşcaţi, n-au nici o rană pe nicăieri. S-au stins ca nişte lumânări şi nici nu mă aştept să se trezească prea curând. Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat de fapt?

Laurel închise gura, căutând o minciună. Dar nu-i veni nici o idee. Era prea obosită să inventeze ceva credibil. Dar nici adevărul nu avea de gând să i-l spună, aşa că nu zise nimic.

–Bine, spuse Klea cu un zâmbet ciudat. Înţeleg, ai secretele tale. Se vede clar că încă n-ai încredere în mine, spuse ea pe un ton blând. Dar sper că într-o zi vei avea. Că vei avea încredere în mine cu adevărat. E clar că nu eşti neajutorată, însă eu aş putea să te ajut mult mai mult – mai mult decât îţi dai seama. Chiar şi aşa, spuse ea uitându-se înapoi spre far, o să fie foarte util să am nişte specimene reale. Foarte util!

Lui Laurel nu-i plăcu felul în care Klea rostise cuvântul „specimene". Dar nu spuse nimic.

Klea o mai studie timp de câteva secunde.

–Păstrăm legătura, rosti ea hotărâtă. Te-ai dovedit ingenioasă şi ajutorul tău mi-ar prinde bine într-o altă situaţie de alt gen – însă asta poate să mai aştepte.

Înainte ca Laurel să apuce să răspundă, Klea se învârti pe călcâie şi sări uşor înapoi în barcă, apucând vâsla cu mâini puternice.

Laurel mai rămase pe loc doar cât s-o vadă pornind de pe plaja nisipoasă, apoi se întoarse şi alergă să-i prindă din urmă pe David şi pe Chelsea. Când îi ajunse, ei erau deja lângă maşina lui David. El mârâi când se aşeză pe locul din dreapta şi Chelsea o apucă pe Laurel de braţ.

–Trebuie să-l ducem la spital. Cred că are coastele rupte, iar tăietura de sub ochi s-ar putea să aibă nevoie de copci.

–Nu putem să mergem la spital, îi spuse Laurel scotocind prin rucsac.

–Laurel! o strigă Chelsea albă ca varul. David are nevoie de ajutor!

–Linişteşte-te, i se adresă Laurel, desfăcând o fiolă minusculă ce conţinea un lichid albastru. Există şi avantaje în prietenia cu o zână. Era *fericită* că putuse să spună chestia asta de faţă cu Chelsea. Deşurubă capacul fiolei şi ridică pipeta, apoi se aplecă asupra lui David, care respira tare şi greu. Deschide, spuse ea încet.

David deschise un ochi şi se uită la sticluţa cunoscută.

–O, Doamne, spuse el. E cea mai frumoasă chestie pe care am văzut-o în seara asta.

Deschise gura şi Laurel îi turnă două picături.

–Acum stai nemişcat, spuse ea punându-şi o picătură pe deget. O aplică delicat pe rana de pe faţa lui. Mult mai bine, şopti ea, privind cum pielea i se lipea la loc.

Se ridică şi se întoarse către Chelsea.

–Tu eşti rănită pe undeva?

Chelsea clătină din cap.

–A fost destul de drăguţ cu mine, având în vedere... Însă ochii îi rămaseră fixaţi pe David. Stai puţin. Se aplecă şi-i studie pielea de sub ochi. Aş fi putut să jur...

Laurel râse şi aproape că-l făcu şi pe David să râdă.

–În câteva minute o să i se vindece şi coapsa, şi mâinile.

–Îţi baţi joc de mine? o întrebă Chelsea cu ochi sălbatici şi entuziasmaţi.

Îi amintea lui Laurel de felul în care reacţionase David când aflase că era o zână. Zâmbi larg şi ridică sticla albastră. E utilă – David ia tot timpul bătaie de la troli.

David pufni.

–De ce nu-ţi faci şi ţie mâna bine? o chestionă Chelsea.

Laurel se uită la arsura de pe degetele ei şi se întrebă cum de se gândise vreodată că ar putea să ascundă ceva de Chelsea. Era greu de observat că era rănită pentru că, spre deosebire de oameni, pielea ei nu devenea roşie când se ardea. De fapt, culoarea nu i se schimbase deloc. Însă se formaseră nişte bule – „băşici", se corectă ea – pe palmă şi pe două degete. Se uită uimită la mâna care o durea. Nu mai avusese niciodată băşici. Mă rog, nu unele de care să-şi poată aminti.

–E numai pentru oameni, spuse ea delicat. Eu am nevoie de altceva. Ezită o clipă. Hei, Chelsea! spuse ea încet.

Chelsea şi David ridicară amândoi privirile la auzul tonului ei serios.

Laurel trase adânc aer în piept.

–Mă bucur sincer că ştii că sunt o zână. E mare lucru să nu trebuiască să mă ascund de toată lumea. Însă cine ştie este automat în pericol. Aşa că...

–E în regulă, Laurel, o linişti Chelsea. Prefer să ştiu. Împreună la bine şi la rău.

–Nu e numai asta, spuse Laurel. Din păcate, chestii de felul ăsta se întâmplă des. Dacă... Se opri şi puse o mână pe umărul lui David şi fu bucuroasă că el nu i-o dădu la o parte. Dacă intri în povestea asta cu noi – adică dacă ni te alături –, nu-ţi pot promite că vei fi în siguranţă. E periculos să fii prietena unei persoane ca mine şi aici nu e vorba numai despre tine. L-ar putea pune în pericol şi pe Ryan. Adică, uită-te la seara asta. Nu ţi-am spus nimic, şi tot ai fost implicată. Aşa că gândeşte-te – gândeşte-te foarte serios –, înainte să te decizi că asta vrei.

Chelsea o privi îngrijorată.

–Păi, cred că e cam târziu să mai decid. Acum sunt implicată fie că vreau, fie că nu vreau, nu?

–Păi...

David şi Chelsea se uitară amândoi la ea întrebători.

–Aş putea... Laurel trase adânc aer în piept şi se sili să spună ce avea de gând. Aş putea să vă fac să uitaţi tot ce s-a întâmplat în seara asta.

–Laurel, nu! se opuse David.

–Trebuie să-i dau posibilitatea de a alege, insistă Laurel. N-am de gând s-o oblig sa ia parte la toate astea.

–Ai putea să mă faci să uit? întrebă Chelsea încet şi blând. Aşa, pur şi simplu?

Laurel dădu din cap, însă o durea sufletul la gândul că ar putea-o face.

–Dar e alegerea mea, nu?

–Alegerea ta, rosti Laurel hotărâtă.

Trecură câteva secunde tensionate, apoi Chelsea zâmbi larg.

–Oh, Doamne, n-aş da toate astea pentru nimic în lume.

Laurel răsuflă uşurată şi sări să o îmbrăţişeze.

–Mulţumesc, spuse Chelsea.

Deşi Laurel nu era sigură dacă îi mulţumea pentru că era dispusă să-şi împărtăşească secretul sau pentru că n-o pusese să folosească un elixir al memoriei.

Urcară cu toţii în maşină – Laurel insistă să conducă, deşi coastele lui David erau aproape vindecate – şi porniră spre casa lui Ryan, acolo unde se ducea iniţial Chelsea când fusese răpită de Barnes. Maşina mamei ei fusese scoasă de pe şosea la câţiva metri de un semn de oprire. Arăta atât de liniştită, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nimeni n-ar fi putut să ghicească circumstanţele în care ajunsese acolo. Laurel coborî împreună cu Chelsea şi merseră spre maşina ei.

–Mi se pare cam fantastic totul, spuse Chelsea. O să mă urc în maşină şi o să mă întorc la viaţa mea obişnuită ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Şi nimeni în afară de mine nu va şti că există o cu totul altă lume. Ezită. Chiar dacă m-am prins de toată faza cu zâna – încă de anul trecut, dacă e să fiu exactă, spuse ea chicotind. Am încă o grămadă de întrebări. Adică, dacă nu te deranjează să vorbeşti despre asta.

–Nu mă deranjează, spuse Laurel şi zâmbi. Ba chiar sunt *fericită* că ştii. Urăsc să am secrete faţă de tine. Deveni serioasă. Dar nu în seara asta, continuă ea, punând o mână pe umărul lui Chelsea. Îmbrăţişează-ţi familia, culcă-te. Apoi sună-mă mâine când vrei şi vorbim. Îţi spun tot ce vrei să ştii, zise ea cu seriozitate. Orice. Totul. Fără secrete. Promit.

Chelsea zâmbi larg.

–Bine. S-a făcut. Se aplecă şi o îmbrăţişă pe Laurel. Mulţumesc că m-ai salvat, spuse ea pe un ton serios. Mi-a fost foarte teamă.

Laurel închise ochii, simţind buclele lui Chelsea delicate pe obrazul ei.

–Nu numai ţie, spuse ea încet.

După o îmbrăţişare lungă, Chelsea se dădu înapoi şi se întoarse spre maşina ei. Se opri chiar înainte să urce în maşină şi se uită la Laurel.

–Eşti conştientă de faptul că o să te sun pe la şase dimineaţa, nu?

Laurel râse.

–Ştiu.

–Verificam doar. A, adăugă ea, şi o să-mi spui unde ai fost de fapt astă-vară, nu?

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Chelsea n-o să creadă povestea cu tabăra în mijlocul naturii. Râse şi îi făcu încă o dată cu mâna, în timp ce Chelsea închise portiera şi porni la drum, scrâşnind tare din cauciucuri în noaptea liniştită.

Cât timp Laurel şi Chelsea vorbiseră, David se mutase pe locul şoferului. Laurel ocoli maşina şi urcă în dreapta. Merseră în linişte. Felinarele stradale luminau periodic trăsăturile gânditoare ale lui David.

Laurel şi-ar fi dorit ca el să spună ceva. Orice.

Dar nu scoase nici un cuvânt.

–Ce-o să-i spui mamei tale? întrebă Laurel mai mult ca să rupă tăcerea decât ca să ştie răspunsul.

David tăcu mult timp şi Laurel se gândi că nu avea de gând să-i răspundă.

–Nu ştiu, spuse el într-un final, pe un ton îngrijorat. M-am săturat să mint. Se uită brusc la ea. O să-mi vină mie vreo idee.

David întoarse pe alee, măturând faţada casei cu farurile maşinii. Apăsă pe butonul de pe vizieră şi uşa garajului se deschise încet, dezvăluind două locuri libere.

–O, ce bine! spuse David oftând. A plecat. Cu puţin noroc, n-o să trebuiască să-i mai spun nimic.

Coborâră din maşină şi rămaseră acolo, evitând să se privească în ochi timp de un moment lung şi stânjenitor.

–Păi, acum aş face bine să mă schimb, spuse David arătând cu degetul mare spre uşa laterală. Mama mea are mare încredere în mine, însă până şi ea s-ar întreba de ce am hotărât să înot în noiembrie. Râse tensionat. Şi complet îmbrăcat pe deasupra.

–David?

El se opri cu mâna pe mâner. Se întoarse, însă nu-i răspunse.

–Mâine mă duc la pădure.

David se uită la podea.

–Îi voi spune lui Tamani că n-o să mă mai duc să-l văd. Deloc.

El ridică privirea spre ea. Avea chipul încordat, însă ceva din ochii lui îi dădu lui Laurel speranţă.

–Trebuie să mă întorc în Avalon la vară să merg la Academie, pentru că este important. Poate şi mai important acum, că Barnes a murit. Nu mi-a plăcut ce a spus... că lucrurile astea sunt mai complicate. Nu ştiu nici măcar ce consecinţe va avea ceea ce s-a petrecut în seara asta. Eu... Laurel se sili să nu mai bată câmpii şi trase aer în piept. Ideea este că o să încetez să mai trăiesc în două lumi. Eu locuiesc aici. Viaţa mea este aici; părinţii mei sunt aici. Tu eşti aici. Nu pot să trăiesc în ambele locuri. Şi aleg lumea aceasta. Tăcu. Te aleg pe tine. Sută la sută de data aceasta. Aproape că-i dădeau lacrimile, însă se străduí să continue. Tamani nu mă înţelege aşa cum mă înţelegi tu. Vrea să fiu ceva ce nu sunt pregătită să fiu. Poate că n-o să fiu niciodată gata. Dar tu vrei să fiu ce vreau *eu* să fiu. Vrei să aleg pentru mine. Îmi place faptul că îţi pasă de ce vreau eu. Şi te iubesc pe tine. Tăcu. Sper... sper să mă ierţi. Şi, chiar dacă nu mă ierţi, tot mă duc mâine. Mi-ai spus că am nevoie să-mi aleg propria viaţă şi exact asta fac. Te aleg pe tine, David, chiar dacă tu nu mă alegi pe mine.

El nu se uită în altă parte, dar nici nu spuse nimic.

Laurel dădu din cap deznădăjduită. Nu se aşteptase la rezultate imediate; îl rănise prea mult. Întoarse capul spre maşina ei.

–Laurel? Până să apuce să se întoarcă, el o prinse de încheietură şi o trase aproape de el. Buzele lui le găsiră pe ale ei – atât de calde şi de blânde –, braţele lui se încolăciră în jurul ei, îmbrăţişând-o strâns.

Ea se abandonă în sărutul lui şi toate temerile serii se evaporară. Uşurarea îi învălui tot corpul. Barnes era mort. Şi, indiferent ce avea să se întâmple mâine, în seara asta erau în siguranţă. Chelsea era în siguranţă. David era în siguranţă. Şi avea să o ierte.

Asta era partea cea mai bună.

Într-un final se trase din îmbrăţişare şi-i mângâie faţa cu un deget. Ea îşi puse capul pe pieptul lui şi-i ascultă inima bătând regulat, ca şi cum ar fi bătut doar pentru ea.

David îşi ridică bărbia şi o sărută din nou. Laurel se sprijini de maşină şi el o urmă, lipindu-şi uşor trupul cald de al ei.

Părinţii ei puteau să mai aştepte câteva minute.

Era trecut de unsprezece seara când Laurel ajunse istovită în faţa uşii de la intrare. Se opri când puse mâna pe mâner. Abia dacă îi venea a crede că în dimineaţa aceea plecase să participe la festival împreună cu Tamani. Oare era posibil să fi trecut doar cincisprezece ore? I se părea că trecuseră luni de zile.

Ani.

Oftând adânc, răsuci mânerul şi intră în casă.

Amândoi părinţii ei stăteau pe canapea şi o aşteptau. Mama ei sări în sus când uşa se deschise şi-şi şterse lacrimile de pe faţă.

–Laurel! Se repezi spre ea şi o îmbrăţişă. Am fost aşa de îngrijorată!

Trecuse atât timp de când n-o mai îmbrăţişase aşa de strâns. Laurel o strânse şi ea în braţe, copleşită de un sentiment de siguranţă care nu avea nimic de-a face cu trolii sau cu zânele. Un sentiment de apartenenţă care nu avea nimic de-a face cu Avalonul. O dragoste care nu avea nimic de-a face cu David sau cu Tamani.

Laurel îşi îngropă faţa în umărul mamei ei. „Aici e casa mea", gândi ea cu pasiune. „Aici este locul meu." În Avalon era frumos – de fapt, era perfect –, magic, exotic şi fascinant. Dar acolo nu avea parte de asta – de acceptarea şi de dragostea pe care le găsea la familia şi la prietenii ei oameni. Avalonul nu i se păruse niciodată atât de superficial, atât de iluzoriu, ca acum. Sosise vremea să lase ca aceasta să fie adevărata ei casă. *Singura* ei casă.

Îl auzi şi pe tatăl ei venind spre ele şi, când îi simţi braţele cuprinzându-le pe amândouă, Laurel fu sigură că luase hotărârea corectă. Nu putea trăi în două lumi, iar lumea aceasta era locul ei. Le zâmbi părinţilor ei şi se trânti pe canapea. Ei se aşezară de o parte şi de alta a ei.

–Deci ce s-a întâmplat? o întrebă tatăl ei.

–E o poveste destul de lungă, începu Laurel şovăitoare. N-am fost absolut sinceră cu voi o perioadă destul de lungă.

Trase adânc aer în piept şi începu să le povestească despre troli, încă de la evenimentele petrecute la spital în toamna trecută. Le explică de ce Jeremiah Barnes nu mai apăruse să cumpere terenul şi de ce încercase să-l cumpere de la bun început. Le povesti despre santinelele care îi protejaseră. Despre adevărata natură a „luptelor de câini" dintre copacii din spatele casei lor. Ba chiar le spuse şi despre Klea; nu omise nimic. Când termină de relatat evenimentele petrecute în seara aceea, tatăl ei nu făcu decât să clatine din cap.

–Şi ai făcut toate astea de una singură?

–Toată lumea m-a ajutat, tată. David, Chelsea – Laurel ezită –, Klea. Nu aş fi putut să le fac singură.

Laurel tăcu şi se uită spre mama ei.

–Îmi pare sincer rău că nu ţi-am spus mai devreme, mamă, spuse Laurel. Doar că m-am gândit că toată povestea cu zânele era destul pentru tine ca să-ţi mai spun şi despre troli. Şi ştiu că va dura ceva vreme să accepţi şi asta, însă de acum încolo o să vă spun totul, promit, dacă o să... dacă o să mă ascultaţi şi dacă... îşi trase nasul, încercând să se abţină să nu plângă – dacă o să mă iubiţi în continuare.

Mama ei se întoarse către ea cu o privire pe care Laurel nu putu să o descifreze.

–Îmi pare nespus de rău, Laurel.

Laurel se aşteptase la orice, numai la asta nu.

–Poftim? Nu, eu sunt cea care a minţit.

–Poate că tu ai fost cea care ne-a ţinut ascunse o grămadă de lucruri, însă cred că, şi dacă ne-ai fi spus, eu n-aş fi ascultat. Şi-mi pare rău de asta.

Se aplecă şi o îmbrăţişă, iar Laurel simţi cum sufletul îi creşte şi că începe să se simtă într-un fel pe care crezuse că nu-l va mai simţi niciodată. Pur şi simplu nu-şi dăduse seama cât de greu îi fusese să ascundă atât de multe de părinţii ei.

Mama ei se aşeză înapoi pe canapea şi îşi puse un braţ în jurul lui Laurel.

–Când ne-ai spus că eşti o zână, a fost ciudat şi incredibil, însă, mai mult decât atât, am început să mă simt absolut inutilă. Tu erai o fiinţă minunată şi îţi petrecuseşi toată viaţa cu zânele acelea... santinele sau cum se cheamă... care aveau grijă de tine. Nu aveai nevoie de mine.

–Nu, mamă, o contrazise Laurel, scuturându-şi capul. Întotdeauna voi avea nevoie de tine. Ai fost cea mai bună mamă. Întotdeauna.

–M-am înfuriat groaznic. Sunt sigură că nu aşa ar fi trebuit să mă simt, însă aşa am simţit. M-am răzbunat pe tine. N-am vrut, adăugă ea. Dar asta am făcut. Şi în tot acest timp, continuă mama ei, tu te temeai pentru viaţa ta şi păstrai secretul acesta imens. Se întoarse către Laurel. Îmi pare cumplit de rău. Mă voi strădui – m-am tot străduit.

–Am observat, spuse Laurel zâmbind.

–O să mă străduiesc mai tare. O sărută pe Laurel pe frunte. Când ai plecat aseară de la mine de la magazin, m-am temut că s-ar fi putut să nu te mai văd niciodată – şi nici măcar nu ştiam de ce. Şi singurul lucru pe care l-am simţit, pe lângă teamă, a fost regretul copleşitor că nu ştiai cât de mult te iubesc. Şi cât de mult te-am iubit întotdeauna.

Îşi sprijini capul de Laurel.

–Şi eu te iubesc, mamă, spuse Laurel ţinând-o strâns de mijloc.

–Iar eu vă iubesc pe amândouă, adăugă tatăl, zâmbind larg şi îmbrăţişându-le atât de strâns, încât Laurel se simţi zdrobită la mijloc.

Râseră cu toţii şi Laurel simţi risipindu-se tensiunea din ultimul an. Avea să dureze – nimic nu se repara într-o noapte –, dar era un început. Era suficient.

–Deci, spuse mama ei după un minut, nu ne-ai spus ce s-a întâmplat, de fapt, astăzi în Avalon.

Şovăia, ciudată, însă tonul ei părea sincer.

–A fost minunat! rosti Laurel pe un ton ezitant. Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Mama se bătu cu palma pe picior, iar Laurel îşi puse capul în poala ei. Mama îşi trecu degetele prin părul ei lung, aşa cum obişnuia să facă încă de când Laurel era mică. Şi, sub privirea curioasă a ambilor părinţi, Laurel începu să vorbească despre Avalon.

Capitolul 27

Stând la marginea pădurii, Laurel se simţea de parcă ar fi stat pe marginea unei prăpăstii, lucru pe care nu-l mai simţise niciodată. Trase de mai multe ori adânc aer în piept şi trebui până la urmă să se forţeze să meargă pe cărarea care ducea spre pădurea din spatele căsuţei.

–Tamani? strigă ea uşor. Tam?

Înaintă, ştiind că nu conta cu adevărat dacă striga sau nu; probabil că el ştia deja că era aici. Întotdeauna ştia.

–Tamani? strigă ea.

–Tamani nu e aici.

Laurel îşi muşcă limba, înăbuşindu-şi un ţipăt de surprindere când se întoarse către cel care vorbise cu o voce profundă în spatele ei.

Shar.

Se uita fix la ea, cu ochii la fel de verzi ca ai lui Tamani. Părul blond-închis cu rădăcini verzi încadra faţa ovală şi abia dacă îi atingea umerii.

–Unde e? întrebă Laurel când îşi regăsi glasul.

Shar ridică din umeri.

–I-ai spus să plece, aşa că a plecat.

–Cum adică a plecat?

–Poarta nu mai este punctul de lucru al lui Tamani. El oricum era aici în mare parte ca să te supravegheze pe tine, iar acum a plecat. Are o nouă misiune.

–De ieri! exclamă Laurel.

–Lucrurile se pot mişca foarte repede când e nevoie.

Laurel dădu din cap. Ce-i drept, singurul motiv pentru care venise era să-i spună că trebuiau să nu se mai vadă,

însă voise să-i explice, să-l facă să înţeleagă. Nu intenţiona ca lucrurile să se termine *aşa*. În minte îi răsunau ultimele cuvinte pe care i le strigase, reverberând cu o claritate înnebunitoare. „Vreau să pleci. Vorbesc serios. Pleacă!" Nu asta voise să spună, nu chiar asta. Fusese furioasă şi speriată, şi David era chiar acolo. Trase adânc aer în piept şi-şi frecă tâmplele cu buricele degetelor.

Era prea târziu.

–Ce-ai acolo? spuse Shar, întrerupându-i gândurile.

Întinse mâna spre ea, iar ei nu-i trecu prin cap să se îndepărteze. Gândurile i se învârteau în cap, gânduri despre Tamani şi despre cât de tare trebuie să-l fi rănit vorbele ei.

Shar îi examină băşicile. Se uită la ea cu ochii mijiţi.

–Băşicile astea sunt de la un ser monastuolo. Nu ţi le-ai tratat?

–Au fost prea multe lucruri, bombăni Laurel, clătinându-şi capul.

–Vino cu mine, spuse Shar, trăgând-o de mână.

Laurel îl urmă, prea amorţită să reziste.

Shar o conduse într-o poiană, de unde luă un rucsac care părea foarte asemănător cu al lui Tamani. Lui Laurel îi displăcea profund să fie aici fără el. Tot ceea ce vedea îi amintea de el. Shar scoase o sticlă care conţinea un lichid gros de culoarea chihlimbarului şi-i puse mâna în poală, strângând cu grijă sticla pentru a stoarce o picătură mare din soluţia aceea tulbure.

–Puţin e suficient, spuse Shar, frecând cu grijă băşicile subţiri. Efectul răcoritor fu imediat, în ciuda atingerii degetelor lui Shar pe pielea sensibilă. Să ţii mâna descoperită după ce termin şi, dacă se poate, la lumina soarelui.

Laurel se uită la el.

–De ce faci asta? întrebă ea. Mă urăşti.

Shar oftă şi mai stoarse o picătură pe mâna ei, frecându-i de data aceasta degetele pline de băşici.

–Nu te urăsc *pe tine*. Urăsc felul în care te porţi cu Tam.

Laurel se uită în altă parte, nefiind în stare să-i întâlnească ochii acuzatori.

–Trăieşte pentru tine, Laurel, şi asta nu e vreun fel de figură de stil. Trăieşte fiecare zi pentru tine. Chiar şi după ce te-ai mutat în Crescent City, nu făcea altceva decât să vorbească despre tine toată ziua, să-şi facă griji cu privire la tine, să se întrebe ce se întâmplă şi dacă avea să te mai vadă vreodată. Şi, chiar şi atunci când i-am spus că m-am săturat să aud despre tine, mi-am dat seama că încă se gândea la tine. Clipă de clipă.

Laurel îşi examină mâna plină de băşici.

–Iar tu... spuse Shar puţin mai tare. Tu nu apreciezi nimic. Uneori am impresia că nici măcar nu ştii că există decât atunci când eşti în preajma lui. Ca şi cum singura parte care contează din viaţa lui este cea pe care o vezi.

Ridică privirea spre ea şi îi puse mâna înapoi în poală.

–Ştiai că şi-a pierdut tatăl primăvara trecută?

–Ştiam, dădu Laurel din cap empatică, disperată să se apere. Ştiam. Eu...

–Ăsta a fost lucrul cel mai rău, continuă Shar, vorbind peste ea. Cel mai rău *dintre toate*. A fost distrus. Dar ştia că totul va fi bine pentru că tu aveai să vii să-l vezi. „În mai", îmi spunea. „Vine în mai."

Laurel îşi simţi pieptul pustiit, gol.

–Dar nu ai venit în mai. Te-a aşteptat în fiecare zi, Laurel. Şi apoi, când ai venit într-un final la sfârşitul lui iunie, în clipa în care te-a văzut – în *secunda* în care te-a văzut –, te-a iertat. Şi de fiecare dată când vii şi apoi pleci – te întorci la prietenul tău om –, îl sfâşii din nou. Se lăsă pe spate cu braţele încrucişate la piept. Şi sincer să fiu, nu cred că-ţi pasă.

–Îmi pasă, spuse Laurel cu vocea plină de emoţie. Chiar îmi pasă.

–Nu, nu-ţi pasă, spuse Shar cu vocea încă echilibrată şi calmă. *Crezi* că-ţi pasă, dar, dacă ţi-ar păsa cu adevărat, nu ai mai face-o. Ai înceta să-l mai joci pe degete ca pe o păpuşă.

Laurel tăcu preţ de câteva secunde, după care se ridică brusc şi se îndepărtă.

–Presupun că ai venit să-l implori să te ierte şi să îi dai iar o groază de speranţe false, ca apoi să dai fuga înapoi la iubitul tău om, spuse Shar chiar înainte să dispară din vedere.

–Dacă vrei să ştii, nu. Laurel se întoarse, deja furioasă. Am venit să-i spun că nu mai pot să trăiesc în două lumi. Că trebuie să rămân în lumea oamenilor, iar el trebuie să rămână în lumea zânelor. Se opri şi trase aer în piept, încercând să-şi păstreze cumpătul. Ai dreptate, spuse ea calmă acum. Nu e corect să vin şi să plec din viaţa lui după bunul meu plac. Şi... lucrul acesta trebuie să înceteze, termină ea pe un ton jalnic.

Shar se uită la ea o bună bucată de vreme, după care o idee de zâmbet îi jucă în colţul gurii.

–Laurel, asta-i cea mai bună decizie pe care te-am văzut vreodată că o iei. Şi am fost cu ochii pe tine încă de pe când erai o chestie mică-micuţă.

Laurel rămase perplexă. „Mulţumesc, Frate mai Mare."

–Cum ai căpătat băşicile?

Shar se ridică şi-şi încrucişă braţele la piept.

Laurel îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse.

–Ăsta nu e un joc, Laurel. Shar o prinse de încheietură, fără nici un menajament. Există un singur scop în care poţi să foloseşti serul monastuolo, şi acela nu e distracţie.

Laurel se uită urât la el.

–Am dat de nişte necazuri, spuse ea scurt. M-am descurcat.

–Te-ai descurcat?

–Da, nu sunt complet neajutorată, să ştii.

–Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

–Am rezolvat, nu mai contează, îl linişti ea încercând să-şi retragă mâna.

–Poate nu m-ai auzit bine, Laurel. Am spus că ăsta nu este un joc. Tu crezi că e un joc? o întrebă Shar imperios, cu ochi

duri şi scânteind. Un concurs între tine şi troli? Pentru că presupun că această mică „problemă" este acelaşi trol care te vâna şi anul trecut. Acelaşi trol care ştie că poarta se află aici, pe terenul acesta. Trolul care nu s-ar gândi de două ori înainte să te omoare pe tine şi pe oricare altă zână de pe pământ pentru a ajunge în Avalon. Micuţa ta *problemă* ne ameninţă vieţile, Laurel.

Ea se smuci şi-şi încrucişă braţele la piept fără să spună nimic.

–Am o fiică, ştiai asta? O fetiţă de doi ani, e abia un vlăstar. Aş vrea să aibă un tată pentru cel puţin o sută de ani de-acum încolo, dacă nu te superi. Însă şansele ca asta să se întâmple scad considerabil acum, pentru că tu ai luat hotărârea asta stupidă că trebuie *să te descurci* de una singură. Aşa că te mai întreb o dată, Laurel, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

Nu ridicase tonul, însă Laurel îşi simţea urechile ţiuind, ca şi cum Shar ţipase. Era mai mult decât putea îndura. Îşi frecă ochii cu podurile palmelor, încercând să-şi controleze lacrimile, însă fu în zadar; începură să-i curgă oricum. O dăduse în bară cu totul. Dezamăgise pe toată lumea care conta cât de puţin pentru ea. Chiar şi pe Shar.

Şoaptele tăioase ale lui Shar o făcură să ridice automat capul. Spusese ceva într-o limbă pe care n-o înţelesese, însă nu părea să i se adreseze ei. Îşi impuse să nu mai plângă şi-şi mută privirea către copacii care o înconjurau. Nu apăru nimeni, iar Shar încă se concentra pe ea.

Laurel dădu automat din cap.

–OK, spuse ea încet. Îţi spun.

Shar o privi pe Laurel părăsind poiana şi urcându-se în maşină după ce terminase de povestit despre Barnes. Îi răspunsese la toate întrebările.

Sau, cel puţin, la cele la care ştia răspunsul.

Shar aşteptă, sprijinit de copac, nemişcat, până când maşina ei – cu luminile galbene clipind enervant – intră pe autostradă.

–Poţi să ieşi, Tam, spuse el.

Tamani ieşi de după copaci, cu ochii pironiţi asupra maşinii lui Laurel.

–Mulţumesc că ai stat cuminte – deşi aproape că te-ai dat de gol, adăugă el ironic.

Tamani ridică din umeri.

–Nu mi-ar fi spus atâtea dacă ai fi fost şi tu prezent. Trebuia să ştie că ai plecat. Acum chiar ne-a spus totul.

–Nu prea a avut de ales, spuse Tamani sec. Cel puţin, nu după felul în care ai interogat-o. Tăcu preţ de câteva secunde. Ai fost destul de dur cu ea, Shar.

–M-ai văzut cum mă port când sunt dur, Tam. Asta n-a fost duritate

–Da, dar...

–Trebuia să ştie, Tamani, spuse Shar tăios. O fi ea datoria ta, însă poarta este datoria mea. Trebuie să ştie cât de gravă este situaţia.

Tamani îşi încordă maxilarul, însă nu-l contrazise.

–Îmi pare rău că am făcut-o să plângă, spuse Shar morocănos.

–Deci ne-am înţeles cu privire la ce trebuie făcut acum?

Shar dădu din cap.

Tamani zâmbi.

–O să dureze luni de zile, Tamani. Preiei o misiune de o răspundere uriaşă.

–Ştiu.

–Şi a venit să-şi ia rămas-bun.

–Ştiu, spuse el pe un ton cald. Acum se întoarse să se uite la Shar. Însă o vei supraveghea tu? Te vei asigura că este în siguranţă?

–Promit. Shar tăcu o clipă. O să trimit mai multe santinele la ea acasă. Dacă Barnes a reuşit să îndepărteze toată echipa de casa ei, atunci înseamnă că nu au fost suficiente. Data viitoare o să am grijă să fie destule.

–O să fie o dată viitoare?

Shar dădu din cap.

–Sunt sigur de asta. Barnes a fost o rămurică, poate o creangă, însă buruieni ca el cresc cu rădăcini adânci. Nu sunt atât de mândru încât să nu recunosc faptul că mă tem de ceea ce nu vedem. Se uită la Tamani. Dacă nu aş fi aşa de sigur, nu te-aş lăsa să mai faci asta.

Se uitară amândoi pe potecă, spre căsuţa goală, cu curtea neîngrijită şi exteriorul deteriorat.

–Eşti gata? întrebă Shar.

–Da, spuse Tamani, iar un zâmbet larg i se întinse pe faţă. O, da!

Mulţumiri

Cu cât aflu mai multe despre activitatea editorială, cu atât cred că autorii merită mai puţină recunoaştere. Din cel puţin un milion de motive, iată-i pe campionii mei: Erica Sussman, Susan Katz, Kate Jackson, Ray Shappell, Cristina Gilbert, Eric Gallagher, Jocelyn Davies, Jennifer Kelaher, Elise Howard, Cecilia de la Campa, Maja Nikolic, Alec Shane şi toţi cei de la HarperCollins şi Writers House care au muncit neobosiţi pentru a face din seria aceasta un succes.

O recunoştinţă cu totul specială îi datorez cavalerului meu personal în armură strălucitoare, mai mult decât minunatului meu redactor responsabil, Tara Weikum; lui Jodi Reamer, un agent extraordinar; şi celui mai răbdător agent de publicitate din lume, Laura Kaplan. Toţi trei munciţi enorm pentru mine şi vă mulţumesc pentru fiecare clipă.

Prietenii mei, minunaţii mei prieteni, cu toţii ştiţi cine sunteţi şi ce-aţi făcut, iar eu promit să nu vă spun: David McAfee, Pat Wood, John Zakour, James Dashner, Sarah Cross, Sarah MacLean, Sarah Rees Brennam, Carrie Ryan, Saundra Mitchell, R.J. Anderson, Heidi Kling, Stephenie şi toţi cei de la Feast of Awesome. Sunteţi minunaţi şi aveţi gusturi foarte îndoielnice când vine vorba despre prieteni, lucru pentru care vă sunt recunoscătoare. Betas Hannah, Emma şi Bethany, o să continui să vă mai trimit texte! Şi le mulţumesc scriitorilor Claire Davis şi William Bernhardt, pentru că m-au ajutat să învăţ meserie. Încă studiez!

Familiei mele şi familiei mele prin alianţă: sunt convinsă că nimeni n-a avut vreodată o familie atât de înţelegătoare. Un „mulţumesc“ uriaş lui Audrey, Brennan şi Gideon; sunteţi razele mele de soare şi veţi fi mereu. Şi ultimul, şi mai presus de toţi, Kenny, tu eşti alături de mine la fiecare pas pe care-l fac înainte. Şi la fiecare pas înapoi. Nu a fost uşor, însă tu ai făcut întotdeauna lucrurile să pară uşoare.